QD-AG-07-001-CS-C

VÝROČNÍ ZPRÁVA 2006

SOUDNÍ DVŮR EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ

CS

ISSN 1830-1886

CVRIA

SOUDNÍ DVŮR
EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ

Výroční zpráva 2006

Jak získat publikace EU

Publikace vydávané Úřadem pro úřední tisky, jež jsou určeny k prodeji, lze objednat na stránkách EU Bookshop http://bookshop.europa.eu u prodejce, kterého si zvolíte.

Můžete také zažádat o seznam prodejců z celosvětové sítě prostřednictvím faxu: (352) 2929-42758.

SOUDNÍ DVŮR
EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ

VÝROČNÍ ZPRÁVA 2006

Přehled činnosti Soudního dvora Evropských společenství,
Soudu prvního stupně Evropských společenství
a Soudu pro veřejnou službu Evropské unie

Lucemburk 2007

www.curia.europa.eu

Soudní dvůr Evropských společenství
L-2925 Lucemburk
Telefon: (352) 43 03-1
Telex soudní kanceláře: 2510 CURIA LU
Fax Soudního dvora: (352) 43 03-2600

Soud prvního stupně Evropských společenství
L-2925 Lucemburk
Telefon: (352) 43 03-1
Fax Soudu: (352) 43 03-2100

Soud pro veřejnou službu Evropské unie
L-2925 Lucemburk
Telefon: (352) 43 03-1

Fax odboru tisku a informací: (352) 43 03-2500

Fax vnitřního odboru – Oddělení publikací: (352) 43 03-2650

Internetová adresa Soudního dvora: http://www.curia.europa.eu

Redakční uzávěrka: 31. prosince 2006

Reprodukce povolena s uvedením zdroje. Fotografie mohou být reprodukovány pouze v kontextu této publikace. Pro veškeré jiné použití je třeba požádat o schválení Úřad pro úřední tisky Evropských společenství.

Mnoho doplňujících informací o Evropské unii je k dispozici na internetu.
Můžete se s nimi seznámit na serveru Europa (http://europa.eu).

Katalogové údaje jsou uvedeny na konci této publikace.

Lucemburk: Úřad pro úřední tisky Evropských společenství, 2007

ISBN 92-829-0840-2

© Evropská společenství, 2007
Kopírování je povoleno pouze se souhlasem autora.

Printed in Italy

Vytištěno na neběleném papíře

Obsah

Strana

Předmluva, autor: předseda Soudního dvora,
Vassilios Skouris 5

Kapitola I

Soudní dvůr Evropských společenství

A – Vývoj a činnost Soudního dvora v roce 2006 9

B – Složení Soudního dvora 51

1. Členové Soudního dvora 53

2. Změny ve složení Soudního dvora v roce 2006 71

3. Protokolární pořádky 73

4. Bývalí členové Soudního dvora 75

C – Soudní statistiky Soudního dvora 77

Kapitola II

Soud prvního stupně Evropských společenství

A – Činnost Soudu prvního stupně v roce 2006 107

B – Složení Soudu prvního stupně 149

1. Členové Soudu prvního stupně 151

2. Změny ve složení Soudu prvního stupně v roce 2006 161

3. Protokolární pořádky 163

4. Bývalí členové Soudu prvního stupně 165

C – Soudní statistiky Soudu prvního stupně 167

Kapitola III

Soud pro veřejnou službu Evropské unie

A – Činnost Soudu pro veřejnou službu v roce 2006 191

B – Složení Soudu pro veřejnou službu 197

1. Členové Soudu pro veřejnou službu 199

2. Protokolární pořádky 203

C – Soudní statistiky Soudu pro veřejnou službu 205

Kapitola IV

Setkání a návštěvy

A – Oficiální návštěvy a události u Soudního dvora, Soudu prvního stupně a Soudu pro veřejnou službu 215

B – Studijní návštěvy 217

C – Slavnostní zasedání 221

D – Návštěvy a účast na oficiálních akcích 223

Zkrácené schéma organizační struktury 229

Kontaktní údaje Soudního dvora 231

Předmluva

Rok, který právě uplynul, byl nejprve svědkem zahájení úvah směřujících k tomu, aby byl v nedaleké budoucnosti zaveden nový druh řízení. Toto řízení, určené k rychlému vyřizování předběžných otázek týkajících se ustanovení přijatých v rámci prostoru svobody, bezpečnosti a práva, by mohlo být nazváno „řízení o předběžné otázce v případě naléhavosti". Určité žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce v této rychle se rozvíjející oblasti totiž budou vyžadovat obzvláště rychle vyřízení, ať již z důvodu své citlivé povahy, nebo z důvodu velmi striktních lhůt stanovených právními předpisy Společenství. Jelikož stávající procesní rámec těmto potřebám neodpovídá, může požadované záruky účinnosti nabídnout pouze nový druh řízení.

Rok 2006 byl dále poznamenán částečnou obměnou složení Soudního dvora, jejímž důsledkem byl odchod šesti jeho členů. Při jmenováních, ke kterým došlo v rámci této částečné obměny, zohlednily členské státy snahu o zachování stability tohoto orgánu, čímž mu umožnily i nadále nerušeně plnit jeho úkoly. Soudní dvůr to velmi vítá.

Na stránkách této zprávy čtenář nalezne úplný výklad vývoje a činnosti tohoto orgánu v průběhu roku 2006. Jako obvykle je podstatná část věnována stručným, ale vyčerpávajícím přehledům vlastní soudní činnosti Soudního dvora, Soudu prvního stupně a Soudu pro veřejnou službu, které jsou doplněny statistickými údaji.

V. Skouris
Předseda Soudního dvora

Kapitola I

Soudní dvůr Evropských společenství

A – Vývoj a činnost Soudního dvora v roce 2006

Autor: předseda Vassilios Skouris

Tato část výroční zprávy představuje syntetickým způsobem činnosti Soudního dvora Evropských společenství během roku 2006. Zaprvé podává nástin vývoje tohoto orgánu během uvedeného roku, přičemž zdůrazňuje institucionální změny, které se dotkly Soudního dvora, a změny týkající se jeho vnitřní organizace a pracovních metod (oddíl 1). Zadruhé obsahuje statistickou analýzu týkající se vývoje pracovního zatížení orgánu, jakož i průměrné délky řízení (oddíl 2). Zatřetí uvádí jako každý rok hlavní události v oblasti judikatury rozčleněné podle oblasti úpravy (oddíl 3).

1. Institucionální vývoj Soudního dvora se v roce 2006 vyznačoval především přijetím opatření směřujících k přípravě přistoupení Bulharské republiky a Rumunska dne 1. ledna 2007 (oddíl 1.1). Loňský rok byl rovněž prvním rokem činnosti Soudu pro veřejnou službu (oddíl 1.2) a došlo v něm k zahájení legislativního procesu směřujícího k zavedení řízení, které by umožnilo rychle a odpovídajícím způsobem vyřizovat předběžné otázky týkající se prostoru svobody, bezpečnosti a práva (oddíl 1.3).

1.1 Rok a půl po rozšíření v roce 2004 a přivítání dvaceti nových soudců v rámci orgánu musel Soudní dvůr zahájit přípravy na přistoupení Bulharské republiky a Rumunska dne 1. ledna 2007. V lednu 2006 byla vytvořena pracovní skupina *ad hoc* pověřená zjištěním potřeb jednotlivých útvarů a zajištěním koordinace veškerých přípravných prací na správní úrovni. Mimoto byli již od 1. července 2006 přijímáni zaměstnanci určení k tomu, aby byli poté rozděleni do obou nových jazykových jednotek v překladatelském útvaru.

V oblasti organizace soudní práce se Soudní dvůr rozhodl s ohledem na nadcházející přistoupení Bulharské republiky a Rumunska vytvořit nový pětičlenný senát, stejně jako nový senát tříčlenný. Soudní dvůr tak nyní má čtyři pětičlenné senáty (první, druhý, třetí a čtvrtý senát) a čtyři tříčlenné senáty (pátý, šestý, sedmý a osmý senát). Každý pětičlenný senát se skládá ze šesti soudců a každý tříčlenný senát z pěti soudců, kteří zasedají střídavě podle pořadí stanoveného v souladu s příslušnými ustanoveními jednacího řádu[1].

1.2 Rozhodnutím ze dne 2. prosince 2005, zveřejněným v Úředním věstníku ze dne 12. prosince 2005, bylo konstatováno řádné vytvoření Soudu pro veřejnou službu Evropské unie. Rok 2006 tak byl prvním úplným kalendářním rokem činnosti tohoto nového soudu a jeho první rozsudek byl vydán dne 26. dubna 2006.

V kapitole 3 této zprávy nalezne čtenář podrobný přehled činnosti Soudu pro veřejnou službu a v bodě C téže kapitoly veškeré soudní statistiky týkající se prvního roku jeho činnosti.

1.3 Na základě závěrů předsednictví ze zasedání Evropské rady v Bruselu konaného ve dnech 4. a 5. listopadu 2004 zahájil Soudní dvůr a politické orgány Evropské unie úvahy

[1] Po příchodu bulharského a rumunského soudce budou mít druhý a třetí senát po sedmi soudcích, šestý a sedmý senát se bude každý skládat ze šesti soudců.

o opatřeních, která by mohla být přijata za účelem rychlého vyřizování předběžných otázek týkajících se prostoru svobody, bezpečnosti a práva.

V tomto kontextu předložil Soudní dvůr dne 25. září 2006 první dokument obsahující úvahy o rozhodování o předběžných otázkách týkajících se prostoru svobody, bezpečnosti a práva[2]. V tomto dokumentu Soudní dvůr zejména konstatuje, že stávající řízení, včetně zrychleného řízení stanoveného v článku 104a jednacího řádu, nemohou zaručit dostatečně rychlé vyřizování této skupiny věcí, a uvádí, že by bylo vhodné zavést nový druh řízení, který by mohl být nazván „řízení o předběžné otázce v případě naléhavosti". V tomto ohledu Soudní dvůr předložil dvě možnosti pro tento druh řízení.

Dne 14. prosince 2006 předložil Soudní dvůr Radě Evropské unie dodatek k těmto úvahám, který obsahuje podrobnější analýzu obou možností řízení[3]. Tento nyní již probíhající legislativní proces vyústí v přijetí nezbytných úprav statutu a jednacího řádu Soudního dvora tak, aby byl tento orgán schopen se co nejúčinněji vyrovnat s tímto druhem soudní agendy.

2. Soudní statistiky Soudního dvora za rok 2006 vykazují podstatné zlepšení, a to již třetí rok po sobě. V tomto ohledu je nutné upozornit na zkracování délky řízení před Soudním dvorem a snižování počtu projednávaných věcí, a to navzdory značnému zvýšení počtu zahájených věcí.

Soudní dvůr v roce 2006 ukončil 503 věcí (toto je čistý počet, který zohledňuje spojení věcí). Z těchto věcí byl ve 351 vydán rozsudek a 151 vedlo k vydání usnesení. Je třeba upozornit, že počet rozsudků a usnesení vydaných v roce 2006 se příliš neliší od počtu rozsudků a usnesení vydaných v roce 2005 (362 rozsudků a 150 usnesení), a to navzdory neustálému snižování počtu projednávaných věcí v průběhu posledních tří let (974 věcí k 31. prosinci 2003, 840 k 31. prosinci 2004, 740 k 31. prosinci 2005).

Soudnímu dvoru bylo předloženo 537 nových věcí, což představuje zvýšení o 13,3 % v porovnání s počtem věcí zahájených v roce 2005 (474 věcí, hrubý počet). Počet projednávaných věcí k 31. prosinci 2006 činil 731 (hrubý počet).

Obrat v trendu prodlužování délky řízení, který byl zaznamenán již v letech 2004 a 2005, se v roce 2006 potvrdil. Co se týče předběžných otázek, průměrná délka řízení dosahuje 19,8 měsíců, zatímco v roce 2004 dosahovala 23,5 měsíců a v roce 2005 20,4 měsíců. Srovnávací analýza ukazuje, že od roku 1995 dosáhla průměrná délka vyřizování předběžných otázek v roce 2006 své nejnižší hodnoty. Pokud jde o přímé žaloby a o kasační opravné prostředky, průměrná délka vyřizování dosahovala 20 a 17,8 měsíců (21,3 měsíců a 20,9 měsíců v roce 2005).

V průběhu uplynulého roku Soudní dvůr v různé míře využíval různých nástrojů, které má k dispozici k urychlení vyřizování určitých věcí (přednostní rozhodování věcí, zrychlené

[2] Tento dokument je přístupný na internetových stránkách Soudního dvora na adrese: http://curia.europa.eu/cs/instit/txtdocfr/index_projet.htm

[3] Tento dokument je přístupný na internetových stránkách Soudního dvora na adrese: http://curia.europa.eu/cs/instit/txtdocfr/index_projet.htm

řízení, zjednodušené řízení a možnost rozhodnout bez stanoviska generálního advokáta). Žádost o zrychlené řízení byla podána v 5 věcech, ovšem nebyla splněna podmínka zvláštní naléhavosti věci, kterou vyžaduje jednací řád. V souladu s praxí zavedenou v roce 2004 se o vyhovění nebo zamítnutí žádosti o zrychlené řízení rozhoduje odůvodněným usnesením předsedy Soudního dvora.

Mimoto Soudní dvůr i nadále využíval zjednodušeného řízení upraveného v čl. 104 odst. 3 jednacího řádu pro zodpovězení některých předběžných otázek. Na základě tohoto ustanovení bylo totiž vydáno 16 usnesení, jimiž bylo ukončeno celkem 21 věcí.

Soudní dvůr dále poměrně často využíval možnosti, kterou mu poskytuje článek 20 statutu, a to rozhodnout bez stanoviska generálního advokáta, pokud ve věci nevyvstává žádná nová právní otázka. Je tak třeba uvést, že přibližně 33 % rozsudků v roce 2006 bylo vyhlášeno bez stanoviska (35 % v roce 2005).

Co se týče rozdělení rozsudků mezi jednotlivá kolegia Soudního dvora, lze uvést, že velký senát a plénum vyřešily téměř 13 % věcí ukončených v roce 2006, pětičlenné senáty 63 %, a tříčlenné senáty 24 % věcí. V porovnání s předchozím rokem lze konstatovat zřetelné zvýšení počtu věcí projednávaných pětičlennými senáty (54 % v roce 2005), ustálení počtu věcí řešených velkým senátem (13 % v roce 2005) a citelné snížení počtu věcí vyřešených tříčlennými senáty (33 % v roce 2005).

Pokud jde o další informace týkající se statistických údajů za soudní rok 2006, lze odkázat na bod C této kapitoly.

3. Tento oddíl podává přehled hlavních událostí v judikatuře, uspořádaný podle oblasti úpravy následujícím způsobem:

ústavní a institucionální otázky; evropské občanství; volný pohyb zboží; zemědělství; volný pohyb osob, služeb a kapitálu; vízová, azylová a přistěhovalecká politika; pravidla hospodářské soutěže; sbližování právních předpisů; ochranné známky; daně; sociální politika; spolupráce ve věcech občanských a soudních; policejní a soudní spolupráce v trestních věcech, přičemž často se rozsudek spadající svojí hlavní problematikou do dané oblasti dotýká rovněž velmi důležitých otázek z oblasti jiné.

Ústavní a institucionální otázky

Ve svém posudku ze dne 7. února 2006 (Posudek 1/03, Sb. rozh. s. I-1145) se Soudní dvůr na žádost Rady vyslovil k tomu, zda má Evropské společenství výlučnou pravomoc uzavřít novou úmluvu o soudní příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí v občanských a obchodních věcech, nahrazující Luganskou úmluvu, nebo pouze pravomoc sdílenou s členskými státy.

Soudní dvůr provedl shrnutí závěrů vyplývajících z jeho judikatury v oblasti uzavírání mezinárodních smluv Společenstvím a především připomněl, že k tomu, aby mohla být při neexistenci výslovných ustanovení Smlouvy konstatována existence výhradní pravomoci Společenství, kterému přísluší pouze pravomoci, které mu byly svěřeny, je třeba na základě

konkrétní analýzy vztahu mezi zamýšlenou dohodou a platným právem Společenství nejprve prokázat, že uzavření takové dohody se může dotknout pravidel Společenství. Na tento přezkum se poté soustředil, co se týče jak pravidel o soudní příslušnosti, tak pravidel týkajících se uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech. Po prokázání toho, že již z pouhé existence nařízení č. 44/2001, stanovujícího ucelený a soudržný systém pravidel o příslušnosti, se jakákoliv mezinárodní dohoda zavádějící rovněž takový ucelený systém pravidel pro určení příslušnosti, jako je systém vytvořený tímto nařízením, může dotknout uvedených pravidel o příslušnosti, a následném ověření *in concreto*, že tomu tak skutečně je v případě zamýšlené úmluvy, navzdory tomu, že do ní byla včleněna doložka nazvaná „o oddělení", podle níž není touto dohodou dotčeno použití relevantních ustanovení práva Společenství členskými státy, a konečně poté, co uvedl, že stejné konstatování lze učinit, co se týče zamýšlených ustanovení v oblasti uznávání a výkonu soudních rozhodnutí, došel Soudní dvůr k závěru, že nová Luganská úmluva plně spadá do výhradní pravomoci Společenství.

Ve věci *Komise v. Francie* (rozsudek ze dne 14. března 2006, C-177/04, Sb. rozh. s. I-2461) se Soudní dvůr vyslovil k žalobě pro nesplnění povinnosti na základě článku 228 ES.

Jelikož Francouzská republika uplatňovala, že nová formulace vytýkaných žalobních důvodů podaná Komisí v průběhu řízení představuje nový návrh, který může vyvolat nepřípustnost žaloby, Soudní dvůr rozhodl, že požadavek, podle kterého je předmět žaloby vymezen postupem před zahájením soudního řízení, nemůže jít tak daleko, aby v každém případě ukládal dokonalou shodu mezi výrokem odůvodněného stanoviska a návrhovými žádáními žaloby, jestliže předmět sporu nebyl rozšířen nebo změněn, ale pouze zúžen. Komise proto může omezit rozsah nesplnění povinnosti, jehož určení se dožaduje, tak, aby zohlednila dílčí opatření ke splnění povinností přijatá v průběhu řízení.

Po prokázání toho, že nesplnění povinnosti vytýkané Francouzské republice trvalo k datu, ke kterému Soudní dvůr zkoumal skutkové okolnosti, provedl Soudní dvůr posouzení návrhu na penále vzneseného Komisí. Soudní dvůr nejprve připomíná, že cílem článku 228 ES je přimět členský stát, aby splnil povinnosti vyplývající z rozsudku, kterým bylo rozhodnuto o nesplnění povinnosti, a tím zajistit účinné používání práva Společenství, a že penále nebo paušální částka směřují obojí k tomu, aby byl vyvíjen ekonomický nátlak na členský stát, který jej přiměje k tomu, aby v neplnění povinností ustal, a tudíž musí být stanoveny v závislosti na stupni přesvědčování nezbytného k tomu, aby takový stát změnil své chování. Přísluší Soudnímu dvoru, aby při výkonu své posuzovací pravomoci stanovil penále v závislosti na základních kritériích, kterými v zásadě jsou délka porušení, stupeň jeho závažnosti a platební schopnost dotčeného členského státu. Je třeba také přihlédnout k důsledkům nesplnění povinností vyplývajících z rozsudku pro soukromé a veřejné zájmy a k naléhavosti, s níž je třeba přimět dotyčný členský stát k tomu, aby dostál svým povinnostem. V tomto ohledu Soudní dvůr uvádí, že mohou-li takové pokyny, jaké jsou obsaženy ve sděleních zveřejněných Komisí, skutečně přispívat k zaručení transparentnosti, předvídatelnosti a právní jistoty ohledně kroků přijímaných tímto orgánem, nic to nemění na tom, že výkon pravomoci svěřené Soudnímu dvoru čl. 228 odst. 2 ES nepodléhá podmínce, aby Komise vydala taková pravidla, která v každém případě nemohou zavazovat Soudní dvůr. V projednávaném případě, sice Soudní dvůr souhlasil s koeficienty týkajícími se závažnosti porušení a hrubého národního produktu a počtu hlasů, který má dotčený členský stát, ale nesouhlasil naopak s koeficientem souvisejícím s délkou porušení. Jelikož

se domníval, že pro účely stanovení tohoto koeficientu je třeba zohlednit dobu od prvního rozsudku Soudního dvora po okamžik jeho posouzení skutkových okolností, a nikoliv po okamžik podání žaloby, uložil Soudní dvůr uvedenému členskému státu zaplatit vyšší penále, než které bylo navrženo Komisí.

Ve věci *Komise v. Irsko* (rozsudek ze dne 30. května 2006, C-459/03, Sb. rozh. s. I-4635) Soudní dvůr v rámci řízení pro nesplnění povinnosti zahájeného Komisí určil, že Irsko tím, že zahájilo řízení k vyřešení sporů proti Spojenému království Velké Británie a Severního Irska v rámci Úmluvy Organizace Spojených národů o mořském právu, pokud jde o továrnu MOX umístěnou v Sellafield (Spojené království), nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z různých ustanovení Smluv o ES a AE. Soudní dvůr došel k tomuto závěru pomocí úvah v několika krocích. Nejprve se zabýval tím, s ohledem na skutečnost, že Komise vytýkala Irsku nesplnění povinnosti vyplývající z článku 292 ES, který stanoví, že se členské státy zavazují, že spory o výklad nebo provádění Smlouvy nebudou řešit jinak, než jak tato Smlouva stanoví, zda ustanovení Úmluvy o mořském právu, jejichž porušení Irsko vytýkalo Spojenému království před rozhodčím orgánem, mají být považována za ustanovení práva Společenství, jejichž porušení členským státem spadá pod řízení pro nesplnění povinnosti zavedené článkem 226 ES a následujícími. Na základě úvah, zahrnujících současně pravidla, kterými se řídí uzavírání mezinárodních smluv Společenstvím, stejně jako relevantní právní předpisy Společenství a konkrétní přezkum ustanovení, na jejichž porušení Irsko poukazovalo, došel Soudní dvůr k závěru, že ustanovení uvedené úmluvy, kterých se dovolává Irsko v rámci sporu týkajícího se továrny MOX, předloženého Arbitrážnímu tribunálu, představují pravidla, která tvoří součást právního řádu Společenství. Soudní dvůr je tedy příslušný k rozhodování sporů o výklad a provádění uvedených ustanovení, jakož i k tomu, aby posoudil jejich dodržování členským státem, a je to tedy on sám, kdo má podle článku 292 ES výhradní pravomoc rozhodnout takový spor, jaký Irsko předložilo rozhodčímu orgánu. Nicméně porušení povinnosti Irskem zde nekončí. Uvedený stát totiž rovněž porušil své povinnosti v rámci Společenství tím, že předložil k posouzení uvedenému orgánu akty Společenství, zejména různé směrnice přijaté na základě Smlouvy o ES nebo Smlouvy o AE, což představuje další porušení povinnosti dodržovat výhradní pravomoc Soudního dvora pro výklad a provádění ustanovení práva Společenství, která vyplývá z článků 292 ES a 193 AE. Irsko krom toho nedodrželo svoji povinnost loajální spolupráce, kterou stanoví články 10 ES a 192 AE tím, že zahájilo řízení v rámci režimu rozhodování sporů stanoveného Úmluvou o mořském právu, aniž by informovalo nebo předem konzultovalo příslušné orgány Společenství.

Ve věci *Traghetti del Mediterraneo* (rozsudek ze dne 13. června 2006, C-173/03, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí) Soudní dvůr upřesnil pravidla použitelná v oblasti odpovědnosti členských států související s porušením práva Společenství ve zvláštním případě, kdy k tomuto porušení dojde při výkonu soudní funkce. Zejména se měl vyslovit k posouzení slučitelnosti vnitrostátních právních předpisů, které jednak vylučují veškerou odpovědnost členského státu za škody způsobené jednotlivcům porušením práva Společenství vnitrostátním soudem rozhodujícím v poslední instanci, vyplývá-li toto porušení z výkladu právních pravidel nebo z posouzení skutkových okolností a důkazů uskutečněných tímto soudem, a které dále omezují tuto odpovědnost pouze na případy úmyslu nebo hrubé nedbalosti soudce, s právem Společenství. V tomto ohledu Soudní dvůr rozhodl jednak, že právo Společenství brání vnitrostátním právním předpisům, které obecně vylučují odpovědnost členského státu za škody způsobené jednotlivcům

porušením práva Společenství přičitatelným soudu rozhodujícímu v poslední instanci z důvodu, že dotčené porušení vyplývá z výkladu právních pravidel nebo z posouzení skutkových okolností a důkazů uskutečňovaných tímto soudem, a jednak, že právo Společenství rovněž brání vnitrostátním právním předpisům, které omezují založení této odpovědnosti pouze na případy úmyslu nebo hrubé nedbalosti soudce, pokud by takové omezení vedlo k vyloučení založení odpovědnosti dotčeného členského státu v ostatních případech, kdy dojde ke zjevnému porušení použitelného práva tak, jak je upřesněno v bodech 53 až 56 rozsudku Köbler (rozsudek ze dne 30. září 2003, C-224/01, Recueil, s. I-10239).

Věc *Komise v. Cresson* (rozsudek ze dne 11. července 2006, C-432/04, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí) poskytla Soudnímu dvoru příležitost osvětlit povinnosti členů Komise ve smyslu článku 213 ES. Soudní dvůr rozhodl, že pojmu „povinnosti vyplývající z jejich postavení člena Komise" je třeba rozumět široce a že tento pojem zahrnuje mimo povinnosti čestného a zdrženlivého jednání i povinnost jednat zcela nezávisle a v obecném zájmu Společenství. V případě nesplnění povinnosti naplňujícího určitý stupeň závažnosti je Smlouvou stanovenou sankcí odvolání dotyčného z funkce nebo odnětí jeho nároku na důchod nebo jej nahrazující požitky. Člen Komise, jehož mandát uplynul, může být sankcionován za nesplnění povinnosti, kterého se dopustil v průběhu svého mandátu, ale které bylo zjištěno po uplynutí tohoto mandátu. Jelikož nelze rozhodnout o odvolání dotyčného z funkce, má Soudní dvůr k dispozici pouze odnětí nároků, u nichž má volnost rozhodnout o jejich úplném nebo částečném odnětí podle stupně závažnosti nesplnění povinnosti. Lhůty pro zahájení řízení nicméně nejsou neomezené vzhledem k požadavku právní jistoty a k respektování práv obhajoby, které vyžadují, aby osobě, proti níž Komise zahájila správní řízení, bylo umožněno užitečně vyjádřit její stanovisko. Stále podle Soudního dvora, nemožnost podat opravný prostředek proti jeho rozhodnutí nepředstavuje v žádném případě, s ohledem na práva členů Komise na účinnou soudní ochranu, nedostatek, který by bránil tomu, aby vykonával své pravomoci. Pokud jde o přezkum žalobních důvodů uplatňovaných proti komisaři, proti němuž bylo řízení vedeno, Soudní dvůr rozhodl, že zjištění učiněná v průběhu trestního řízení mohou být zohledněna, ale že není vázán právní kvalifikací skutkových zjištění a přísluší mu zjistit, zda vytýkané skutečnosti představují nesplnění povinností vyplývajících z postavení člena Komise. Na základě těchto úvah a po podrobném přezkumu skutkových poznatků ze spisu vyhověl Soudní dvůr částečně žalobě, když došel k závěru, že dotčený člen Komise porušil povinnosti vyplývající z jeho postavení člena Komise ve smyslu ustanovení čl. 213 odst. 2 ES a čl. 126 odst. 2 AE. S přihlédnutím k okolnostem projednávaného případu měl nicméně za to, že určení nesplnění povinností představuje samo o sobě přiměřenou sankci a prominul É. Cresson sankci ve formě odnětí jejího nároku na důchod nebo jej nahrazující požitky.

Ve věcech *Španělsko v. Spojené království* (rozsudek ze dne 12. září 2006, C-145/04, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí) a *Eman a Sevinger* (rozsudek ze dne 12. září 2006, C-300/04, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí) se Soudní dvůr vyslovil k pravidlům Smlouvy týkajícím se evropského občanství a voleb zástupců do Evropského parlamentu, zejména co se týče volebního práva týkajícího se těchto voleb a jeho výkonu. Ve věci *Španělsko v. Spojené království* se totiž Soudní dvůr zabýval pravomocí členských států rozšířit právo volit ve volbách do Evropského parlamentu na rezidenty, kteří nejsou občany Evropské unie. V projednávaném případě Španělské království zpochybňovalo zákon Spojeného království Velké Británie a Severního Irska, který stanoví, co se týče Gibraltaru,

že příslušníci Commonwealth mající bydliště nebo pobyt na tomto území, kteří nejsou příslušníky Společenství, mají právo volit a být voleni do Evropského parlamentu. V tomto ohledu Soudní dvůr rozhodl, že přísluší členským státům, aby určily osoby, které mají právo volit a být voleny ve volbách do Evropského parlamentu, při respektování práva Společenství. Měl za to, že články 189 ES, 190 ES, 17 ES a 19 ES nebrání tomu, aby členské státy přiznaly toto právo volit a být volen určitým osobám majícím s těmito státy úzké vztahy, jiným, než jsou jejich vlastní státní příslušníci nebo občané Unie mající bydliště nebo pobyt na jejich území. Navíc podle Soudního dvora existence zjevné vazby mezi občanstvím a právem volit nemůže vyplývat z ustanovení Smlouvy týkajících se složení Evropského parlamentu a občanství Unie. A konečně, Soudní dvůr zdůraznil, že z článků Smlouvy týkajících se občanství Unie nelze vyvodit zásadu, že pouze občané Unie mají prospěch ze všech ostatních ustanovení Smlouvy, a došel k závěru, že sporné právní předpisy Spojeného království jsou v souladu s právem Společenství.

Ve výše uvedené věci *Eman a Sevinger* se Soudní dvůr vyjádřil k výkladu článku 17 ES, čl. 19 odst. 2 ES, článků 189 ES a 190 ES a čl. 299 odst. 3 ES, a to na základě žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce předložené Raad van State (Nizozemsko) v rámci sporu týkajícího se dvou nizozemských státních příslušníků, majících bydliště na Arubě, kteří napadli zamítnutí svých žádostí o zápis do seznamu voličů pro volby členů Evropského parlamentu konané dne 10. června 2004 z důvodu svého bydliště. Podle Soudního dvora osoby, které mají státní příslušnost členského státu a mají pobyt nebo bydliště na území, které patří mezi zámořské země a území, uvedené v čl. 299 odst. 3 ES, se mohou dovolávat práv přiznaných občanům Unie v části druhé Smlouvy. Nicméně, zámořské země a území (ZZÚ) jsou předmětem zvláštního systému přidružení, který je stanoven v části čtvrté Smlouvy (články 182 ES až 188 ES), takže se na ně bez výslovného odkazu nevztahují obecná ustanovení Smlouvy a články 189 ES a 190 ES, týkající se Evropského parlamentu, se na tyto země a území nevztahují, v důsledku čehož v nich členské státy nejsou povinny konat volby do Evropského parlamentu. Krom toho, za současného stavu práva Společenství nic nebrání tomu, aby členské státy definovaly při respektování práva Společenství podmínky práva volit a být volen ve volbách do Evropského parlamentu odkazem na kritérium bydliště na území, na kterém se volby konají. Zásada rovného zacházení nicméně brání tomu, aby důsledkem zvolených kritérií bylo rozdílné zacházení mezi státními příslušníky, kteří se nacházejí ve srovnatelných situacích, aniž by bylo toto rozdílné zacházení objektivně odůvodněno.

Věc *i-21 Germany a Arcor* (rozsudek ze dne 19. září 2006, C-392/04 a C-422/04, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí) poskytla Soudnímu dvoru příležitost nalézt rovnováhu mezi předností práva Společenství a právní jistotou, co se týče způsobu, jakým má být naloženo s protiprávním správním aktem porušujícím právo Společenství. Soudní dvůr rozhodl, že v souladu se zásadou právní jistoty není správní orgán povinen přehodnotit správní rozhodnutí, které nabylo právní moci po uplynutí přiměřené lhůty k podání opravného prostředku nebo vyčerpáním opravných prostředků. Nicméně uznal, že tato zásada může být omezena, jsou-li splněny čtyři podmínky: správní orgán podle vnitrostátního práva disponuje pravomocí přehodnotit toto rozhodnutí, dotčené rozhodnutí nabylo právní moci v důsledku rozsudku vnitrostátního soudu rozhodujícího v posledním stupni, uvedený rozsudek je ve světle pozdější judikatury Soudního dvora založen na nesprávném výkladu práva Společenství, který byl přijat, aniž by byla Soudnímu dvoru předložena předběžná otázka, a dotyčná osoba se obrátila na správní orgán

neprodleně poté, co se dozvěděla o uvedené judikatuře (viz rozsudek ze dne 13. ledna 2004, *Kühne & Heintz,* C-453/00, Recueil, s. I-837). Krom toho zásada rovnocennosti vyžaduje, aby se všechna pravidla použitelná na opravné prostředky, včetně stanovených lhůt, používala bez rozdílu na opravné prostředky založené na porušení práva Společenství a opravné prostředky založené na porušení vnitrostátního práva. Pokud je na základě pravidel vnitrostátního práva správní orgán povinen zrušit správní rozhodnutí, které nabylo právní moci, ale které je zjevně neslučitelné s vnitrostátním právem, tatáž povinnost musí existovat v případě zjevné neslučitelnosti s právem Společenství. Vnitrostátní soud posoudí, zda právní úprava neslučitelná s právem Společenství je zjevně protiprávní ve smyslu dotčeného vnitrostátního práva, a je-li tomu tak, vyvodí z toho všechny důsledky, které vyplývají z jeho vnitrostátního práva.

Ve dvou věcech vyvstala otázka týkající se přípustnosti žaloby na neplatnost. Na jedné straně věc *Regione Siciliana v. Komise* (rozsudek ze dne 2. května 2006, C-417/04 P, Sb. rozh. s. I-3881), jejímž předmětem byl kasační opravný prostředek, kterým se region Regione Siciliana domáhal zrušení usnesení Soudu prvního stupně, kterým Soud prohlásil jeho žalobu na neplatnost rozhodnutí Komise o ukončení finanční pomoci z Evropského fondu pro regionální rozvoj za nepřípustnou, umožnila Soudnímu dvoru znovu objasnit pojem „členský stát". Soudní dvůr připomněl, že žalobu podanou regionálním nebo místním celkem nelze považovat za žalobu členského státu, jelikož pojem „členský stát" ve smyslu článku 230 ES zahrnuje pouze vládní orgány členských států. Soudní dvůr nicméně rozhodl, že na základě tohoto článku má regionální nebo místní celek možnost v rozsahu, v němž má právní subjektivitu na základě vnitrostátního právního řádu, podat žalobu proti rozhodnutím, která jsou mu určena, i proti rozhodnutím, která, byť vydána ve formě nařízení nebo rozhodnutí určeného jiné osobě, se ho bezprostředně a osobně dotýkají. Nelze však mít za to, že se regionálního orgánu odpovědného za realizaci projektu financovaného z evropského fondu bezprostředně dotýká rozhodnutí Komise určené dotčenému členskému státu a týkající se ukončení financování z tohoto fondu. Na druhé straně, věc *Reynolds Tobacco a další v. Komise* (rozsudek ze dne 12. září 2006, C-131/03 P, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí) vedla Soudní dvůr k posouzení možnosti dosažení zrušení rozhodnutí o podání soudní žaloby přijatých Komisí. Soudní dvůr rozhodl, že akty nebo rozhodnutími, které mohou být předmětem žaloby na neplatnost, mohou být pouze opatření s právně závaznými účinky, jimiž mohou být dotčeny zájmy žalobce a která podstatným způsobem mění jeho právní postavení. Rozhodnutí předložit věc soudu je aktem nezbytným pro získání závazného soudního rozhodnutí, ale, jako takové, nestanovuje s konečnou platností povinnosti účastníků sporu, a tedy samo o sobě nemění sporné právní postavení. Procesní subjekty, které se nicméně domnívají, že jim byla způsobena újma v důsledku protiprávního jednání orgánu, nejsou však zbaveny přístupu k soudu, jelikož je možné podat žalobu na uplatnění mimosmluvní odpovědnosti, pokud dotčené jednání může založit odpovědnost Společenství.

Ve věci *International Air Transport Association a další* (rozsudek ze dne 10. ledna 2006, C-344/04, Sb. rozh. s. I-403) Soudní dvůr ohledně článku 234 ES rozhodl, že existence zpochybnění platnosti aktu Společenství před vnitrostátním soudem sama o sobě nestačí pro odůvodnění předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru. Pouze pokud se soud, jehož rozhodnutí lze napadnout opravným prostředkem podle vnitrostátního práva, domnívá, že jeden nebo více důvodů neplatnosti aktu Společenství uvedených účastníky řízení nebo

popřípadě uplatněných bez návrhu je opodstatněných, je povinen přerušit řízení a obrátit se na Soudní dvůr v řízení o předběžné otázce směřujícím k posouzení platnosti.

A konečně, v celé řadě věcí byl Soudní dvůr konfrontován s problematikou volby právního základu aktů Společenství. Zvláštní pozornost si zde zasluhuje šest věcí.

Nejprve je třeba uvést věci *Komise v. Rada* (rozsudek ze dne 10. ledna 2006, C-94/03, Sb. rozh. s. I-1) a *Komise v. Parlament a Rada* (rozsudek ze dne 10. ledna 2006, C-178/03, Sb. rozh. s. I-107), týkající se rozhodnutí 2003/106[4] a nařízení č. 304/2003[5]. V každé z těchto věcí Soudní dvůr znovu potvrdil hlavní zásady, které stanovil již ve své judikatuře týkající se dvojího právního základu. Připomenul totiž jednak, že volba právního základu aktu Společenství se musí zakládat na objektivních skutečnostech, které mohou být předmětem soudního přezkumu, mezi něž patří zejména cíl a obsah aktu, a jednak, že pokud přezkum aktu Společenství ukáže, že sleduje dvojí cíl nebo že má dvě složky, a pokud jedny z nich je možno identifikovat jako hlavní nebo převažující, zatímco druhé jsou pouze vedlejší, musí být akt založen na jediném právním základu, a sice na tom, který vyžaduje hlavní nebo převažující cíl nebo složka, a konečně, že výjimečně, pokud je oproti tomu prokázáno, že akt sleduje současně několik cílů nebo že má několik složek, které jsou neoddělitelně spjaty, aniž by jedny byly ve vztahu k druhým druhořadými nebo nepřímými, bude muset být takový akt založen na různých odpovídajících právních základech, přičemž je třeba zdůraznit, že použití dvojího právního základu je nicméně vyloučeno, pokud jsou postupy stanovené pro každý z těchto základů neslučitelné nebo pokud by kumulace právních základů mohla způsobit újmu právům Parlamentu. Použitím této judikatury Soudní dvůr v první věci rozhodl, že rozhodnutí 2003/106 mělo být založeno na článku 133 ES a čl. 175 odst. 1 ES, ve spojení s relevantními ustanoveními článku 300 ES, a že tedy proto musí být zrušeno, jelikož je založeno pouze na čl. 175 odst. 1 ES ve spojení s čl. 300 odst. 2 prvním pododstavcem první větou a odst. 3 prvním pododstavcem ES. Stejně tak ve druhé věci Soudní dvůr rozhodl, že nařízení č. 304/2003 mělo být založeno na článku 133 ES a čl. 175 odst. 1 ES, a že tedy musí být zrušeno, jelikož je založeno pouze na čl. 175 odst. 1 ES.

Další čtyři věci mají společné to, že se týkají podmínek pro použití článku 95 ES jako právního základu.

Nejprve ve věci *Parlament v. Rada* (rozsudek ze dne 2. května 2006, C-436/03, Sb. rozh. s. I-3733) Soudní dvůr připomenul svoji judikaturu, podle které článek 95 ES opravňuje zákonodárce Společenství k přijetí opatření určených ke zlepšení podmínek pro vytvoření a fungování vnitřního trhu, přičemž tato opatření musí skutečně mít tento účel a přispívat k odstranění překážek hospodářským svobodám zaručeným Smlouvou, mezi které patří svoboda usazování, či opatření, jejichž účelem je předejití vzniku překážek obchodu v důsledku různorodého vývoje vnitrostátních právních předpisů, nicméně vznik takových překážek musí být pravděpodobný a účelem dotčeného opatření musí být jejich zabránění. V této věci tak Soudní dvůr rozhodl, že článek 95 ES nemohl být náležitým právním

4 Rozhodnutí Rady 2003/106/ES ze dne 19. prosince 2002 o schválení Rotterdamské úmluvy o postupu předchozího souhlasu pro určité nebezpečné chemické látky a pesticidy v mezinárodním obchodu jménem Evropského společenství (Úř. věst. L 63, s. 27; Zvl. vyd. 11/46, s. 91).

5 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 304/2003 ze dne 28. ledna 2003 o vývozu a dovozu nebezpečných chemických látek (Úř. věst. L 63, s. 1; Zvl. vyd. 11/46, s. 65).

základem pro přijetí nařízení č. 1435/2003[6] a že toto bylo správně přijato na základě článku 308 ES. Dále, rovněž na základě použití této judikatury, Soudní dvůr ve věci *Spojené království v. Parlament a Rada* (rozsudek ze dne 2. května 2006, C-217/04, Sb. rozh. s. I-3771) rozhodl, že nařízení č. 460/2004[7] bylo správně založeno na článku 95 ES. Ve spojených věcech *Parlament v. Rada a Komise* (rozsudek ze dne 30. května 2006, C-317/04 a C-318/04, Sb. rozh. s. I-4721) Soudní dvůr naopak rozhodl, že rozhodnutí 2004/496[8] nebylo možné přijmout právoplatně na základě článku 95 ES ve spojení s článkem 25 směrnice 95/46[9], jelikož předmětem tohoto rozhodnutí je dohoda o zpracovávání údajů, která, jelikož se týká veřejné bezpečnosti a činnosti státu v oblasti trestního práva, je vyňata z oblasti působnosti směrnice 95/46 na základě jejího čl. 3 odst. 2 první odrážky. A konečně, ve věci *Německo v. Parlament a Rada* (rozsudek ze dne 12. prosince 2006, C-380/03, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí) Soudní dvůr poté, co připomenul, že jsou-li podmínky pro použití článku 95 ES jako právního základu splněny, zákonodárci Společenství nelze z důvodu, že ochrana veřejného zdraví je rozhodující při volbách řešení, které je třeba učinit, bránit v tom, aby se o tento právní základ opíral, rovněž především na základě této judikatury rozhodl, že zákonodárce Společenství přijetím článků 3 a 4 směrnice 2003/33[10] pouze na základě článku 95 ES neporušil ustanovení čl. 152 odst. 4 písm. c) ES, a že žaloba podaná Spolkovou republikou Německo proti těmto ustanovením musí být v důsledku toho zamítnuta.

Evropské občanství

V této oblasti si kromě výše zmíněných věcí týkajících se voleb zástupců do Evropského parlamentu zaslouží pozornost dvě věci.

Ve věci *De Cuyper* (rozsudek ze dne 18. července 2006, C-406/04, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí) Soudní dvůr posuzoval slučitelnost svobody pohybu a svobody pobytu občanů Evropské unie, přiznaných článkem 18 ES, s belgickou právní úpravou v oblasti nezaměstnanosti. Tato právní úprava vyžaduje pro nezaměstnané starší 50 let splnění podmínky bydliště, přestože tito již nejsou povinni nabízet se na trhu práce. Soudní dvůr nejprve připomněl, že právo pobytu občanů Unie není nepodmíněné, ale je přiznáno pouze s výhradou omezení a podmínek stanovených ve Smlouvě a v jejích prováděcích

6 Nařízení Rady (ES) č. 1435/2003 ze dne 22. července 2003 o statutu Evropské družstevní společnosti (SCE) (Úř. věst. L 207, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 280).

7 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 460/2004 ze dne 10. března 2004 o zřízení Evropské agentury pro bezpečnost sítí a informací (Úř. věst. L 77, s. 1; Zvl. vyd. 01/05, s. 35).

8 Rozhodnutí Rady 2004/496/ES ze dne 17. května 2004 o uzavření dohody mezi Evropským společenstvím a Spojenými státy americkými o zpracování a předávání údajů jmenné evidence cestujících (PNR) Úřadu pro cla a ochranu hranic ministerstva vnitřní bezpečnosti Spojených států (Úř. věst. L 183, s. 83 a oprava Úř. věst. 2005, L 255, s. 168).

9 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. L 281, s. 31; Zvl. vyd. 13/15, s. 355), ve znění pozdějších předpisů.

10 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/33/ES ze dne 26. května 2003 o sbližování právních a správních předpisů členských států týkajících se reklamy na tabákové výrobky a sponzorství souvisejícího s tabákovými výrobky (Úř. věst. L 152, s. 16; Zvl. vyd. 15/07, s. 460).

ustanoveních. Soudní dvůr konstatoval, že belgická právní úprava znevýhodňuje některé státní příslušníky pouze proto, že využili své svobody pohybu a pobytu, a proto představuje omezení svobod přiznaných článkem 18 ES. Soudní dvůr ale připustil, že toto omezení je odůvodněno objektivními hledisky obecného zájmu, která jsou nezávislá na státní příslušnosti dotyčných osob. Soudní dvůr tak konstatoval, že podmínka bydliště odpovídá potřebě kontrolovat profesní a rodinnou situaci nezaměstnaných osob tím, že umožňuje inspekčním službám ověřit, zda v situaci příjemce příspěvku v nezaměstnanosti nedošlo ke změně, jež by mohla mít vliv na přiznanou dávku. Soudní dvůr rovněž poznamenal, že specifická povaha kontroly v oblasti nezaměstnanosti odůvodňuje zavedení mechanismů, které jsou více omezující než mechanismy stanovené pro kontrolu jiných dávek, a že méně omezující opatření, jako je předložení dokumentů nebo potvrzení, by zbavila kontrolu její neočekávanosti, a snížila by tedy její účinnost.

Slučitelnost podmínky bydliště s článkem 18 ES byla rovněž předmětem věci *Tas-Hagen a Tas* (rozsudek ze dne 26. října 2006, C-192/05, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí), týkající se právní úpravy poskytnutí dávek civilním válečným obětem, která vyžaduje, aby měl dotyčný k datu podání žádosti bydliště na vnitrostátním území.

Soudní dvůr se věnoval nejprve určení toho, zda tato problematika spadá pod článek 18 ES. V tomto ohledu uvedl, že při současném stavu rozvoje práva Společenství spadá dávka, která má za cíl odškodnit civilní oběti války, do pravomoci členských států, přičemž ty musí při výkonu takové pravomoci dodržovat právo Společenství. Přitom při existenci takové právní úpravy může výkon práva svobodně se pohybovat a pobývat přiznaného článkem 18 ES mít vliv na možnost získat uvedenou dávku, takže taková situace nemůže být považována za nemající žádnou spojitost s právem Společenství. Pokud jde o nepřípustnost podmínky bydliště, Soudní dvůr konstatoval, že tato podmínka může odradit od výkonu svobod přiznaných článkem 18 ES, a z tohoto důvodu představuje omezení těchto svobod. Soudní dvůr uvedl, že toto omezení může být sice v zásadě odůvodněno snahou o omezení povinnosti zachování solidarity s válečnými oběťmi pouze na osoby mající v průběhu této války a po jejím skončení pouto k lidu dotčeného státu, kdy podmínka bydliště tak svědčí o stupni vazby těchto osob na společnost. Nicméně, ačkoliv Soudní dvůr zdůraznil široký prostor pro uvážení členských států, co se týče dávek, které nejsou upraveny právem Společenství, měl za to, že kritérium bydliště nemůže představovat dostatečně určující znak uvedené vazby, může-li vést k rozdílným výsledkům pro osoby usazené v zahraničí, jejichž stupeň začlenění je v každém ohledu srovnatelný. Jelikož se vztahuje výhradně na den podání žádosti, není kritérium bydliště dostatečně určující pro stanovení stupně vazby žadatele na společnost, která k němu vyjadřuje svoji solidaritu, takže nedodržuje zásadu přiměřenosti.

Volný pohyb zboží

Ve spojených věcech *Sfakianakis* (rozsudek ze dne 9. února 2006, C-23/04 až C-25/04, Sb. rozh. s. I-1265) měl Soudní dvůr za úkol provést výklad Evropské dohody zakládající přidružení mezi Evropskými společenstvími a jejich členskými státy na jedné straně a Maďarskou republikou na straně druhé, konkrétněji čl. 31 odst. 2 a článku 32 protokolu

č. 4 k této dohodě[11], v odpověď na žádost o rozhodnutí o předběžné otázce předloženou řeckým soudem, který měl rozhodnout spor týkající se dovozů automobilů pocházejících z Maďarska do Řecka uskutečněných v rámci preferenčního režimu zavedeného uvedenou dohodou.

Soudní dvůr rozhodl, že článek 31 odst. 2 a článek 32 protokolu č. 4 k uvedené dohodě, ve znění rozhodnutí Rady přidružení mezi Evropskými společenstvími a jejich členskými státy na jedné straně a Maďarskou republikou na straně druhé č. 3/96, musí být vykládány v tom smyslu, že celní orgány dovozního státu jsou povinny zohlednit soudní rozhodnutí vydaná ve vývozním státě o žalobách podaných proti výsledkům kontroly platnosti průvodních osvědčení vydaných celními orgány vývozního státu, pokud byly o existenci těchto žalob a obsahu těchto rozhodnutí informovány, a to nezávisle na tom, zda kontrola platnosti průvodních osvědčení byla, či nebyla provedena na žádost celních orgánů dovozního státu. V týchž spojených věcech Soudní dvůr rozhodl, že užitečný účinek zrušení cel stanoveného v uvedené dohodě brání tomu, aby celní orgány dovozního státu vydaly předtím, než jim bude sdělen konečný výsledek žalob podaných proti závěrům kontroly po propuštění zboží, správní rozhodnutí ukládající zaplacení cla zvýšeného o daně a pokuty, třebaže nebyla rozhodnutí orgánů vývozního státu, jež původně vydaly osvědčení o oběhu zboží, odvolána nebo zrušena.

Zemědělství

Co se týče společné zemědělské politiky, je třeba uvést věc *Španělsko v. Rada* (rozsudek ze dne 7. září 2006, C-310/04, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí), ve které byla Soudnímu dvoru Španělským královstvím předložena žaloba na neplatnost směřující proti novému režimu podpory Společenství pro bavlnu vytvořenému nařízením č. 864/2004[12] a zavedenému nařízením č. 1782/2003[13], kterým se provádí takzvané MacSharryho reformy. Mezi jednotlivými žalobními důvody uplatňovanými Španělským královstvím shledal Soudní dvůr opodstatněným žalobní důvod týkající se porušení zásady proporcionality. Soudní dvůr totiž rozhodl, že Rada, tvůrce nařízení č. 864/2004, neprokázala, že nový režim podpory pro bavlnu zavedený tímto nařízením byl přijat v rámci skutečného výkonu její posuzovací pravomoci, která podle Soudního dvora předpokládá zohlednění všech relevantních skutečností a okolností projednávaného případu, zvláště mzdových nákladů a potenciálních účinků reformy režimu podpory pro bavlnu na hospodářskou

11 Evropská dohoda zakládající přidružení mezi Evropskými společenstvími a jejich členskými státy na jedné straně a Maďarskou republikou na straně druhé, uzavřená a schválená rozhodnutím Rady a Komise ze dne 13. prosince 1993 (Úř. věst. L 347, s. 1).

12 Nařízení Rady (ES) č. 864/2004 ze dne 29. dubna 2004, kterým se mění a z důvodu přistoupení České republiky, Estonska, Kypru, Lotyšska, Litvy, Maďarska, Malty, Polska, Slovinska a Slovenska k Evropské unii upravuje nařízení č. 1782/2003, kterým se stanoví společná pravidla pro režimy přímých podpor v rámci společné zemědělské politiky a kterým se zavádějí některé režimy podpor pro zemědělce (Úř. věst. L 161, s. 48; Zvl. vyd. 13/45, s. 136).

13 Nařízení Rady (ES) č. 1782/2003 ze dne 29. září 2003, kterým se stanoví společná pravidla pro režimy přímých podpor v rámci společné zemědělské politiky a kterým se zavádějí některé režimy podpor pro zemědělce a kterým se mění nařízení (EHS) č. 2019/93, (ES) č. 1452/2001, (ES) č. 1453/2001, (ES) č. 1454/2001, (ES) č. 1868/94, (ES) č. 1251/1999, (ES) č. 1254/1999, (ES) č. 1673/2000, (EHS) č. 2358/71 a (ES) č. 2529/2001 (Úř. věst. L 270, s. 1; Zvl. vyd. 03/40, s. 269).

situaci vyzrňovacích stanic. Soudní dvůr tak měl za to, že údaje, které mu byly předloženy, mu neumožňují ověřit, zda mohl zákonodárce Společenství dojít k závěru, aniž by překročil meze své široké posuzovací pravomoci, kterou má v dané oblasti, že stanovení výše zvláštní podpory pro bavlnu na 35 % veškerých existujících podpor v dřívějším režimu podpory stačí k zajištění cíle uvedeného v pátém bodu odůvodnění nařízení č. 864/2004, jímž je zajištění výnosnosti, a tedy pokračování v pěstování této plodiny, a který odráží cíl stanovený v odstavci 2 protokolu č. 4 k aktu o přistoupení Řecké republiky k Evropským společenstvím. Soudní dvůr tak zrušil čl. 1 bod 20 nařízení č. 864/2004, kterým se do hlavy IV nařízení č. 1782/2003 vkládá kapitola 10a. Soudní dvůr nicméně odložil účinky tohoto zrušení do doby přijetí nového nařízení v přiměřené lhůtě.

Volný pohyb osob, služeb a kapitálu

V této široké oblasti musejí být důležité věci řešené v loňském roce rozděleny do tématických skupin.

Soudní dvůr musel především připomenout meze použití ustanovení týkajících se svobody pohybu, které představují čistě vnitrostátní situace na straně jedné a zneužití práva na straně druhé. Podle ustálené judikatury totiž situace, která nepřekračuje v žádném ze svých prvků hranice jednoho členského státu, nespadá pod ustanovení týkající se volného pohybu osob. V tomto kontextu je Soudní dvůr opakovaně nucen posuzovat to, zda zřízení bydliště nebo trvalého pobytu daňovým poplatníkem, který je příslušníkem Společenství, na území jiného členského státu, než ve kterém vykonává své hospodářské činnosti, představuje dostatečně cizí prvek k tomu, aby tento poplatník mohl uplatňovat volný pohyb osob, služeb nebo kapitálu. Za rok 2006 zasluhují v tomto ohledu zvláštní pozornost dvě věci: věc *Ritter-Coulais* (rozsudek ze dne 21. února 2006, C-152/03, Sb. rozh. s. I-1711) a věc *N* (rozsudek ze dne 7. září 2006, C-470/04, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí).

Ve výše uvedené věci *Ritter-Coulais* se spor, který byl předložen předkládajícímu soudu, týkal páru německých státních občanů vykonávajících zaměstnání v Německu, kde byli povinni k dani, ale bydlících ve Francii. Soudní dvůr na otázku, zda tito němečtí státní příslušníci mohou vůči německým daňovým orgánům uplatňovat ustanovení týkající se volného pohybu pracovníků pro získání započtení ztrát příjmů vyplývajících z užívání domu, který vlastní a ve kterém bydlí ve Francii, pro jejich vlastní potřebu, odpověděl, že situace manželů Ritter-Coulais, kteří pracují v jiném členském státě, než ve kterém se nachází jejich skutečné bydliště, spadá do oblasti působnosti článku 39 ES.

Předmětem výše uvedené věci *N* byla ustanovení nizozemského daňového práva, podle kterých je vystěhování z Nizozemska postaveno na roveň převodu obchodních podílů nebo akcií, čímž dojde ke stanovení daně z kapitálových zisků z podílových účastí v okamžiku vystěhování. Situace, která je základem sporu v původním řízení, je situací nizozemského státního příslušníka majícího bydliště v Nizozemsku až do okamžiku přesunu jeho bydliště do Spojeného království, kde po dlouhou dobu nebude vykonávat žádnou hospodářskou činnost. Na otázku, zda tento nizozemský státní příslušník, vlastnící veškeré akcie tří společností založených podle nizozemského práva, může vůči nizozemským daňovým orgánům uplatňovat ustanovení týkající se svobody usazování pro zpochybnění

použití sporné právní úpravy vůči své osobě, Soudní dvůr odpověděl, že od převedení bydliště situace N. spadá do působnosti článku 43 ES, přičemž výslovně odkázal na svůj výše uvedený rozsudek *Ritter-Coulais*.

Pokud jde o zneužití práva, vnitrostátní soud se tázal Soudního dvora, zda skutečnost, že společnost usazená v jednom členském státě založí společnosti v jiném členském státě a vytvoří jejich základní kapitál pouze s cílem využít výhodnějšího daňového režimu platného v tomto posledně uvedeném státě, představuje zneužití svobody usazování. Soudní dvůr v rozsudku *Cadbury Schweppes a Cadbury Schweppes Overseas* (rozsudek ze dne 12. září 2006, C-196/04, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí) odpověděl záporně. Okolnost, že společnost byla založena v některém členském státě za přiznaným účelem využití výhodnějších právních předpisů, není sama o sobě dostačující k učinění závěru o zneužití této svobody a odůvodnění vnitrostátního opatření omezujícího svobodu usazování. Takové vnitrostátní opatření by bylo naproti tomu odůvodněno, pokud by jeho účelem bylo zabránit vytváření čistě vykonstruovaných operací zbavených hospodářské podstaty s cílem vyhnout se dani obvykle dlužné ze zisků z činností vykonávaných na vnitrostátním území.

Není-li tedy rozsah působnosti ustanovení týkajících se svobody pohybu neomezený, není neomezený ani rozsah pravomocí státu uplatňovaných v oblasti přímých daní a Soudní dvůr měl opakovaně příležitost rozšířit svoji již tak bohatou judikaturu v této oblasti.

Podle společného režimu stanoveného judikaturou Soudního dvora je zakázána nejen zjevná diskriminace na základě státní příslušnosti, ale také všechny skryté formy diskriminace (nebo nepřímé diskriminace), které použitím zdánlivě neutrálních kritérií vedou ve skutečnosti ke stejnému výsledku. Kvalifikace rozdílného zacházení jako diskriminace nicméně předpokládá, že mají být použita odlišná pravidla na srovnatelné situace nebo tatáž pravidla na odlišné situace. V případě, že by byla zjištěna nepřímá diskriminace, existuje možnost odůvodnění z naléhavých důvodů obecného zájmu, s výhradou dodržení zásady proporcionality.

Mezi jednotlivými vnitrostátními daňovými opatřeními posuzovanými Soudním dvorem byla některá shledána slučitelnými s právem Společenství, jiná pak neslučitelnými.

Mezi vnitrostátními opatřeními, která byla uznána slučitelnými s právem Společenství, je třeba uvést především opatření, která jsou uplatňována bez rozlišení na objektivně srovnatelné situace. Tak tomu bylo ve věci *van Hilten-van der Heijden* (rozsudek ze dne 23. února 2006, C-513/03, Sb. rozh. s. I-1957), týkající se vnitrostátní právní úpravy, podle které pozůstalost po státním příslušníkovi dotčeného státu, který zemřel do deseti let po převedení svého bydliště do zahraničí, podléhá stejnému zdanění, jako kdyby k tomuto převedení nedošlo, mimo snížení daně o dědické daně zaplacené jiným státům. Tím, že taková právní úprava stanovila totožné podmínky zdanění pro státní příslušníky, kteří převedli své bydliště do zahraničí, a pro ty, kteří zůstali v dotčeném členském státě, nemůže odradit, jak uvedl Soudní dvůr, investice směřující z tohoto nebo do tohoto státu ani snížit hodnotu dědictví státních příslušníků, kteří převedli své bydliště do zahraničí. Pokud jde o existující rozdílné zacházení se státními příslušníky dotčeného členského státu a státními příslušníky jiných členských států, nemůže být považováno za opatření představující zakázanou diskriminaci na základě článku 56 ES, jelikož vyplývá z pravomoci členských

států vymezit kritéria rozdělení jejich daňové pravomoci. Tak tomu bylo rovněž ve věci *Kerckhaert a Morres* (rozsudek ze dne 14. listopadu 2006, C-513/04, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí), týkající se daňových právních předpisů zdaňujících totožnou sazbou dividendy akcií společností usazených v tuzemsku a dividendy akcií společností usazených v jiném členském státě, aniž by zohledňovaly srážkovou daň, která byla předtím uplatněna v tomto jiném členském státě jako daň z příjmu. Ve vztahu k daňovým právním předpisům státu bydliště Soudní dvůr konstatoval, že postavení akcionáře pobírajícího dividendy se nestává nezbytně odlišným na základě pouhé skutečnosti, že tyto dividendy pobírá od společnosti usazené v jiném členském státě, který při výkonu svých daňových pravomocí zdaňuje tyto dividendy srážkovou daní. Tyto právní předpisy tedy nejsou v rozporu s článkem 56 ES. Nepříznivé následky, projevující se dvojím zdaněním vyplývajícím z takových právních předpisů, vyplývají ze souběžného výkonu daňových pravomocí dvěma členskými státy. Členským státům v důsledku toho přísluší tomu zamezit zejména tím, že uplatní kritéria rozdělení používaná v mezinárodní daňové praxi.

Mezi vnitrostátními opatřeními, která byla uznána za slučitelná s právem Společenství, jsou dále opatření, která, přestože na objektivně srovnatelné situace uplatňují odlišné zacházení, se nakonec ukáží vzhledem ke sledovanému cíli jako neutrální. Věc *Test Claimants in the FII Group Litigation* (rozsudek ze dne 12. prosince 2006, C-446/04, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí) je toho dobrým příkladem. V rámci obecné právní úpravy určené k zamezení nebo omezení řetězového zdanění nebo ekonomického dvojího zdanění (dvojího zdanění téhož příjmu u dvou různých daňových poplatníků) používalo Spojené království Velké Británie a Severního Irska pro stanovení daně dlužné společnostmi-rezidenty zejména dva odlišné systémy zdanění dividend na základě jejich tuzemského nebo zahraničního původu. Zatímco dividendy vyplacené společnostem-rezidentům rovněž společnostmi-rezidenty podléhaly systému osvobození, dividendy vyplacené společnostem-rezidentům společnostmi-nerezidenty podléhaly systému započtení. Soudní dvůr uvedl, že s ohledem na takovou právní úpravu je situace společnosti-akcionáře, která obdrží dividendy zahraničního původu, srovnatelná se situací společnosti-akcionáře, která obdrží dividendy tuzemského původu, jelikož v obou případech mohou být dosažené zisky v zásadě předmětem řetězového zdanění. Vzhledem k tomu, že případ dividend zahraničního původu se nejeví být znevýhodněn, však není toto rozdílné zacházení v rozporu s články 43 ES a 56 ES, přičemž ověření této skutečnosti je na vnitrostátních soudech.

Dalšími vnitrostátními opatřeními, která byla uznána slučitelnými s právem Společenství, jsou opatření zacházející odlišně s nesrovnatelnými situacemi. To byl případ věci *Test Claimants in Class IV of the Act Group Litigation* (rozsudek ze dne 12. prosince 2006, C-374/04, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí), týkající se jiné části právní úpravy Spojeného království Velké Británie a Severního Irska, jejímž účelem je zamezení nebo omezení řetězového zdanění nebo ekonomického dvojího zdanění. Sporná opatření se tentokrát týkala režimu zdanění dividend vyplácených společnostmi-rezidenty. Zatímco se společnosti-rezidentu, která obdrží dividendy od jiné společnosti-rezidenta, poskytne sleva na dani, společnost-nerezident, která obdrží takové dividendy, nemůže získat žádnou slevu na dani. Toto rozdílné daňové zacházení mezi společnostmi-rezidenty a společnostmi-nerezidenty nicméně podle Soudního dvora nepředstavuje diskriminaci. Má-li být situace akcionářů-rezidentů, kteří obdrží dividendy od společnosti, která je usazena v témže státě, považována za srovnatelnou se situací akcionářů-rezidentů, kteří obdrží dividendy od

společnosti z jiného členského státu (výše uvedený rozsudek *Test Claimants in the FII Group Litigation*), není tomu tak nezbytně, pokud jde o použití daňových právních předpisů členského státu, jehož rezidentem je rozdělující společnost, v případě situací, ve kterých se nacházejí akcionáři-příjemci, kteří jsou rezidenty tohoto členského státu, a akcionáři-příjemci, kteří jsou rezidenty jiného členského státu. Pokud totiž rozdělující společnost a akcionář-příjemce nejsou rezidenty téhož členského státu, členský stát, jehož rezidentem je rozdělující společnost, tedy členský stát, ze kterého zisky pocházejí, se nenachází ve stejném postavení, pokud jde o zamezení nebo omezení řetězového zdanění a ekonomického dvojího zdanění, jako členský stát, jehož rezidentem je akcionář-příjemce. Rozdílné zacházení se společnostmi-rezidenty a společnostmi-nerezidenty tedy v takovém případě není zakázáno články 43 ES a 56 ES.

A konečně, s právem Společenství byla uznána za slučitelná vnitrostátní opatření mající za následek odlišné zacházení, které bylo nicméně odůvodněno naléhavými důvody obecného zájmu, tak jako ve věci *FKP Scorpio Konzertproduktionen* (rozsudek ze dne 3. října 2006, C-290/04, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí). Spor v původním řízení se týkal vnitrostátní právní úpravy, podle které se postup k provedení srážky daně uplatní na odměnu poskytovatelům služeb, kteří nejsou rezidenty členského státu, ve kterém jsou služby poskytovány, ačkoli odměna vyplácená poskytovatelům služeb, kteří rezidenty uvedeného členského státu jsou, srážce nepodléhá. Soudní dvůr kvalifikoval povinnost příjemců služeb provést uvedenou srážku daně pod hrozbou založení jejich odpovědnosti jako překážku pro volný pohyb služeb. Soudní dvůr nicméně rozhodl, že taková právní úprava je odůvodněna nezbytností zajistit účinnost vymáhání daně z příjmu od osob usazených mimo stát, ve kterém dochází ke zdanění, a představuje přiměřený prostředek pro dosažení sledovaného cíle.

Mezi vnitrostátními opatřeními, která byla shledána neslučitelnými s právem Společenství, je třeba především uvést opatření, která přestože jsou odůvodněna naléhavými důvody obecného zájmu, nejsou přiměřená sledovanému cíli. Taková opatření lze například nalézt ve výše uvedené věci *N*. Daňový poplatník, držitel obchodních podílů nebo akcií, který se stane pouze z důvodu převedení svého bydliště do zahraničí povinným k úhradě daně z dosud nerealizovaných kapitálových zisků, zatímco pokud by měl i nadále bydliště na území členského státu, jehož státním příslušníkem je, zisky by byly zdanitelné až tehdy, kdy by byly skutečně realizovány, a pouze v rozsahu, ve kterém byly skutečně realizovány, je odrazován od výkonu svého práva na volný pohyb. Sporné vnitrostátní předpisy sice tím, že zajišťují rozdělení pravomoci k výběru daně mezi členské státy na základě zásady teritoriality, čímž zabraňují situacím právního dvojího zdanění (dvojí zdanění stejného příjmu k tíži téhož poplatníka), sledují cíl obecného zájmu. To však nemění nic na skutečnosti, že jak povinnost poskytnout záruky za účelem přiznání odkladu platby obvykle dlužné daně, tak nemožnost uplatnit kapitálové ztráty, ke kterým došlo po převedení bydliště, činí sporný daňový režim nepřiměřeným ve vztahu ke sledovanému cíli.

K vnitrostátním opatřením, která byla shledána neslučitelnými s právem Společenství, patří zadruhé opatření zacházející odlišným způsobem se srovnatelnými situacemi. Ve výše uvedené věci *Ritter-Coulais* tak Soudní dvůr považoval za představující překážku vnitrostátní právní úpravu neumožňující fyzickým osobám pobírajícím příjmy ze závislé činnosti v členském státě a podléhajícím v něm neomezené daňové povinnosti požadovat pro účely určení daňové sazby na uvedené příjmy v tomto státě zohlednění ztrát příjmů

vyplývajících z užívání, pro jejich vlastní potřeby, domu, který se nachází v jiném členském státě, jehož jsou majiteli a který užívají jako hlavní bydliště, zatímco příjmy z pronájmu započítávány jsou. Nesměřuje-li totiž tato právní úprava přímo proti nerezidentům, tito posledně jmenovaní jsou častěji než rezidenti majiteli domu nacházejícího se mimo vnitrostátní území a jsou rovněž většinou státními příslušníky jiných členských států. Méně výhodné zacházení, které je jim vyhrazeno, se v důsledku toho jeví být v rozporu s článkem 39 ES.

Ve věci *Centro di Musicologia Walter Stauffer* (rozsudek ze dne 14. září 2006, C-386/04, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí) byla Soudnímu dvoru předložena otázka, zda může členský stát zacházet s nadací-nerezidentem, která splňuje podmínky tohoto státu, co se týče přiznání veřejné prospěšnosti, méně výhodně než s nadací-rezidentem téhož druhu. Opravňuje-li článek 58 ES členské státy k odlišnému daňovému zacházení s poplatníky-nerezidenty, Soudní dvůr připomněl, že nicméně zakazuje opatření představující prostředek svévolné diskriminace nebo zastřené omezování volného pohybu kapitálu. Za těchto podmínek je rozdílné zacházení mezi nadacemi majícími neomezenou daňovou povinnost, což je případ nadací-rezidentů, a nadacemi majícími daňovou povinnost omezenou, což je případ nadací-nerezidentů, přípustné pouze tehdy, týká-li se situací, které nejsou objektivně srovnatelné, nebo je-li odůvodněno naléhavým důvodem obecného zájmu. V tomto ohledu se zahraniční nadace uznané za obecně prospěšné v členském státě jejich původu, které splňují podmínky uložené za tímto účelem právními předpisy jiného členského státu a mají za cíl podporu totožných zájmů společnosti, jaké jsou podporovány v posledně uvedeném státě, nacházejí v situaci srovnatelné se situací nadací-rezidentů téhož druhu. Jelikož není odůvodněné, je v důsledku toho nepříznivé zacházení s nadacemi-nerezidenty v rozporu s právem Společenství.

Ve výše uvedené věci *FKP Scorpio Konzertproduktionen* byla Soudnímu dvoru opět předložena otázka daňových odpočtů výdajů na dosažení příjmů vynaložených poskytovatelem služeb-nerezidentem. Pokud jde o výdaje na dosažení příjmů přímo spojité s hospodářskou činností, ze které plynuly zdanitelné příjmy, rezidenti a nerezidenti se nacházejí ve srovnatelné situaci. Soudní dvůr také ve svém rozsudku *Gerritse* (rozsudek ze dne 12. června 2003, C-234/01, Recueil, s. I-5933) rozhodl, že vnitrostátní právní úprava, která odmítá poskytnout nerezidentům odpočet výdajů na dosažení příjmů přiznaný rezidentům, může postihovat především státní příslušníky jiných členských států, a obsahuje tedy v sobě nepřímou diskriminaci, která je v rozporu se Smlouvou. Rovněž zde shledal v rozporu se Smlouvou vnitrostátní právní úpravu, která neumožňuje zohlednění výdajů na dosažení příjmů v samotném rámci srážkové daně, ale pouze v rámci pozdějšího řízení o vrácení daně.

Ve věci *Turpeinen* (rozsudek ze dne 9. listopadu 2006, C-520/04, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí) konečně Soudní dvůr shledal v rozporu s článkem 18 ES, týkajícím se volného pohybu občanů Unie, právní úpravu členského státu, podle které je starobní důchod vyplácený orgánem tohoto státu osobě s bydlištěm v jiném členském státě v některých případech zdaněn více, než by byl zdaněn starobní důchod vyplácený osobě s bydlištěm v tomto státě, pokud uvedený důchod představuje veškeré nebo téměř veškeré příjmy tohoto nerezidenta. V takovém případě je totiž situace poplatníka-nerezidenta, co se týče daně z příjmu, objektivně srovnatelná se situací poplatníka-rezidenta.

Dále, ohledně svobody usazování Soudní dvůr ve dvou souběžných věcech ze dne 19. září 2006, kdy jedna měla svůj původ v předběžné otázce (*Wilson,* C-506/04, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí), druhá v žalobě pro nesplnění povinnosti (*Komise v. Lucembursko,* C-193/05, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí), rozhodl, že se směrnicí o výkonu povolání advokáta pod profesním označením udělovaným v domovském státě[14] jsou v rozporu ustanovení lucemburských právních předpisů, která podmiňují zápis advokáta, který získal svou odbornou kvalifikaci v jiném členském státě, předběžnou kontrolou znalostí tří národních jazyků. Soudní dvůr totiž upřesnil, že předložení potvrzení o zápisu v domovském členském státě v souladu s článkem 3 uvedené směrnice představuje jedinou podmínku, kterou má být podmíněn zápis v hostitelském členském státě, který umožní dotyčnému výkon činnosti v tomto posledně uvedeném členském státě pod jeho profesním označením udělovaným v domovském členském státě. Soudní dvůr v tomto ohledu zdůraznil, že upuštění od systému předběžné kontroly znalostí je ve směrnici doplněno řadou pravidel zaručujících ochranu procesních subjektů a řádný výkon spravedlnosti, zejména povinností advokáta vykonávat činnost pod svým profesním označením udělovaným v domovském státě a povinností vyplývající z profesní etiky nezabývat se věcmi jdoucími nad rámec jeho dovedností, například z důvodu chybějících jazykových znalostí. Ve věci *Wilson* Soudní dvůr mimoto rozhodl, že lucemburský zákon není v souladu s článkem 9 uvedené směrnice, podle kterého rozhodnutí o zamítnutí zápisu musejí podléhat opravnému prostředku podle vnitrostátního práva. Soudní dvůr měl totiž za to, že není zaručena dostatečná záruka nestrannosti, jelikož rozhodnutí o zamítnutí zápisu podléhala v tomto případě kontrole orgánu složeného v prvním stupni výlučně z advokátů vykonávajících činnost pod profesním označením udělovaným v hostitelském členském státě a v odvolacím řízení kontrole orgánu složeného většinově z takových advokátů, přičemž kasační opravný prostředek umožňuje soudní přezkum pouze po právní, a nikoli skutkové stránce.

A konečně, co se týká volného pohybu služeb, Soudní dvůr ve věci *Fidium Finanz* (rozsudek ze dne 3. října 2006, C-452/04, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí) posoudil jako slučitelnou s právem Společenství vnitrostátní právní úpravu podmiňující výkon činnosti poskytování úvěrů společností usazenou ve třetím státě na svém území předchozím povolením a podmiňující vydání takového povolení přítomností vedení nebo pobočky této společnosti na vnitrostátním území. Jelikož se společnost usazená ve třetím státě nemůže dovolávat volného pohybu služeb, na rozdíl od volného pohybu kapitálu, musel Soudní dvůr určit, do které z těchto základních svobod dotčená činnost spadá. Soudní dvůr v tomto ohledu konstatoval, že tato činnost vyplývá v zásadě z obou těchto svobod. Soudní dvůr uvedl, přičemž vycházel z řady precedentů, že v takovém případě je třeba posoudit, do jaké míry je ovlivněn výkon těchto svobod a zda za okolností věci v původním řízení je jedna z nich zcela druhotná ve vztahu k druhé a může být do ní zahrnuta. Je-li tomu tak, přezkum dotčeného opatření se v zásadě provádí pouze ve vztahu k jedné z obou svobod. V projednávaném případě měl Soudní dvůr za to, že sporným režimem povolení je dotčen především volný pohyb služeb, jelikož požadavek stálé provozovny představuje ve skutečnosti samé popření této svobody. Případné omezující účinky

[14] Směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/5/ES ze dne 16. února 1998 o usnadnění trvalého výkonu povolání advokáta v jiném členském státě než v tom, ve kterém byla získána kvalifikace (Úř. věst. L 77, s. 36; Zvl. vyd. 06/03, s. 83).

takového režimu na volný pohyb kapitálu jsou naproti tomu pouze nevyhnutelným důsledkem omezení kladeného na poskytování služeb.

V oblasti sociálního zabezpečení je třeba upozornit na tři rozsudky týkající se výkladu nařízení č. 1408/71 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství, ve znění pozdějších předpisů[15].

Zaprvé, v kontextu toho, co se někdy nazývá „volný pohyb pacientů", je třeba uvést důležitý rozsudek vydaný dne 16. května 2006 ve věci *Watts* (C-372/04, Sb. rozh. s. I-4325). Soudní dvůr v uvedené věci přezkoumával vnitrostátní zdravotnický systém Spojeného království Velké Británie a Severního Irska (*National Health Service,* dále jen „NHS") s ohledem na článek 22 nařízení č. 1408/71 a článek 49 ES. Článek 22 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 1408/71 stanoví, že příslušná instituce nemůže odmítnout vydat pacientovi povolení k odjezdu na území jiného členského státu za účelem léčení (v praxi to znamená formulář E112), „pokud mu nemůže být toto léčení poskytnuto v obvyklé době nezbytné pro získání dotyčného léčení v členském státě bydliště, s přihlédnutím k jeho současnému zdravotnímu stavu a možnému [pravděpodobnému] průběhu nemoci". Vzhledem k tomu, že nemocniční péče je v rámci NHS poskytována zdarma, ale na méně naléhavou léčbu existují relativně dlouhé čekací seznamy, vyvstala otázka, v jaké míře je možné zohlednit existenci čekacích dob ve státě bydliště k posouzení „obvyklé doby nezbytné pro získání dotyčného léčení" uvedené v článku 22 uvedeného nařízení. V tomto ohledu Soudní dvůr rozhodl, přestože uznal legitimitu systému čekacích seznamů, že pro to, aby měla příslušná instituce právo odmítnout vydat povolení z důvodu vycházejícího z existence čekací doby, musí prokázat, že tato doba nepřesahuje dobu, která je přijatelná s ohledem na objektivní lékařské posouzení klinických potřeb dotčené osoby s přihlédnutím k jejímu zdravotnímu stavu, předchozímu a pravděpodobnému průběhu její nemoci a bolestivosti nebo povaze jejího postižení v době žádosti o povolení. Soudní dvůr dodal, že určování čekacích dob musí být pojímáno pružně a dynamicky, aby bylo možné přehodnotit tuto dobu v závislosti na případném zhoršení zdravotního stavu pacienta. Co se týče volného pohybu služeb, Soudní dvůr rozhodl, že článek 49 ES se použije na situaci, kdy osoba, jejíž zdravotní stav vyžaduje nemocniční péči, odjede do jiného členského státu a tam je jí poskytnuta dotčená péče za úplatu, bez ohledu na způsob fungování vnitrostátního systému, pod nějž tato osoba spadá a u nějž je následně požádáno o náhradu nákladů na tyto služby. Soudní dvůr dále konstatoval, že vnitrostátní systém, jakým je NHS, který podmiňuje náhradu nákladů na nemocniční péči dostupnou v jiném členském státě předchozím povolením, zatímco bezplatné poskytnutí služeb dostupných v rámci tohoto systému naopak na takovém povolení nezávisí, představuje překážku volného pohybu služeb. Toto omezení může být sice odůvodněno požadavky plánování, které mají zaručit dostatečnou a stálou dostupnost vyvážené škály kvalitní nemocniční péče, zajistit kontrolu výdajů a zabránit jakémukoliv plýtvání finančními, technickými a lidskými zdroji. Soudní dvůr však připomněl, že je dále ještě třeba, aby podmínky stanovené pro udělení takového povolení byly odůvodněné s ohledem na dotčené požadavky a aby splňovaly požadavek přiměřenosti. Pokud v tomto

[15] Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství, v jeho znění pozměněném a aktualizovaném nařízením Rady (ES) č. 118/97 ze dne 2. prosince 1996 (Úř. věst. 1997, L 28, s. 1; Zvl. vyd. 05/01, s. 35).

ohledu jde o čekací seznamy stanovené v rámci NHS, Soudní dvůr uvedl, že pokud se ukáže, že v dotčeném jednotlivém případě doba vyplývající z takových čekacích seznamů přesahuje dobu, která je přijatelná z lékařského hlediska, příslušná instituce nemůže odmítnout požadované povolení na základě existence těchto čekacích seznamů, údajného zásahu do obvyklého pořadí priorit případů, jež vyžadují léčbu, bezplatnosti péče poskytované v rámci vnitrostátního systému, povinnosti vyhradit zvláštní finanční prostředky pro účely náhrady nákladů léčení plánovaného v jiném členském státě nebo srovnání nákladů na toto léčení a nákladů na rovnocenné léčení v příslušném členském státě. Soudní dvůr v tomto ohledu došel k závěru, že nemůže-li být péče poskytnuta v lékařsky přijatelné době, musí vnitrostátní orgány stanovit mechanismy náhrady nákladů na nemocniční péči poskytnutou v jiném členském státě.

Zadruhé, Soudní dvůr ve věci *Acereda Herrera* (rozsudek ze dne 15. června 2006, C-466/04, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí) rozhodl, co se týče úhrady určitých nákladů vynaložených osobou pojištěnou v systému sociálního zabezpečení členského státu při nemocniční léčbě v jiném členském státě, která byla předem povolena pojišťovací institucí, že čl. 22 odst. 1 písm. c) a čl. 22 odst. 2, jakož i článek 36 nařízení č. 1408/71, ve znění pozdějších předpisů, nepřiznávají uvedenému pojištěnci nárok na náhradu, ze strany pojišťovací instituce, výdajů na cestu, pobyt a stravu vynaložených na území jiného členského státu jím samotným a osobou, která jej doprovázela, s výjimkou výdajů na pobyt a stravu pojištěnce v nemocničním zařízení. Soudní dvůr v tomto ohledu připomenul, že pojem „peněžitá dávka" uvedená v čl. 22 odst. 1 písm. c) nařízení totiž zahrnuje náklady na lékařské služby v pravém slova smyslu, jakož i výdaje s nimi neoddělitelně spojené, související s pobytem a stravováním v nemocničním zařízení, a vylučuje úhradu, ze strany příslušné instituce, vedlejších nákladů, jako jsou výdaje na cestu, pobyt a stravu vynaložené na území tohoto členského státu pojištěncem a osobou, která jej doprovázela.

A konečně, ve věci *Nikula* (rozsudek ze dne 18. července 2006, C-50/05, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí), týkající se výběru, ze strany členského státu, pojistného na sociální zabezpečení z důchodů vyplácených institucí jiného členského státu, Soudní dvůr rozhodl v tomto ohledu, že čl. 33 odst. 1 nařízení č. 1408/71, ve znění pozměněném a aktualizovaném nařízením č. 118/97, nebrání tomu, aby pro určení vyměřovacího základu pro pojistné na zdravotní pojištění uplatňované v členském státě, ve kterém má bydliště důchodce, kterému vyplácejí důchody instituce členského státu příslušného pro poskytování dávek na základě článku 27 uvedeného nařízení, byly do tohoto vyměřovacího základu zahrnuty kromě důchodů vyplácených v členském státě bydliště i důchody vyplácené institucemi jiného členského státu, pokud uvedené pojistné nepřesáhne částku důchodů vyplácených v členském státě bydliště. Článek 39 ES nicméně brání tomu, aby částka důchodů vyplácených institucemi jiného členského státu byla zohledněna, pokud již bylo v tomto jiném členském státě z příjmů z výdělečné činnosti pobíraných v tomto posledně uvedeném státě uhrazeno pojistné. Je povinností dotčených osob prokázat, že toto dřívější pojistné bylo skutečně uhrazeno.

Vízová, azylová a přistěhovalecká politika

Na základě žaloby na nesplnění povinnosti podané Komisí proti Španělskému království z důvodu praxe orgánů tohoto členského státu spočívající v odpírání vstupu na své území

nebo udělení víza státním příslušníkům třetích států, manželům nebo manželkám státního příslušníka členského státu jen z toho důvodu, že o těchto osobách byl pořízen záznam v Schengenském informačním systému (SIS), Soudní dvůr ve věci *Komise v. Španělsko* (rozsudek ze dne 31. ledna 2006, C-503/03, Sb. rozh. s. I-1097) upřesnil vztahy mezi Úmluvou k provedení Schengenské dohody (dále jen „ÚPSD") a právem Společenství v oblasti volného pohybu osob. Mimoto se vyslovil k chování očekávanému od členských států při provádění SIS. Ohledně prvního bodu Soudní dvůr rozhodl, že soulad správní praxe s ustanoveními ÚPSD umožňuje odůvodnit chování příslušných vnitrostátních orgánů pouze tehdy, pokud je uplatnění dotčených ustanovení slučitelné s pravidly Společenství upravujícími volný pohyb osob. Soudní dvůr tak konstatoval, že je v souladu s ÚPSD skutečnost, že členské státy automaticky odepírají vstup a udělení víza cizinci, o kterém byl pořízen záznam v SIS pro účely odepření vstupu. Nicméně, jelikož toto automatické odepření stanovené v ÚPSD nerozlišuje, zda dotčený cizinec je, nebo není manželem či manželkou státního příslušníka členského státu, je třeba mimoto ověřit, zda bylo za okolností projednávaného případu toto odepření slučitelné s pravidly Společenství upravujícími volný pohyb osob, zvláště se směrnicí 64/221[16]. Konkrétněji měl Soudní dvůr za to, že záznam v SIS zajisté představuje nepřímý důkaz existence důvodu odepření vstupu do schengenského prostoru. Nicméně tento nepřímý důkaz je třeba potvrdit informacemi umožňujícími předem ověřit, že přítomnost dotčené osoby v schengenském prostoru představuje skutečnou, trvající a dostatečně závažnou hrozbu, kterou je dotčen základní zájem společnosti. Soudní dvůr dodal, že v rámci tohoto ověření musí stát, který konzultuje SIS, řádně zohlednit údaje poskytnuté státem, který pořídil záznam, přičemž posledně uvedený stát musí dát k dispozici prvnímu státu doplňující informace, které mu umožní posoudit konkrétně význam hrozby, kterou může představovat osoba, o které byl pořízen záznam.

Ve věci *Bot* (rozsudek ze dne 3. října 2006, C-241/05, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí) Soudní dvůr v odpověď na předběžnou otázku Conseil d'État (Francie), kterému byl předložen případ rumunského státního příslušníka nepodléhajícího ve skutečnosti vízové povinnosti, který po svém prvním vstupu do schengenského prostoru zde během doby šesti měsíců po sobě několikrát pobýval, celkově po dobu delší než tři měsíce, po uplynutí této počáteční doby šesti měsíců znovu vstoupil do tohoto prostoru a byl zde po méně než třech měsících po tomto opětovném vstupu kontrolován, provedl výklad čl. 20 odst. 1 ÚPSD[17], který stanoví, že cizinci, kteří nepodléhají vízové povinnosti, se mohou volně pohybovat na území smluvních stran po dobu nejvýše tří měsíců během období šesti měsíců ode dne prvního vstupu, pokud splňují podmínky vstupu uvedené v čl. 5 odst. 1 písm. a), c), d) a e) této úmluvy.

Soudní dvůr rozhodl, že čl. 20 odst. 1 ÚPSD musí být vykládán v tom smyslu, že pojem „první vstup" uvedený v tomto ustanovení se kromě vůbec prvního vstupu na území smluvních stran Schengenské dohody vztahuje také na první vstup na tato území po uplynutí doby

16 Směrnice Rady 64/221/EHS ze dne 25. února 1964 o koordinaci zvláštních opatření týkajících se pohybu a pobytu cizích státních příslušníků, která byla přijata z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví (Úř. věst. 56, s. 850; Zvl. vyd. 05/01, s. 11).

17 Úmluva k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích (Úř. věst. 2000, L 239, s. 19; Zvl. vyd. 19/02, s. 9).

šesti měsíců od tohoto vůbec prvního vstupu, jakož i na každý další první vstup po uplynutí každého dalšího období šesti měsíců od předcházejícího dne prvního vstupu.

Ve věci *Parlament v. Rada* (rozsudek ze dne 27. června 2006, *C*-540/03, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí) Soudní dvůr zamítl žalobu na neplatnost podanou Evropským parlamentem proti čl. 4 odst. 1 poslednímu pododstavci a odst. 6 a 8 směrnice 2003/86 o právu na sloučení rodiny[18]. Soudní dvůr shledal, že na rozdíl od tvrzení Evropského parlamentu tato ustanovení, která stanoví, že členské státy povolí v souladu se směrnicí vstup a pobyt zejména nezletilých dětí osoby usilující o sloučení rodiny a jejího manžela nebo jeho manželky, včetně dětí osvojených, stejně jako uvedených dětí osoby usilující o sloučení rodiny či jejího manžela nebo jeho manželky, pokud má tento rodič děti v opatrování a děti jsou na něm závislé, a že členské státy mohou vyžadovat, aby osoba usilující o sloučení rodiny před spojením se svými rodinnými příslušníky oprávněně pobývala na jejich území po dobu nepřesahující dva roky, respektují základní práva, jak jsou uznána v právním řádu Společenství. Dříve, než došel k tomu závěru, posoudil Soudní dvůr napadená ustanovení z pohledu práva na respektování rodinného života tak, jak je uvedeno v článku 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, v Úmluvě o právech dítěte a Chartě základních práv, slavnostně vyhlášené v Nice v roce 2000[19], přičemž uvedl, že tyto texty nevytvářejí subjektivní právo pro rodinné příslušníky, aby jim byl umožněn vstup na území státu, a nemohou být vykládány v tom smyslu, že zbavují státy určitého prostoru pro uvážení při přezkumu žádostí o sloučení rodiny. Soudní dvůr odmítl jednotlivé argumenty uplatňované Evropským parlamentem, přičemž dbal na to, aby ověřil, že s ohledem na způsob, jakým jsou vyjádřeny, nelze mít za to, že výjimky, které napadená ustanovení povolují, porušují základní právo na respektování rodinného života, povinnost brát v úvahu nejlepší zájmy dítěte nebo zásadu nediskriminace na základě věku, a to ani jako takové, ani tím, že by výslovně nebo mlčky opravňovaly členské státy k takovému jednání.

Pravidla hospodářské soutěže

Pro představení judikatury v této oblasti budeme rozlišovat mezi pravidly použitelnými na podniky na jedné straně a režimem státních podpor na straně druhé.

Co se týče judikatury týkající se první skupiny, má zvláštní význam třináct rozsudků.

První rozsudek je třeba zmínit proto, že doplňuje definici pojmu „podnik", která určuje rozsah působnosti pravidel hospodářské soutěže. Ve věci *FENIN v. Komise* (rozsudek ze dne 11. července 2006, C-205/03 P, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí) Soudní dvůr poté, co připomenul, že tento pojem zahrnuje v kontextu práva hospodářské soutěže Společenství jakýkoli subjekt vykonávající hospodářskou činnost nezávisle na jeho právním postavení a způsobu financování, totiž upřesnil, že v tomto ohledu charakterizuje pojem „hospodářská činnost" činnost spočívající v nabídce zboží nebo služeb na daném trhu,

18 Směrnice Rady 2003/86/ES ze dne 22. září 2003 o právu na sloučení rodiny (Úř. věst. L 251, s. 12; Zvl. vyd. 19/06, s. 224).

19 Charta základních práv Evropské unie (Úř. věst. 2000, C 364, s. 1).

takže za účelem posouzení její povahy není namístě oddělovat činnost nákupu zboží od jeho pozdějšího užití, a že povahu nákupní činnosti nezbytně určuje následné užívání koupeného zboží.

Ve třech dalších rozsudcích Soudní dvůr znovu potvrdil a upřesnil určitý počet definičních prvků pojmu „dohoda omezující hospodářskou soutěž" ve smyslu článku 81 ES. Ve věci *General Motors* (rozsudek ze dne 6. dubna 2006, C-551/03, Sb. rozh. s. I-3173), kdy mu byl předložen automobilovým výrobcem stejného názvu kasační opravný prostředek podaný proti rozsudku Soudu ze dne 21. října 2003, *General Motors Nederland a Opel Nederland v. Komise* (T-368/00, Sb. rozh. s. II-4491), Soudní dvůr připomněl, že dohodu lze považovat za dohodu s omezujícím cílem i tehdy, pokud omezení hospodářské soutěže není jejím jediným účelem, ale sleduje vedle toho i jiné legitimní cíle, a že k určení toho, zda sleduje cíl této povahy, je namístě brát zřetel nejen na znění uvedené dohody, ale s ohledem na ekonomický a právní kontext i na další faktory, jako jsou cíle sledované dohodou jako takovou. Soudní dvůr tak rozhodl, že dohoda v oblasti distribuce má omezující cíl ve smyslu článku 81 ES, pokud jasně vyjadřuje vůli znevýhodňovat prodej na vývoz oproti vnitrostátnímu prodeji, a vede tak k rozdělování relevantního trhu, přičemž zdůraznil, že takového cíle může být dosaženo nejen přímým omezováním vývozu, ale rovněž takovými nepřímými opatřeními, jakými je zavádění opatření vylučujících prodeje na vývoz ze systému prémií určených autorizovaným prodejcům dodavatelem automobilů v rámci smluv o autorizovaném prodeji, jelikož působí na ekonomické podmínky těchto operací. Soudní dvůr krom toho rovněž připomenul, že není-li důkaz o úmyslu smluvních stran omezit hospodářskou soutěž rozhodující pro zjištění, zda tato dohoda má za cíl takové omezení, nic Komisi nebo soudům Společenství nicméně nebrání tento úmysl zohlednit. A konečně, podle ustálené judikatury Soudní dvůr rovněž rozhodl, že pro posouzení, zda dohoda má být považována za zakázanou z důvodu narušení hospodářské soutěže, které je jejím důsledkem, je třeba přezkoumat hospodářskou soutěž ve skutečném rámci, který by vznikl nebýt sporné dohody, a že proto v takové situaci, kdy došlo k zavádění opatření vylučujících prodeje na vývoz ze systému prémií určených autorizovaným prodejcům dodavatelem automobilů v rámci smluv o autorizovaném prodeji, je namístě prošetřit jednání těchto autorizovaných prodejců a soutěžní situaci na dotčeném trhu za předpokladu, že by prodej na vývoz nebyl z politiky v oblasti prémií vyloučen. Ve věci *Komise v. Volkswagen* (rozsudek ze dne 13. července 2006, C-74/04 P, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí), v níž mu byl předložen kasační opravný prostředek Komise podaný proti rozsudku Soudu ze dne 3. prosince 2003, *Volkswagen v. Komise* (T-208/01, Recueil, s. II-5141), Soudní dvůr dále rozhodl, že k tomu, aby zdánlivě jednostranný úkon nebo chování představovaly dohodu ve smyslu čl. 81 odst. 1 ES, postačuje, aby byly projevem shody vůle mezi nejméně dvěma stranami, a že forma projevu této shody není sama o sobě určující. Konkrétněji v tomto ohledu upřesnil, že nepředstavuje-li výzva zaslaná výrobcem automobilů jeho smluvním distributorům jednostranný úkon, ale dohodu ve smyslu čl. 81 odst. 1 ES, pokud patří do souhrnu trvalých obchodních vztahů upravených dříve uzavřenou obecnou dohodou, neznamená to nicméně, že každá výzva zaslaná výrobcem automobilů autorizovaným prodejcům představuje dohodu ve smyslu čl. 81 odst. 1 ES, a nezbavuje to Komisi povinnosti prokázat shodu vůle stran smlouvy o autorizovaném prodeji v každém konkrétním případě. Podle Soudního dvora může taková vůle stran vyplývat jak z ustanovení dotčené smlouvy o autorizovaném prodeji, tak z chování stran, a zejména z případné existence konkludentního souhlasu autorizovaných prodejců s opatřením výrobce automobilů. Co se týče zcela jiné oblasti, ve věci *Meca-Medina a Majcen v. Komise* (rozsudek

ze dne 18. července 2006, C-519/04 P, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí), v níž mu byl předložen kasační opravný prostředek podaný proti rozsudku Soudu ze dne 30. září 2004, *Meca-Medina a Majcen v. Komise* (T-313/02, Sb. rozh. s. II-3291), Soudní dvůr dále poté, co zdůraznil, že pouhá okolnost, že pravidlo má čistě sportovní povahu, nevede k tomu, že se na osobu vykonávající činnost upravenou tímto pravidlem nebo na subjekt, který je vydal, nevztahuje působnost Smlouvy a především pravidel hospodářské soutěže, rozhodl, že lze-li na právní úpravu boje proti dopingu nahlížet jako na rozhodnutí sdružení podniků omezující svobodu jednání osob, na které se vztahuje, nemusí toto nezbytně představovat omezení hospodářské soutěže neslučitelné se společným trhem ve smyslu článku 81 ES, jestliže je odůvodněno legitimním cílem. Podle Soudního dvora totiž takové omezení vyplývá z požadavků na organizaci a řádný průběh sportovní soutěže a jeho cílem je především zajistit zdravou soutěživost mezi závodníky. Soudní dvůr nicméně připustil, že represivní charakter takové antidopingové úpravy a rozsah sankcí použitelných v případě jejího porušení mohou vyvolávat negativní účinky na hospodářskou soutěž, neboť v případě, že by se tyto sankce nakonec ukázaly jako neopodstatněné, mohly by vést k neodůvodněnému vyloučení závodníka ze soutěží, a tedy k narušení podmínek výkonu dotčené činnosti, a upřesnil, že takovou právní úpravou takto uložená omezení se k tomu, aby nespadala pod zákaz uvedený v čl. 81 odst. 1 ES, musejí omezovat na to, co je nezbytné pro zajištění řádného průběhu sportovní soutěže.

Dále musejí být zvláště zmíněny tři rozsudky týkající se meritorního použití pravidel hospodářské soutěže Soudním dvorem. Ve spojených věcech *Cipolla a další* (rozsudek ze dne 5. prosince 2006, C-94/04 a C-202/04, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí), v nichž mu byly předloženy žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce Corte d'appello di Torino (Itálie) a Tribunale di Roma (Itálie), Soudní dvůr rozhodl, že články 10 ES, 81 ES a 82 ES nebrání tomu, aby členský stát přijal normativní opatření, které na základě návrhu vypracovaného advokátní komorou schvaluje tarif, který stanoví minimální sazbu odměn členů advokátní profese a od něhož se v zásadě není možno odchýlit, co se týče jak úkonů vyhrazených pro tyto členy, tak úkonů, jako je poskytování mimosoudních služeb, které může rovněž uskutečnit jakýkoliv jiný hospodářský subjekt, který uvedenému tarifu nepodléhá. Soudní dvůr měl nicméně za to, že taková právní úprava, která absolutně zakazuje odchýlit se smluvně od minimálních odměn stanovených advokátním tarifem v případě úkonů, které mají jednak právní povahu, a jednak jsou vyhrazeny advokátům, představuje omezení volného pohybu služeb stanoveného v článku 49 ES a že je věcí předkládajícího soudu, aby ověřil, zda taková právní úprava s ohledem na své konkrétní podmínky uplatňování skutečně odpovídá cílům ochrany spotřebitelů a řádného výkonu spravedlnosti, které ji mohou odůvodnit, a zda omezení, která ukládá, nejsou s ohledem na tyto cíle nepřiměřená. A konečně, ve věci *Vulcan Silkeborg* (rozsudek ze dne 7. září 2006, C-125/05, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí) a ve spojených věcech *A. Brünsteiner* (rozsudek ze dne 5. prosince 2006, C-376/05 a C-377/05, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí) měl Soudní dvůr, kterému zde byly rovněž předloženy žádosti o rozhodnutí o předběžných otázkách, poprvé příležitost vyslovit se k otázkám vyplývajícím ze vstupu v platnost posledního nařízení o blokové výjimce, použitelného v odvětví automobilů, a sice nařízení č. 1400/2002[20], stejně jako provést první výklady tohoto nařízení. V těchto

[20] Nařízení Komise (ES) č. 1400/2002 ze dne 31. července 2002 o použití čl. 81 odst. 3 Smlouvy na kategorie vertikálních dohod a jednání ve vzájemné shodě v odvětví motorových vozidel (Úř. věst. L 203, s. 30; Zvl. vyd. 08/02, s. 158).

věcech Soudní dvůr zejména rozhodl, že nevyvolal-li vstup nařízení č. 1400/2002 v platnost sám o sobě potřebu reorganizace distribuční sítě dodavatele ve smyslu čl. 5 odst. 3 prvního pododstavce první odrážky nařízení č. 1475/95[21], mohl nicméně tento vstup v platnost, v závislosti na konkrétní organizaci distribuční sítě jednotlivých dodavatelů, vyvolat potřebu změn takového významu, že byly opravdovou reorganizací uvedené sítě ve smyslu tohoto ustanovení, a že v tomto ohledu náleží vnitrostátním soudům a rozhodčím orgánům posoudit, v závislosti na souhrnu konkrétních okolností sporu, který jim byl předložen, zda jde o takový případ. Ve výše uvedených spojených věcech *A. Brünsteiner* Soudní dvůr mimoto rozhodl, že článek 4 nařízení č. 1400/2002 musí být vykládán v tom smyslu, že po uplynutí přechodného období stanoveného v článku 10 uvedeného nařízení byla jím stanovená bloková výjimka nepoužitelná na dohody splňující podmínky pro blokovou výjimku stanovené v nařízení č. 1475/95, jejichž předmětem bylo nejméně jedno z tvrdých omezení uvedených v uvedeném článku 4, takže všechna smluvní ujednání omezující hospodářskou soutěž obsažená v takových dohodách mohla být zakázána čl. 81 odst. 1 ES, pokud nebyly splněny podmínky pro výjimku podle čl. 81 odst. 3 ES. Soudní dvůr v tomto ohledu upřesnil, že důsledky zákazu smluvních ujednání neslučitelných s čl. 81 ES pro všechny ostatní prvky dohody nebo pro jiné povinnosti, které z ní vyplývají, však nespadají do oblasti působnosti práva Společenství, a že proto náleží vnitrostátnímu soudu posoudit na základě použitelného vnitrostátního práva dosah a důsledky případného zákazu určitých ujednání na základě článku 81 ES pro smluvní vztahy jako celek.

Další rozsudky, na které je třeba upozornit z důvodu, že v nich byla Soudním dvorem uplatněna pravidla hospodářské soutěže, se týkají spíše otázek spojených s jejich prováděním.

Přínos dvou z nich spočívá především v procesních otázkách a otázkách týkajících se provádění důkazů. Ve věcech *Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied v. Komise* (rozsudek ze dne 21. září 2006, C-105/04 P, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí) a *Technische Uni v. Komise* (rozsudek ze dne 21. září 2006, C-113/04 P, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí) Soudní dvůr znovu potvrdil, že dodržení přiměřené lhůty při vedení správních řízení v oblasti soutěžní politiky představuje obecnou zásadu práva Společenství, jejíž dodržování soud Společenství zajišťuje, avšak rozhodl, že zjištění nadměrné délky trvání řízení, která není přičitatelná dotčeným podnikům, může vést ke zrušení rozhodnutí, kterým bylo shledáno porušení, z důvodu porušení uvedené zásady, pouze tehdy, pokud uvedená délka trvání mohla mít tím, že poškodila práva obhajoby podniků, vliv na výsledek řízení. Soudní dvůr mimoto uvedl, že přezkum případné překážky výkonu práv obhajoby z důvodu nadměrné délky trvání správního řízení nemůže být omezen pouze na jeho druhou fázi, ale musí se rovněž vztahovat na fázi předcházející oznámení námitek, a zejména určit, zda její nadměrná délka trvání mohla mít dopad na budoucí možnosti obrany dotčených podniků. V obou těchto věcech Soudní dvůr na základě své judikatury, podle které musí být ve většině případů existence protisoutěžního jednání nebo dohody dovozována z určitých shod okolností a indicií, jež mohou představovat, jsou-li nahlíženy společně, a v případě, že neexistuje jiné soudržné vysvětlení, důkaz porušení pravidel hospodářské soutěže, dále rozhodl, že skutečnost, že důkaz existence pokračujícího protiprávního jednání nebyl

[21] Nařízení Komise (ES) č. 1475/95 ze dne 28. června 1995 o použití čl. [81] odst. 3 [ES] na kategorie dohod o distribuci a servisu motorových vozidel (Úř. věst. L 145, s. 25).

podán pro určitá vymezená období, nebrání tomu, aby bylo na protiprávní jednání nahlíženo jako na naplněné během globálního období širšího než tato vymezená období, pokud takové zjištění spočívá na objektivních a shodujících se indiciích. A konečně, Soudní dvůr rovněž připomenul, že pro účely použití čl. 81 odst. 1 ES, pokud se jednotlivé skutky začleňují do „jednotného záměru" z důvodu svého totožného cíle narušujícího hospodářskou soutěž uvnitř společného trhu, má Komise právo přičítat odpovědnost za tyto skutky v závislosti na účasti na protiprávním jednání nahlíženém jako celek a že zohlednění konkrétních účinků takových skutků je v tomto ohledu nadbytečné, jeví-li se, že jejich cílem je vyloučení, omezení nebo narušení hospodářské soutěže uvnitř společného trhu. Ve výše uvedené věci *Technische Unie v. Komise* Soudní dvůr mimoto připomenul svoji ustálenou judikaturu, podle které k prokázání účasti podniku na kartelové dohodě postačuje, aby Komise prokázala, že se tento podnik účastnil schůzí, během nichž byly uzavřeny dohody protisoutěžní povahy, aniž by s nimi zjevně vyjádřil svůj nesouhlas, a že je-li prokázáno, že se podnik takových schůzí zúčastnil, přísluší mu, aby předložil údaje prokazující, že jeho účast na zmíněných schůzkách nebyla vedena žádným protisoutěžním záměrem, a to tím, že prokáže, že svým soutěžitelům sdělil, že jeho účast na těchto jednáních měla odlišnou povahu než jejich účast.

Tři další rozsudky si rovněž zasluhují pozornost tím, že doplňují judikaturu Soudního dvora v oblasti pokut. Ve dvou z nich Soudní dvůr poprvé rozhodoval o otázce rozsahu působnosti zásady *non bis in idem*, co se týče situací, ve kterých zasáhly orgány třetího státu na základě své sankční pravomoci v oblasti soutěžního práva použitelného na území uvedeného státu. Ve věcech *Showa Denko v. Komise* (rozsudek ze dne 29. června 2006, C-289/04 P, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí) a *SGL Carbon v. Komise* (rozsudek ze dne 29. června 2006, C-308/04 P, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí) Soudní dvůr totiž poté, co znovu potvrdil, že zásada *non bis in idem*, rovněž zakotvená v článku 4 protokolu č. 7 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, je základní zásadou práva Společenství, jejíž dodržování soud zajišťuje, rozhodl, že se tato zásada nepoužije na situace, do kterých v rámci vlastních pravomocí zasahují právní řády a orgány pro ochranu hospodářské soutěže třetích států. Soudní dvůr má totiž za to, že když Komise ukládá sankce za protiprávní jednání podniku, dokonce i když má původ v kartelové dohodě mezinárodní povahy, je jejím cílem chránit volnou hospodářskou soutěž na vnitřním trhu Společenství, což je podle čl. 3 odst. 1 písm. g) Smlouvy o ES základním cílem Společenství, a že se tak na základě zvláštní povahy právních zájmů chráněných na úrovni Společenství posouzení provedené Komisí na základě jejích pravomocí v dané věci mohou významně lišit od posouzení provedených orgány třetích států. Na základě tohoto řešení Soudní dvůr rovněž rozhodl, že veškeré úvahy vycházející z existence pokut uložených orgány třetích států přicházejí v úvahu pouze v rámci posuzovací pravomoci Komise, kterou disponuje v otázce stanovení pokut za protiprávní jednání porušující právo hospodářské soutěže Společenství, a že nelze-li vyloučit, že Komise z důvodů proporcionality nebo ekvity zohlední pokuty dříve uložené orgány třetích států, není nicméně povinna tak učinit.

Stále v rámci přezkumu těchto dvou věcí, stejně jako věci *Komise v. SGL Carbon AG* (rozsudek ze dne 29. června 2006, C-301/04 P, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí), Soudní dvůr dále upřesnil určité zásady své judikatury v oblasti pokut. Ve výše uvedené věci *SGL Carbon v. Komise* Soudní dvůr nejprve uvedl, že Komise může při svém uplatňování pokynů

o metodě stanovování pokut uložených za porušení pravidel hospodářské soutěže[22] užívat metodu stanovování zohledňující různé proměnné, přičemž ale musí respektovat maximální výši pokut související s velikostí obratu uvedenou v čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17[23]. Soudní dvůr mimoto připomenul ustálenou judikaturu, podle které je zohlednění přitěžujících okolností při stanovení pokuty v souladu s úlohou Komise zabezpečit soulad jednání podniků s pravidly hospodářské soutěže. Naopak, Komise není povinna při stanovení výše pokuty zohlednit ztrátovou finanční situaci podniku, jelikož uznání takové povinnosti by vedlo k udělení neodůvodněné soutěžní výhody podnikům, které jsou nejméně přizpůsobeny podmínkám trhu. Soudní dvůr krom toho v této věci znovu potvrdil, že pouze u konečné výše pokuty uložené za porušení pravidel hospodářské soutěže musí být dodržena horní hranice 10 % uvedená v čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17, a že tento článek nezakazuje v důsledku toho Komisi dospět během různých etap výpočtu k předběžné částce, která je vyšší než tato hranice, pokud poté konečná částka uložené pokuty tuto hranici nepřekročí. A konečně, v návaznosti na svoji judikaturu, podle níž pravomoc přiznaná Komisi podle čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 zahrnuje pravomoc určit datum splatnosti pokut a datum, od něhož vzniká povinnost platit úroky, jakož i pravomoc určit výši těchto úroků a stanovit podrobnou úpravu pro provedení jejího rozhodnutí, Soudní dvůr upřesnil, že Komise je v rozsahu potřebném pro odrazení od pozdní platby pokuty oprávněna zvolit si jako východisko vyšší sazbu, než je průměrná úroková míra na trhu požadovaná při úvěrech. Ve výše uvedené věci *Komise v. SGL Carbon AG* Soudní dvůr uplatnil svoji judikaturu, podle které snížení na základě sdělení o spolupráci[24] může být odůvodněné pouze tehdy, pokud poskytnuté informace a, obecněji, jednání dotčeného podniku mohou být považovány za prokazující skutečnou spolupráci z jeho strany, a rozhodl, že nemůže být považováno za prokazující takovou spolupráci jednání podniku, který ačkoliv nebyl povinen odpovědět na otázku položenou Komisí, na ni odpověděl neúplně a chybně. Krom toho, ve výše uvedené věci *Showa Denko v. Komise* Soudní dvůr rovněž připomněl, že do výpočtu pokuty uložené podniku za porušení pravidel hospodářské soutěže lze zahrnout odrazující faktor a že tento faktor se hodnotí tak, že se zohledňuje řada prvků, a nikoli pouze konkrétní situace dotčeného podniku.

Poslední rozsudek musí být v této oblasti konečně zmíněn především proto, že potvrzuje judikaturu *Courage* Soudního dvora (rozsudek ze dne 20. září 2001, *Courage a Crehan,* C-453/99, Recueil, s. I-6297). Ve spojených věcech *Manfredi a další* (rozsudek ze dne 13. července 2006, C-295/04 až C-298/04, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí) Soudní dvůr totiž připomněl, že jelikož čl. 81 odst. 1 ES má přímé účinky ve vztazích mezi jednotlivci a zakládá práva jednotlivců jako procesních subjektů, která musí vnitrostátní soudy chránit, je jakákoli osoba oprávněna uplatňovat neplatnost kartelové dohody nebo jednání zakázaných článkem 81 ES, a pokud existuje příčinná souvislost mezi takovou dohodou nebo jednáním a utrpěnou újmou, požadovat náhradu této škody. Soudní dvůr v tomto ohledu rovněž připomněl, že při neexistenci právní úpravy Společenství v dané oblasti přísluší vnitrostátnímu právnímu řádu každého členského státu, aby stanovil

22 Sdělení Komise nazvané „Pokyny o metodě stanovování pokut uložených podle čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a čl. 65 odst. 5 Smlouvy o ESUO“ (Úř. věst. 1998, C 9, s. 3).

23 Nařízení Rady č. 17 ze dne 6. února 1962, první nařízení, kterým se provádějí články [81] a [82] Smlouvy (Úř. věst. 1962, 13, s. 204; Zvl. vyd. 08/01, s. 3).

24 Sdělení o neuložení nebo snížení pokut v případech kartelových dohod (Úř. věst. 1996, C 207, s. 4).

podmínky pro výkon tohoto práva, včetně podmínek uplatnění pojmu „příčinná souvislost", za předpokladu, že tyto podmínky nejsou méně příznivé než ty, které se týkají obdobných řízení na základě vnitrostátního práva (zásada rovnocennosti), a že v praxi neznemožňují nebo nadměrně neztěžují výkon práv přiznaných právním řádem Společenství (zásada efektivity).

V oblasti státních podpor je třeba zvláště zmínit pět věcí, které Soudnímu dvoru umožnily potvrdit jeho judikaturu a poskytnout určitá zpřesnění v tak rozličných otázkách, jako je pojem „podnik" v kontextu čl. 87 odst. 1 ES, definice pojmu „podpora" nebo uplatnění zásady ochrany legitimního očekávání a úloha vnitrostátních soudů při provádění systému kontroly státních podpor. Ve věci *Cassa di Risparmio di Firenze a další* (rozsudek ze dne 10. ledna 2006, C-222/04, Sb. rozh. s. I-289) byl Soudnímu dvoru Corte suprema di cassazione (Itálie) předložen určitý počet předběžných otázek týkajících se slučitelnosti daňového režimu subjektů vzešlých z privatizace bank patřících do italského veřejného sektoru s právem Společenství, a konkrétněji takové slučitelnosti, pokud jde o daňový režim použitelný na bankovní nadace přebírající při této příležitosti úlohu tradičních spořitelen. V odpověď na první dvě otázky a na základě své ustálené judikatury týkající se pojmu „podnik" v kontextu práva hospodářské soutěže, stejně jako judikatury týkající se pojmu „hospodářská činnost", Soudní dvůr jednak rozhodl, že subjekt, který vlastnictvím majoritních podílů ve společnosti vykonává ovládání tím, že se přímo, či nepřímo vměšuje do její správy, musí být považován za účastnícího se hospodářské činnosti vykonávané ovládaným podnikem, a musí tedy být sám na základě toho kvalifikován jako podnik ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES. Soudní dvůr z toho vyvodil, že musí být kvalifikována jako „podnik" ve smyslu tohoto ustanovení, a tak podléhat pravidlům Společenství týkajícím se státních podpor, bankovní nadace kontrolující základní kapitál bankovní společnosti, jejíž režim obsahuje pravidla, která vyjadřují úkol jdoucí nad pouhé investování kapitálu investorem a umožňují výkon dozorčích funkcí, ale také ovládání a finanční podporu, odrážející existenci organických a funkčních vazeb mezi bankovními nadacemi a bankovními společnostmi. S ohledem na úlohu svěřenou bankovním nadacím vnitrostátním zákonodárcem v oblastech veřejného zájmu a společenské prospěšnosti Soudní dvůr nicméně rozlišil pouhé poskytnutí příspěvků neziskovým subjektům a výkon činnosti přímo v těchto oblastech. Použití pravidel Společenství týkajících se státních podpor totiž zohlednil pouze ve druhém případě, přičemž zdůraznil, že pokud bankovní nadace jednající sama v oblastech veřejného zájmu a společenské prospěšnosti využívá zmocnění k výkonu finančních a obchodních činností, operací s nemovitostmi a movitými věcmi nezbytných nebo potřebných za účelem uskutečňování jí určených cílů, jež jí bylo uděleno vnitrostátním zákonodárcem, může nabízet zboží a poskytovat služby na trhu v rámci hospodářské soutěže s jinými hospodářskými subjekty, a musí tak být považována za podnik a podléhat uplatňování pravidel Společenství ohledně státních podpor. V odpověď na třetí otázku Soudní dvůr poté, co zejména připomněl, že pojem „podpora" je obecnější než pojem „dotace" a že opatření, kterým veřejné orgány poskytují určitým podnikům osvobození od daně, které sice není spojeno s převodem státních prostředků, ale staví příjemce do lepší finanční situace oproti ostatním poplatníkům, je státní podporou ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES, dále rozhodl, že osvobození od srážky z dividend, kterému se těší bankovní nadace, které jsou držiteli podílů v bankovních společnostech a které sledují výhradně cíle spojené s dobročinností, výchovou, vzděláváním, studiem a vědeckým výzkumem, může být takto kvalifikováno.

Ve spojených věcech *Belgie a Forum 187 v. Komise* (rozsudek ze dne 22. června 2006, C-182/03 a C-217/03, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí) požadovalo Belgické království a Forum 187, orgán zastupující koordinační centra v Belgii, zrušení rozhodnutí 2003/757/ES[25] zejména proto, že neumožnilo Belgickému království opětovně poskytnout, a to ani dočasně, status koordinačního centra centrům, které tento režim využívaly k 31. prosinci 2000. Soudní dvůr shledal jeden z žalobních důvodů žalobců, vycházející z porušení zásady ochrany legitimního očekávání, opodstatněným, když nejprve připomněl, že v případě neexistence kategorického veřejného zájmu Komise tím, že nestanovila v případě zrušení právní úpravy přechodná opatření chránící očekávání, která by hospodářský subjekt mohl legitimně mít ohledně právní úpravy Společenství, porušila pravidlo vyšší právní síly. Soudní dvůr krom toho rozhodl, že rozhodnutí Komise, které mění předchozí posouzení v opačném smyslu a které ukládá zrušení zvláštního daňového režimu z důvodu, že se jedná o státní podporu neslučitelnou se společným trhem, aniž by stanovilo přechodná opatření ve prospěch subjektů, kterým uplyne doba platnosti povolení, bez problémů obnovitelného a nezbytného pro využívání tohoto režimu, současně s tímto rozhodnutím nebo krátce po datu jeho oznámení, a aniž by bránilo tomu, aby povolení platná k uvedenému datu měla i nadále po dobu několika let právní účinky, porušuje současně zásadu ochrany legitimního očekávání a zásadu rovnosti, jelikož výše uvedené subjekty, které se v krátké lhůtě nemohou přizpůsobit změně dotčeného režimu, mohly v každém případě očekávat, že rozhodnutí Komise měnící její dřívější posouzení jim poskytne nezbytný čas za účelem účinného zohlednění takové změny posouzení, a jelikož žádný kategorický veřejný zájem nebrání tomu, aby jim byl tento nezbytný čas poskytnut.

Ve věci *Portugalsko v. Komise* (rozsudek ze dne 6. září 2006, C-88/03, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí) byla Soudnímu dvoru předložena Portugalskou republikou žaloba na zrušení rozhodnutí 2003/442/ES[26]. S odkazem na svoji ustálenou judikaturu, podle které pojem „státní podpora" nezahrnuje státní opatření zavádějící rozlišení mezi podniky, pokud toto rozlišení vyplývá z povahy nebo systematiky daňové soustavy, do níž tato opatření patří, Soudní dvůr nejprve rozhodl, že opatření, které je výjimkou z použití obecné daňové soustavy, může být na tomto základě odůvodněno pouze tehdy, může-li dotčený členský stát prokázat, že toto opatření vyplývá přímo ze základních nebo řídicích principů jeho daňové soustavy, a v tomto ohledu upřesnil, že je nutno rozlišit mezi jednak cíli určité daňové soustavy, které jsou jí vnější, a jednak mechanismy vlastními samotné daňové soustavě, které jsou nezbytné k uskutečnění takových cílů. Poté, co připomněl, že jedná-li se o posouzení toho, zda má opatření selektivní povahu, je rozhodující stanovení referenčního rámce, Soudní dvůr mimoto rozhodl, že tento rámec nemusí být nezbytně vymezen hranicemi vnitrostátního území, a že tak v situaci, kdy regionální nebo místní orgán při výkonu svých dostatečně autonomních pravomocí ve vztahu k ústředním orgánům stanoví daňovou sazbu, která je nižší než sazba celostátní a která je použitelná pouze na podniky přítomné na území spadajícím pod jeho pravomoc, lze právní rámec relevantní pro posouzení selektivity daňového opatření omezit na danou zeměpisnou oblast v případě, kdy entita nepůsobící na úrovni státu, zejména z důvodu svého statutu

25 Rozhodnutí Komise 2003/757/ES ze dne 17. února 2003 o režimu podpor zavedeném Belgií ve prospěch koordinačních center usazených v Belgii (Úř. věst. L 282, s. 25).

26 Rozhodnutí Komise 2003/442/ES ze dne 11. prosince 2002, které se týká části režimu přizpůsobujícího vnitrostátní daňovou soustavu specifickým podmínkám Autonomního regionu Azory, která se týká snížení sazeb daně z příjmu (Úř. věst. L 150, s. 52).

a svých pravomocí, má základní roli při definici politicko-hospodářského prostředí, ve kterém vykonávají své činnosti podniky přítomné na území spadajícím pod její pravomoc. Podle Soudního dvora k tomu, aby rozhodnutí přijaté za takových okolností mohlo být považováno za přijaté při výkonu dostatečně autonomních pravomocí, je třeba zaprvé, aby bylo přijato regionálním nebo místním orgánem, který má na ústavní úrovni status politicky a správně odlišný od statutu ústřední vlády. Dále musí být přijato bez toho, aby ústřední vláda mohla přímo zasahovat do jeho obsahu. A konečně nesmí být finanční důsledky snížení celostátní daňové sazby použitelné na podniky v dané oblasti kompenzovány podporami nebo dotacemi od ostatních regionů nebo ústřední vlády.

Ve věci *Laboratoires Boiron* (rozsudek ze dne 7. září 2006, C-526/04, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí) předložil Cour de cassation (Francie) Soudnímu dvoru dvě předběžné otázky, položené v rámci sporu týkajícího se „daně" zavedené článkem 12 zákona č. 97-1164 ze dne 19. prosince 1997 o financování sociálního zabezpečení v roce 1998 (článek L-245-6-1 francouzského zákona o sociálním zabezpečení) k tíži farmaceutických laboratoří na jejich velkoobchodní prodeje speciálních farmaceutických přípravků proplácených zdravotními pojišťovnami, která nepostihuje velkoobchodní distributory a k níž se již v jiných ohledech Soudní dvůr vyslovil ve svém rozsudku *Ferring* (rozsudek ze dne 22. listopadu 2001, C-53/00, Recueil, s. I-9067). V odpověď na první otázku Soudní dvůr připomněl svoji judikaturu *Banks* (rozsudek ze dne 20. září 2001, C-390/98, Recueil, s. I-6117), podle které se poplatníci daně nemohou dovolávat toho, že osvobození, na které mají nárok jiné podniky, představuje státní podporu, za tím účelem, aby se vyhnuli povinnosti uvedenou daň zaplatit nebo aby jim byla vrácena, a upřesnil, že tomu tak je pouze tehdy, jedná-li se ve prospěch určitých subjektů o osvobození od daně, která má obecný dosah, a že situace je zcela jiná, jedná-li se o daň uvalenou pouze na jednu ze dvou skupin vzájemně si konkurujících subjektů. Soudní dvůr má totiž za to, že v takovém případě asymetrického zdanění může podpora vyplývat ze skutečnosti, že jiná skupina hospodářských subjektů, se kterou je dani podléhající skupina v přímém konkurenčním vztahu, uvedené dani nepodléhá, a že tak v systému, ve kterém existují dva přímo si konkurující okruhy distribuce léků a ve kterém má skutečnost, že velkoobchodní distributoři nepodléhají dani z přímého prodeje, zejména za cíl vyvážit podmínky hospodářské soutěže mezi oběma okruhy distribuce léků, jež jsou podle francouzského zákonodárce narušeny existencí povinnostmi veřejné služby, které jsou uloženy pouze velkoobchodním distributorům, představuje dotčenou podporu samotná daň z přímého prodeje, a nikoliv jakékoli osvobození oddělitelné od této daně. Soudní dvůr na základě výše uvedeného došel k závěru, že je namístě připustit, že se farmaceutická laboratoř, která je poplatníkem takové daně, může dovolávat skutečnosti, že neuvalení této daně na velkoobchodní distributory představuje státní podporu, k tomu, aby dosáhla vrácení části zaplacených částek, která odpovídá hospodářské výhodě neprávem poskytnuté velkoobchodním distributorům. V tomto ohledu a v odpověď na druhou otázku Soudní dvůr rovněž rozhodl, přičemž se odvolal na svoji judikaturu týkající se procesní autonomie, ponechané v případě neexistence právní úpravy Společenství v dané oblasti vnitrostátním právním řádům k zajištění ochrany práv, která procesním subjektům vyplývají z přímého účinku práva Společenství, stejně jako na dvojí omezení týkající se nezbytnosti respektovat zásady rovnocennosti a efektivity, že právo Společenství nebrání použití pravidel vnitrostátního práva, která podřizují vrácení povinné daně, jako je daň dotčená v tomto případě, důkazu, který musí předložit žadatel o vrácení, o tom, že výhoda, kterou mají velkoobchodní distributoři ze skutečnosti, že nejsou podrobeni této dani, je vyšší než zvýšené náklady, které nesou v souvislosti s plněním povinností veřejné služby, které jsou

jim uloženy vnitrostátní právní úpravou, a zvláště o tom, že alespoň jedna z takzvaných „Altmark“[27] podmínek není splněna.

Ve věci *Transalpine Ölleitung in Österreich* (rozsudek ze dne 5. října 2006, C-368/04, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí) byla Soudnímu dvoru předložena Verwaltungsgerichtshof (Rakousko) žádost o rozhodnutí o předběžné otázce týkající se výkladu čl. 88 odst. 3 poslední věty ES, která mu umožnila potvrdit a upřesnit určité otázky týkající se úlohy vnitrostátních soudů při provádění systému kontroly státních podpor, zejména v případě protiprávní podpory, při jejímž poskytnutí byla porušena povinnost oznámení stanovená v uvedeném ustanovení, ale která byla později rozhodnutím Komise prohlášena za slučitelnou se společným trhem. V souladu s ustálenou judikaturou Soudní dvůr jednak rozhodl, že čl. 88 odst. 3 poslední věta ES musí být vykládán v tom smyslu, že vnitrostátním soudům přísluší chránit práva procesních subjektů vůči případnému porušení, ze strany vnitrostátních orgánů, zákazu provedení podpor před přijetím rozhodnutí Komise, které je povoluje, a zdůraznil, jak již učinil o něco dříve ve svém rozsudku *Air Liquide Industries Belgium* (rozsudek ze dne 15. června 2006, C-393/04 a C-41/05, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí), že přitom musí vnitrostátní soudy brát plně v úvahu zájem Společenství, což jim brání přijmout opatření, jehož jediným účinkem by bylo rozšíření okruhu příjemců podpory. Soudní dvůr dále rovněž připomněl, že rozhodnutí Komise prohlašující neoznámenou podporu za slučitelnou se společným trhem nemá za následek dodatečné odstranění protiprávnosti prováděcích aktů, které jsou neplatné z důvodu, že byl při jejich přijetí porušen zákaz uvedený v čl. 88 odst. 3 poslední větě ES, neboť jinak by ohrožovalo přímý, jakož i užitečný účinek tohoto ustanovení a porušovalo zájmy procesních subjektů, jejichž ochrana je úkolem vnitrostátních soudů. V tomto ohledu je podle Soudního dvora málo významné, že rozhodnutí Komise upřesňuje, že posouzení dotčené podpory Komisí se týká období předcházejícího přijetí tohoto rozhodnutí, stejně jako že žádost o vrácení byla podána před nebo po přijetí rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o slučitelnosti podpory se společným trhem, jestliže se tato žádost týká protiprávní situace vyplývající z neoznámení. A konečně, Soudní dvůr připomněl svoji judikaturu, podle které vnitrostátní soudy musí zajistit procesním subjektům, které mohou uplatňovat nedodržení povinnosti oznámení státních podpor, že z něj vyvodí veškeré důsledky v souladu se svým vnitrostátním právem, jak co se týče platnosti aktů provádějících opatření podpory, tak co se týče navrácení finanční podpory poskytnuté v rozporu s tímto ustanovením nebo případnými prozatímními opatřeními, a rozhodl, že podle možností vnitrostátního práva a procesních prostředků, které toto právo upravuje, tak může být vnitrostátní soud podle okolností nucen nařídit navrácení protiprávní podpory jejími příjemci, i když byla tato podpora později prohlášena Komisí za slučitelnou se společným trhem, stejně jako může příslušet vnitrostátnímu soudu rozhodnout o žalobě na náhradu škody způsobené protiprávní povahou takového opatření.

Sbližování právních předpisů a jednotné právní předpisy

V této oblasti se Soudní dvůr musel zabývat různými prvky právních předpisů Společenství.

[27] Rozsudek ze dne 24. července 2003, Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, Recueil, s. I-7747).

Ve výše uvedené věci *International Air Transport Association a další* Soudní dvůr v otázce, zda je článek 6 nařízení č. 261/2004[28], týkající se práv cestujících v letecké dopravě, slučitelný s Montrealskou úmluvou, rozhodl, že pomoc a poskytnutí péče cestujícím v případě významného zpoždění letu stanovené v tomto článku představují standardizovaná a okamžitá opatření k nápravě újmy, která nebrání tomu, aby dotyční cestující v případě, že jim totéž zpoždění způsobí mimoto i škody zakládající nárok na náhradu škody, mohli rovněž podat žaloby na náhradu uvedených škod za podmínek stanovených Montrealskou úmluvou. Soudní dvůr rovněž rozhodl, že povinnost odůvodnění byla splněna, jelikož z nařízení je patrná podstata cíle sledovaného orgány, a jelikož proto nemůže být vyžadováno, aby obsahovalo specifické odůvodnění pro každé ze zvolených technických řešení. Co se týče dodržení zásady proporcionality, jakožto obecné zásady práva Společenství, která vyžaduje, aby prostředky zavedené předpisem Společenství byly způsobilé k uskutečnění sledovaného cíle a nepřekračovaly meze toho, co je k dosažení tohoto cíle nezbytné, Soudní dvůr rozhodl, že pomoc, poskytnutí péče a odškodnění cestujících stanovené uvedeným nařízením nemají zjevně nepřiměřený charakter ve vztahu k cíli, který hodlá zákonodárce Společenství sledovat a kterým je zvýšení ochrany cestujících postižených zrušením nebo významným zpožděním letů. Co se týče zásady rovného zacházení, Soudní dvůr má za to, že povinnosti vyplývající z uvedeného nařízení nejsou neplatné, i když takové povinnosti ostatní způsoby dopravy nezatěžují. Jednotlivé druhy dopravy totiž nejsou zaměnitelné a situace cestujícího postiženého zrušením nebo významným zpožděním letu je objektivně odlišná od situace cestujícího využívajícího jiný způsob dopravy. Krom toho, újmy vzniklé cestujícím leteckých dopravců v případě zrušení nebo významného zpoždění letů jsou obdobné bez ohledu na společnost, se kterou uzavřeli smlouvu, a nemají žádnou souvislost s cenovými politikami. Se všemi leteckými společnostmi tedy musí být zacházeno stejně.

Zvláštní význam mají dva rozsudky týkající se směrnice 85/374[29]. První se týká možností přesunu odpovědnosti z výrobce na dodavatele, druhý okamžiku uvedení výrobku do oběhu. Ve věci *Skov a Bilka* (rozsudek ze dne 10. ledna 2006, C-402/03, Sb. rozh. s. I-199) byl Soudní dvůr tázán na to, zda uvedená směrnice brání vnitrostátnímu pravidlu, podle kterého dodavatel nese bez omezení odpovědnost bez zavinění ze strany výrobce podle téže směrnice. Soudní dvůr konstatoval, že tato směrnice zavádí odpovědnost bez zavinění a přičítá ji výrobci a harmonizuje v plném rozsahu otázky, které upravuje, a došel k závěru, že je třeba určení okruhu odpovědných osob považovat za taxativní. Jelikož uvedená směrnice stanoví odpovědnost dodavatele, pouze pokud nelze určit výrobce, vnitrostátní právní úprava stanovující přímou odpovědnost dodavatele za vady výrobku ve vztahu k poškozeným osobám rozšiřuje tento okruh odpovědných osob, a není proto přípustná. Co se týče naopak odpovědnosti výrobce za zavinění, Soudní dvůr rozhodl, že tatáž směrnice nebrání vnitrostátnímu právnímu pravidlu, podle kterého má dodavatel povinnost nést v plném rozsahu odpovědnost výrobce za zavinění v případě škody způsobené vadou výrobku, jelikož režim zavedený uvedenou směrnicí nevylučuje použití jiných režimů smluvní nebo mimosmluvní odpovědnosti potud, pokud jsou založeny na odlišných základech, jako je odpovědnost za skryté vady nebo zavinění.

28 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 261/2004 ze dne 11. února 2004, kterým se stanoví společná pravidla náhrad a pomoci cestujícím v letecké dopravě v případě odepření nástupu na palubu, zrušení nebo významného zpoždění letů a kterým se zrušuje nařízení č. 295/91 (Úř. věst. L 46, s. 1; Zvl. vyd. 07/01, s. 306).

29 Směrnice Rady 85/374/ES ze dne 25. července 1985 o sbližování právních a správních předpisů členských států týkajících se odpovědnosti za vadné výrobky (Úř. věst. L 210, s. 25; Zvl. vyd. 15/01, s. 257).

Ve věci *O'Byrne* (rozsudek ze dne 9. února 2006, C-127/04, Sb. rozh. s. I-1313) se jednalo jednak o to, ve který okamžik může být výrobek považován za uvedený do oběhu vzhledem k tomu, že promlčecí lhůta práv poskytnutých poškozenému činí deset let od uvedení výrobku do oběhu, a jednak o to, zda může dojít k záměně jednoho účastníka řízení za jiného, je-li žaloba chybně podána proti společnosti, která není skutečným výrobcem výrobku. Soudní dvůr rozhodl, že výrobek je uvedený do oběhu, když je ukončen výrobní proces provedený výrobcem a výrobek vstupuje do procesu prodeje, kdy je nabízen veřejnosti za účelem používání nebo spotřeby. Bez významu je skutečnost, zda výrobek je prodáván výrobcem přímo uživateli nebo spotřebiteli, nebo zda se tento prodej uskutečňuje v rámci distribučního procesu, který zahrnuje jeden či více subjektů. Proto, pokud je jeden z článků distribučního řetězce úzce spojen s výrobcem, toto spojení má za následek, že tuto entitu lze považovat za zapojenou do výrobního procesu dotčeného výrobku, takže pokud je podána žaloba proti společnosti, která je chybně považována za výrobce výrobku, přísluší vnitrostátnímu právu, aby stanovilo podmínky, za kterých může dojít k záměně účastníka řízení, přičemž musí být dbáno na to, aby byla dodržena osobní působnost směrnice, přičemž určení okruhu odpovědných osob je taxativní.

V oblasti srovnávací reklamy provedl Soudní dvůr ve věci *Lidl Belgium* (rozsudek ze dne 19. září 2006, C-356/04, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí) výklad směrnice 84/450[30]. Soudní dvůr, který byl dotazován na legitimitu dvou specifických forem srovnávací reklamy, které se obě zakládají na srovnávání cen, aniž by reklamní sdělení upřesňovala, které výrobky jsou srovnávány, jakož i příslušné ceny, rozhodl jednak, že uvedená směrnice nebrání tomu, aby se srovnávací reklama týkala hromadně sortimentů výrobků běžné spotřeby uváděných na trh dvěma konkurenčními řetězci obchodních domů, pokud jsou oba uvedené sortimenty tvořeny jednotlivými výrobky, které, je-li na ně nazíráno jako na dvojice, jednotlivě splňují požadavek srovnatelnosti uložený touto směrnicí. Krom toho, požadavek, aby reklama „objektivně srovnávala" charakteristické rysy dotčeného zboží, nepředpokládá, aby srovnávané výrobky a ceny, tedy jak výrobky a ceny zadavatele reklamy, tak výrobky a ceny všech jeho srovnávaných soutěžitelů, byly v reklamním sdělení výslovně a vyčerpávajícím způsobem vyjmenovány. Charakteristické rysy tohoto zboží musí být nicméně „ověřitelné", což je i případ jejich cen a obecné úrovně cen uplatňovaných řetězcem obchodních domů ohledně jeho sortimentu srovnatelných výrobků a částky, kterou může ušetřit spotřebitel, který takové výrobky nakupuje u jednoho, a nikoli u jiného řetězce. Nejsou-li srovnávané údaje, o něž se daný rys opírá, vyjmenovány ve srovnávací reklamě, zadavatel reklamy musí uvést zejména pro adresáty tohoto reklamního sdělení, kde a jak se mohou snadno seznámit s těmito údaji, aby mohli ověřit nebo nechat ověřit jejich správnost. Srovnávací reklama vyzdvihující nižší obecnou úroveň cen zadavatele reklamy ve srovnání s jeho hlavními soutěžiteli, přičemž srovnání se týkalo vzorku výrobků, může mít dále klamavý charakter ve třech následujících případech: pokud z reklamního sdělení nevyplývá, že se srovnání týkalo pouze takového vzorku, a nikoli všech výrobků zadavatele reklamy, pokud reklamní sdělení neidentifikuje srovnávané znaky nebo neinformuje příjemce o zdroji informací, kde je taková identifikace dostupná, nebo pokud reklamní sdělení obsahuje hromadný odkaz na rozpětí částek, které může ušetřit spotřebitel, který nakupuje u zadavatele reklamy, a nikoli u jeho soutěžitelů, aniž by jednotlivě uvádělo

30 Směrnice Rady 84/450/EHS ze dne 10. září 1984 o sbližování právních a správních předpisů členských států týkajících se klamavé reklamy, ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/55/ES ze dne 6. října 1997 (Úř. věst. L 250, s. 17; Zvl. vyd. 15/01, s. 227).

obecnou úroveň cen uplatňovaných každým z uvedených soutěžitelů a částku, kterou lze ušetřit při nákupech u zadavatele reklamy, a nikoli u každého z těchto soutěžitelů.

Ve věci *Mostaza Claro* (rozsudek ze dne 26. října 2006, C-168/05, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí) provedl Soudní dvůr výklad směrnice 93/13[31]. Soudní dvůr, který byl tázán na to, zda vnitrostátní soud, kterému byla předložena žádost o zrušení rozhodčího nálezu v neprospěch spotřebitele, vydaného na základě rozhodčího řízení uloženého ustanovením smlouvy o předplatném na mobilní telefonní služby, které musí být kvalifikováno jako zneužívající, může tomuto návrhu vyhovět, přestože spotřebitel tuto povahu ustanovení před rozhodcem neuplatňoval, rozhodl, že uvedená směrnice musí být vykládána v tom smyslu, že vyžaduje, aby vnitrostátní soud posoudil neplatnost rozhodčí dohody a zrušil tento nález v důsledku toho, že uvedená dohoda obsahuje zneužívající klauzuli, i když spotřebitel neplatnost rozhodčí dohody uplatnil nikoli v rámci rozhodčího řízení, ale pouze v rámci žaloby na neplatnost.

V oblasti autorských práv a práv s nimi souvisejících Soudní dvůr ve věci *SGAE* (rozsudek ze dne 7. prosince 2006, C-306/05, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí) upřesnil pojem „sdělování veřejnosti" ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29[32], který zavádí výhradní právo autorů povolit nebo zakázat takové sdělování jejich děl. Soudní dvůr, který byl dotázán Audiencia Provincial de Barcelona (Španělsko) v rámci sporu mezi SGAE, španělskou organizací pověřenou správou autorských práv, a hotelovou společností, musel zejména určit, zda uvedený pojem pokrývá šíření programů pomocí televizních přijímačů umístěných v hotelových pokojích. Soudní dvůr provedl výklad dotčeného ustanovení směrnice 2001/29 ve světle mezinárodního práva, které má tato směrnice provést na úrovni Společenství, konkrétně Bernské úmluvy o ochraně literárních a uměleckých děl ze dne 24. července 1971 a Smlouvy Světové organizace pro duševní vlastnictví (WIPO) o právu autorském ze dne 20. prosince 1996, a zvolil globální přístup. Uvedl, že potenciálními televizními diváky těchto děl jsou nejen klienti přítomní v pokojích a klienti přítomní v jiných hotelových prostorech, kde je k dispozici televizní přijímač, ale rovněž postupně se střídající klienti hotelu. To představuje značný počet osob, které musí být považovány za veřejnost ve smyslu směrnice 2001/29. Soudní dvůr měl proto za to, že nepředstavuje-li umístění televizních přijímačů v hotelových pokojích samo o sobě sdělování veřejnosti, je tomu tak naopak v případě šíření signálu klientům hotelem prostřednictvím těchto televizních přijímačů. Mimoto, soukromá povaha pokojů je v tomto ohledu bezvýznamná.

Ochranné známky

V oblasti práva ochranných známek je třeba uvést rozsudek vydaný ve věci *Bovemij Verzekeringen* (rozsudek ze dne 7. září 2006, C-108/05, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí), který upřesňuje, které území musí být zohledněno pro posouzení, zda

31 Směrnice Rady 93/13/EHS ze dne 5. dubna 1993 o nepřiměřených podmínkách ve spotřebitelských smlouvách (Úř. věst. L 95, s. 29; Zvl. vyd. 15/02, s. 288).

32 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti (Úř. věst. L 167, s. 10; Zvl. vyd. 17/01, s. 230).

označení získalo rozlišovací způsobilost užíváním ve smyslu čl. 3 odst. 3 směrnice 89/104[33], v členském státě nebo v takové skupině členských států majících společné právní předpisy o ochranných známkách, jakou je v tomto případě Benelux (který je podle judikatury Soudního dvora považován za členský stát). Soudní dvůr rozhodl, že pro posouzení, zda důvody pro zamítnutí uvedené v čl. 3 odst. 1 písm. b) až d) uvedené směrnice musí být odmítnuty z důvodu získání rozlišovací způsobilosti užíváním na základě čl. 3 odst. 3, je relevantní pouze situace panující v té části území dotyčného členského státu, kde byly konstatovány důvody pro zamítnutí. V důsledku toho uplatnění výjimky z důvodů pro zamítnutí stanovené v čl. 3 odst. 3 téže směrnice předpokládá, že ochranná známka získala rozlišovací způsobilost užíváním v celé části území členského státu, nebo v celé části území Beneluxu, ve které existuje důvod pro zamítnutí. Mimoto, jedná-li se o ochrannou známku sestávající z jednoho nebo více slov úředního jazyka dotčeného členského státu a pokud důvod pro zamítnutí existuje pouze v jednom z jeho jazykových regionů, je třeba prokázat, že ochranná známka získala rozlišovací způsobilost užíváním v celém tomto jazykovém regionu. Jelikož označení dotčené v tomto případě (EUROPOLIS) obsahuje nizozemský výraz (polis), je namístě zohlednit část Beneluxu, kde se užívá nizozemština.

Daně

V této oblasti se jedna z věcí týkala zákazu diskriminačního vnitrostátního zdanění a tři režimu daně z přidané hodnoty v právu Společenství.

Ve spojených věcech *Nádasdi* (rozsudek ze dne 5. října 2006, C-290/05 a C-333/05, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí) Soudní dvůr prohlásil za neslučitelnou s právem Společenství maďarskou registrační daň, neboť tím, že je uplatňována na dovezená ojetá vozidla z jiných členských států, aniž by byl zohledněn pokles jejich hodnoty, je zatěžuje více než podobná ojetá vozidla již registrovaná v Maďarsku, která podléhala téže dani při své první registraci. Soudní dvůr provedl přezkum dotčené daně s ohledem na zákaz diskriminačního vnitrostátního zdanění výrobků, které pocházejí z jiných členských států, stanovený v článku 90 ES, a provedl srovnání účinků uvedené daně na ojeté vozidlo dovezené z jiného členského státu s účinky zatěžujícími podobné ojeté vozidlo zaregistrované v Maďarsku. Soudní dvůr konstatoval, že posledně uvedené vozidlo, u kterého byla tato daň uhrazena, když bylo nové, ztrácí časem část své tržní hodnoty a že výše daně zahrnutá ve zbytkové ceně se poměrně k tomu snižuje. Naopak, vozidlo téhož modelu, stáří, se stejným počtem najetých kilometrů a mající další totožné vlastnosti, koupené jako ojeté v jiném členském státě, podléhá dani, aniž by tato daň byla poměrně ke ztrátě hodnoty vozidla snížena, takže toto vozidlo je zatíženo vyšší daní. Soudní dvůr na základě toho došel k závěru, že článek 90 ES ukládá, aby bylo znehodnocení ojetých vozidel, která jsou předmětem zdanění, zohledněno.

Ve věci Stichting *Kinderopvang Enschede* (rozsudek ze dne 9. února 2006, C-415/04, Sb. rozh. s. I-1385) se Soudní dvůr vyjádřil k osvobození od daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) činností ve veřejném zájmu uvedených v čl. 13 části A odst. 1 písm. g) a h) šesté

[33] První směrnice Rady 89/104/EHS ze dne 21. prosince 1988, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách (Úř. věst. 1989, L 40, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 92).

směrnice 77/388[34], a sice činností úzce spojených se sociální péčí, sociálním zabezpečením, jakož i ochranou dětí nebo mládeže. V tomto případě šlo o služby poskytované neziskovou institucí v postavení zprostředkovatele mezi osobami, které poptávají službu péče o děti, a osobami, které ji nabízí. Soudní dvůr měl za to, že osvobození takové činnosti od DPH podléhá třem podmínkám, jejichž ověření přísluší vnitrostátnímu soudu. Zaprvé, služba péče o děti poskytovaná denními pečovateli, jakožto hlavní plnění, se kterým je činnost instituce velmi úzce svázána, musí sama splňovat podmínky pro osvobození, zejména kritérium „sociální povahy", jenž musí být poskytovateli přiznáno. Dále musí být služby poskytované dotčenou institucí v postavení zprostředkovatele nezbytné pro službu péče o děti, a to v tom smyslu, že výběr a školení denních pečovatelů ze strany instituce musí mít za účinek to, že činí pečovatelskou službu službou takové povahy a kvality, že by službu totožné hodnoty nebylo možné získat bez použití služby tohoto zprostředkovatele. A konečně, hlavním účelem těchto služeb nesmí být získání dodatečného příjmu poskytováním plnění, která jsou v přímém soutěžním vztahu s plněními poskytovanými obchodními podniky povinnými k této dani.

Ve věcech *University of Huddersfield a Halifax a další (*rozsudky ze dne 21. února 2006, C-223/03, Sb. rozh. s. I-1751, a C-255/02, Sb. rozh. s. I-1609) Soudní dvůr uvedl, že v oblasti daně z přidané hodnoty jsou plněním dodání zboží nebo poskytnutí služeb a hospodářská činnost ve smyslu výše uvedené šesté směrnice, pokud splňují objektivní kritéria, na nichž jsou uvedené pojmy založeny. S výhradou případů daňového podvodu není otázka, zda dotyčné plnění je uskutečněno s jediným cílem, a to získat daňové zvýhodnění, relevantní. Otázky položené ve výše uvedené věci *Halifax a další* nicméně Soudnímu dvoru umožnily dodat, že zásada zákazu zneužívajících praktik, které jsou chápány jako plnění, jež nejsou uskutečněna v rámci obvyklých obchodních podmínek, nýbrž pouze s cílem získat zneužívajícím způsobem výhody upravené právem Společenství, se uplatní rovněž v oblasti DPH. V důsledku toho nemůže osoba povinná k dani provést odpočet DPH odvedené na vstupu, pokud plnění zakládající tento nárok představují zneužití. Soudní dvůr v tomto ohledu upřesnil, že existence zneužití v oblasti DPH předpokládá splnění dvou podmínek. Jednak aby výsledkem dotčených plnění přes formální použití podmínek stanovených relevantními ustanoveními v šesté směrnici a ji provádějících vnitrostátních předpisech bylo získání daňového zvýhodnění, jehož poskytnutí by bylo v rozporu s cílem sledovaným těmito ustanoveními. Krom toho musí ze všech objektivních okolností rovněž vyplývat, že hlavním cílem dotčených plnění je získání daňového zvýhodnění, přičemž zákaz zneužití není relevantní, pokud dotčená plnění mohou mít jiné odůvodnění.

Dále je v tomto kontextu třeba uvést třetí rozsudek vydaný týž den ve věci *BUPA Hospitals a Goldsborough Developments* (rozsudek ze dne 21. února 2006, C-419/02, Sb. rozh. s. I-1685), ve kterém Soudní dvůr rozhodl, že čl. 10 odst. 2 druhý pododstavec šesté směrnice, který stanoví, že v případě provedení zálohové platby vzniká daňová povinnost k DPH, aniž by již došlo k dodání zboží nebo poskytnutí služby, se nepoužije na zálohy zaplacené za dodání zboží nebo poskytnutí služeb, která ještě nejsou jasně identifikována.

[34] Šestá směrnice Rady 77/388/EHS ze dne 17. května 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu – Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně (Úř. věst. L 145, s. 1; Zvl. vyd. 09/01, s. 23), ve znění směrnice Rady 95/7 ze dne 10. dubna 1995 (Úř. věst. L 102, s. 18).

Ve věci *Banca popolare di Cremona* (rozsudek ze dne 3. října 2006, C-475/03, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí) Soudní dvůr rozhodl, že italská regionální daň z výrobních činností (dále jen „IRAP") je slučitelná s šestou směrnicí 77/388, zejména s jejím článkem 33, který členským státům zakazuje zavádět nebo zachovávat daňové systémy mající povahu daní z obratu. Soudní dvůr došel k tomuto závěru srovnáním charakteristických rysů této daně s rysy DPH. Soudní dvůr v tomto ohledu konstatoval, že IRAP je daň stanovená z čisté výrobní hodnoty vytvořené podnikem v průběhu daného období (rozdíl mezi „výrobní hodnotou" a „výrobními náklady"), která zahrnuje prvky, které nemají přímou spojitost s dodáním zboží nebo poskytováním služeb jako takovými. IRAP tedy na rozdíl od DPH není poměrná k ceně dodaného zboží nebo poskytnutých služeb. Soudní dvůr dále poukázal na to, že všechny osoby povinné k dani nemají možnost dotčenou daňovou zátěž přenést, takže tato daň není pojata tak, aby byla přenesena na konečného spotřebitele, zatímco DPH zatěžuje pouze konečného spotřebitele a je naprosto neutrální ve vztahu k osobám povinným k dani, které vystupují ve výrobním a distribučním procesu, jenž předchází fázi konečného zdanění, bez ohledu na počet uskutečněných plnění. Jelikož tak IRAP nevykazuje všechny základní znaky DPH, nepředstavuje daň, kterou lze označit za daň z obratu ve smyslu čl. 33 odst. 1 šesté směrnice, a toto ustanovení nebrání jejímu zachování.

Sociální politika

Směrnice 93/104 týkající se některých aspektů úpravy pracovní doby byla předmětem tří věcí, zatímco zákaz diskriminace mezi zaměstnanci a zaměstnankyněmi byl podstatou čtvrté věci[35] a rámcová dohoda o pracovních poměrech na dobu určitou věci páté.

Ve věci *Federatie Nederlandse Vakbeweging* (rozsudek ze dne 6. dubna 2006, C-124/05, Sb. rozh. s. I-3423) byl Soudní dvůr tázán na to, zda je možnost finanční náhrady za dny minimální doby dovolené za kalendářní rok, které byly nastřádány během předchozích let, v rozporu s čl. 7 odst. 2 směrnice 93/104. Soudní dvůr rozhodl, že toto ustanovení musí být vykládáno v tom smyslu, že brání tomu, aby vnitrostátní ustanovení umožňovalo po dobu platnosti pracovní smlouvy, aby byly dny dovolené za kalendářní rok ve smyslu čl. 7 odst. 2 uvedené směrnice, které nejsou vyčerpány v průběhu daného roku, následující rok nahrazeny finanční náhradou. Soudní dvůr se totiž domnívá, že nárok každého pracovníka na placenou dovolenou za kalendářní rok musí být považován za zásadu sociálního práva Společenství mající zvláštní význam, od níž se nelze odchýlit a jejíž provedení příslušnými vnitrostátními orgány může být uskutečněno pouze v mezích výslovně uvedených samotnou směrnicí. Tato směrnice zakotvuje pravidlo, podle nějž musí mít pracovník možnost skutečného odpočinku, aby byla zajištěna účinná ochrana jeho bezpečnosti a zdraví, neboť pouze v případě ukončení pracovního poměru čl. 7 odst. 2 směrnice umožňuje, aby nárok na placenou dovolenou za kalendářní rok byl nahrazen poskytnutím finanční náhrady.

35 Směrnice Rady 93/104/ES ze dne 23. listopadu 1993 o některých aspektech úpravy pracovní doby (Úř. věst. L 307, s. 18; Zvl. vyd. 05/02, s. 197), ve znění směrnice 2000/34/ES ze dne 22. června 2000 (Úř. věst. L 195, s. 41; Zvl. vyd. 05/04, s. 27).

Ve věcech *Robinson-Steele a další* (rozsudek ze dne 16. března 2006, C-131/04 a C-257/04, Sb. rozh. s. I-2531) se Soudní dvůr vyslovil k tomu, zda proplacení nároku na dovolenou za kalendářní rok, na základě místní kolektivní smlouvy, ve formě části mzdy vyplácené pracovníkovi za provedenou práci, aniž by pracovník obdržel za tuto dovolenou platbu vyplacenou nad to, co je vyplaceno za provedenou práci, je slučitelné s čl. 7 odst. 1 směrnice 93/104. Soudní dvůr jasně konstatoval, že čl. 7 uvedené směrnice brání tomu, aby proplacení minimální dovolené za kalendářní rok ve smyslu tohoto ustanovení bylo předmětem částečných plateb rozložených v průběhu odpovídajícího pracovního roku a vyplácených spolu s odměnou za provedenou práci, a nikoliv platby za určené období, během něhož pracovník skutečně čerpá dovolenou.

Ve věci *Komise v. Spojené království* (rozsudek ze dne 7. září 2006, C-484/04, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí) Soudní dvůr rozhodoval v procesním rámci žaloby na nesplnění povinnosti. Podle směrnice 93/104, ve znění směrnice 2000/34, neplní členský stát své povinnosti, uplatňuje-li na pracovníky, jejichž pracovní doba se částečně neměří nebo není předem určena nebo si ji může určit pracovník sám z důvodu zvláštní povahy své činnosti, odchylku z pravidel týkajících se práva na dobu odpočinku a nepřijme-li opatření nezbytná k provedení práv pracovníků na doby denního odpočinku a odpočinku v týdnu. Užitečný účinek práv udělených pracovníkům uvedenou směrnicí nutně zahrnuje povinnost členských států zaručit dodržení práva na skutečný odpočinek. Členský stát, který po provedení stanoví, že pracovníkům bude poskytnuto právo na odpočinek, a který v pokynech o výkonu těchto práv adresovaných zaměstnavatelům a pracovníkům uvádí, že zaměstnavatel nicméně nemusí zajistit, že pracovníci skutečně těchto práv využijí, nezajišťuje ani dodržení minimálních požadavků obsažených v téže směrnici, ani její hlavní cíl. Takové pokyny tím, že dávají najevo, že zaměstnavatelé sice nesmí zabránit tomu, aby si pracovníci tyto minimální doby odpočinku vybrali, nicméně že se nemusí postarat o to, aby pracovníci byli skutečně schopni tohoto práva využít, jednoznačně mohou zbavovat práva poskytnutá uvedenou směrnicí jejich podstaty a nejsou v souladu s cílem této směrnice, podle které jsou minimální doby odpočinku nezbytné pro ochranu bezpečnosti a zdraví pracovníků.

Ve věci *Cadman* (rozsudek ze dne 3. října 2006, C-17/05, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí) se Soudní dvůr vyjádřil k výkladu článku 141 ES a zároveň upřesnil rozsudek *Danfoss* (rozsudek ze dne 17. října 1989, 109/88, Recueil, s. 3199), který poté, co je v něm uvedeno, že použití kritéria počtu odsloužených let může mít za následek méně příznivé zacházení se zaměstnankyněmi než se zaměstnanci, konstatoval, že zaměstnavatel nemusí zvlášť odůvodňovat použití tohoto kritéria. Soudní dvůr potvrdil, že vzhledem k tomu, že použití kritéria počtu odsloužených let je zpravidla způsobilé dosáhnout legitimního cíle odměnit nabytou zkušenost, která zaměstnanci umožňuje, aby lépe plnil své úkoly, v případě, že použití tohoto kritéria jako činitele přispívajícího k určení odměny má za následek rozdíly v odměně za stejnou nebo rovnocennou práci mezi zaměstnanci a zaměstnankyněmi, které musejí být zahrnuty do srovnání, zaměstnavatel nemusí zvlášť prokazovat, že použití tohoto kritéria je způsobilé dosáhnout uvedeného cíle, co se týče daného zaměstnání, ledaže zaměstnanec předloží skutečnosti, které jsou způsobilé vzbudit závažné pochybnosti v tomto ohledu. Je tudíž povinností zaměstnavatele, aby prokázal, že to, co zpravidla platí, a sice že počet odsloužených let jde ruku v ruce se zkušeností a že zaměstnanci umožňuje, aby lépe plnil své úkoly, platí rovněž, co se týče dotčeného zaměstnání. Krom toho, pokud je pro určení odměny používán systém klasifikace prací

založený na hodnocení práce, která má být vykonána, nemusí být v rámci tohoto systému prokázáno, že zaměstnanec, vzatý individuálně, nabyl během rozhodného období zkušenost, která mu umožnila lépe plnit jeho práci. Naopak, je třeba vzít objektivně v úvahu povahu práce, která má být vykonána.

Ve věci *Adeneler a další* (rozsudek ze dne 4. července 2006, C-212/04, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí) se měl Soudní dvůr vyjádřit k výkladu ustanovení 1 a 5 rámcové dohody o pracovních poměrech na dobu určitou, uzavřené dne 18. března 1999, která je obsažena v příloze směrnice 1999/70 o rámcové dohodě o pracovních poměrech na dobu určitou uzavřené mezi organizacemi UNICE, CEEP a EKOS[36]. Soudní dvůr konstatoval, že uvedená rámcová dohoda nestanoví všeobecnou povinnost členských států upravit přeměnu pracovních smluv na dobu určitou na smlouvy na dobu neurčitou, avšak rozhodl, že použití po sobě jdoucích pracovních smluv na dobu určitou, které by bylo ospravedlněno pouhou okolností, že je upraveno obecným právním nebo správním předpisem členského státu, je v rozporu s ustanovením 5 bodem 1 písm. a) rámcové dohody. Pojem „objektivní důvody" ve smyslu uvedeného ustanovení, ospravedlňující obnovení po sobě jdoucích pracovních smluv nebo poměrů na dobu určitou, naopak vyžaduje, aby použití tohoto zvláštního typu pracovních poměrů, tak jak je upraveno vnitrostátní právní úpravou, bylo ospravedlněno existencí konkrétních skutečností vztahujících se zejména k dotčené činnosti a podmínkám jejího výkonu. Stejně tak, vnitrostátní právní úprava, která stanoví, že pouze pracovní smlouvy nebo poměry na dobu určitou, které od sebe nejsou odděleny časovým rozmezím překračujícím 20 pracovních dnů, musejí být považovány za „po sobě jdoucí" ve smyslu uvedeného ustanovení, je v rozporu s touto dohodou. Takové ustanovení ohrožuje předmět, cíl i užitečný účinek rámcové dohody, jelikož umožňuje zaměstnávat zaměstnance po dobu více let za nejistých podmínek, neboť zaměstnanec nemá v praxi často jinou volbu než přijmout přerušení v řádu 20 pracovních dnů v rámci řetězce smluv se svým zaměstnavatelem. A konečně, uvedená rámcová dohoda brání použití vnitrostátní právní úpravy, která pouze ve veřejném sektoru absolutně zakazuje, aby po sobě jdoucí smlouvy na dobu určitou, jejichž skutečným účelem je pokrytí „trvalých a stálých potřeb" zaměstnavatele, a musejí být tedy považovány za zneužívající, byly přeměněny na smlouvy na dobu neurčitou.

Spolupráce ve věcech občanských a soudních

V této oblasti musel Soudní dvůr provést výklad Bruselské úmluvy z roku 1968 a nařízení č. 1346/2000 o úpadkovém řízení.

V rámci Protokolu ze dne 3. června 1971 o výkladu Úmluvy ze dne 27. září 1968 o soudní příslušnosti a výkonu rozhodnutí v občanských a obchodních věcech[37] se Soudní dvůr vyslovil k dosahu pravidla výlučné příslušnosti stanoveného v čl. 16 bodě 4 v oblasti sporů o zápis nebo platnost patentů. Ve věci *GAT* (rozsudek ze dne 13. července 2006, C-4/03, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí) byla Soudnímu dvoru předložena otázka, zda

36 Směrnice Rady 1999/70/ES ze dne 28. června 1999 o rámcové dohodě o pracovních poměrech na dobu určitou uzavřené mezi organizacemi UNICE, CEEP a EKOS (Úř. věst. L 175, s. 43; Zvl. vyd. 05/03, s. 368).

37 Úř. věst. 1975, L 204, s. 28.

se příslušnost soudů smluvního státu, na jehož území bylo požádáno o udělení nebo zápis patentu nebo kde byl patent udělen nebo zapsán nebo platí za udělený nebo zapsaný na základě mezinárodní smlouvy, týká všech sporů o zápis nebo platnost patentu, bez ohledu na to, zda je tato otázka uplatněna prostřednictvím žaloby nebo námitky, nebo zda se použije pouze na spory, ve kterých je tato otázka uplatněna žalobou. Na základě teleologického výkladu čl. 16 bodu 4 uvedené úmluvy došel Soudní dvůr k závěru, že výlučná příslušnost, kterou toto ustanovení stanoví, se uplatňuje nezávisle na procesně právním rámci, ve kterém je otázka zápisu nebo platnosti patentu uplatněna, bez ohledu na to, zda to bylo prostřednictvím žaloby nebo námitky, při zahájení řízení nebo v jeho pozdějším stadiu. Pouze toto řešení totiž umožňuje zajistit, že stanovená kogentní povaha pravidla o příslušnosti nebude obcházena, že bude zachována předvídatelnost pravidel o příslušnosti zakotvených Úmluvou a že bude vyloučeno nebezpečí rozporných rozhodnutí.

Ve věci *Eurofood IFSC* (rozsudek ze dne 2. května 2006, C-341/04, Sb. rozh. s. I-3813) poskytl Soudní dvůr důležitá poučení týkající se nařízení č. 1346/2000 o úpadkovém řízení[38]. Soudní dvůr v ní zejména upřesnil pojem „místa, kde jsou soustředěny hlavní zájmy" dlužníka, kterým jsou určovány soudy příslušné k zahájení úpadkového řízení a za které se v případě společnosti považuje sídlo, pokud není prokázán opak. Jsou-li sídla mateřské společnosti a její dceřiné společnosti ve dvou různých členských státech, určení místa, kde jsou soustředěny hlavní zájmy dceřiné společnosti, je tak v systému určování příslušnosti soudů členských států zavedeném tímto nařízením zvláště důležité (v tomto případě se jednalo o irskou dceřinou společnost italské společnosti Parmalat). Poté, co Soudní dvůr uvedl, že v uvedeném systému existuje zvláštní soudní příslušnost pro každého dlužníka, který je právně odlišným subjektem, rozhodl, že za účelem zajištění právní jistoty a předvídatelnosti ohledně určení příslušného soudu může být vyvratitelná domněnka ve prospěch sídla společnosti vyvrácena pouze tehdy, jestliže skutečnosti, jež jsou objektivní a zjistitelné třetími osobami, umožní prokázat existenci skutečné situace odlišné od té, kterou má odrážet umístění do místa předmětného sídla. Soudní dvůr v tomto ohledu předložil příklad společnosti typu „poštovní schránky", která nevykonává žádnou činnost v místě, kde se nachází její sídlo. Soudní dvůr naopak zdůraznil, že pouhá skutečnost, že mateřská společnost se sídlem v jiném členském státě může kontrolovat nebo kontroluje rozhodnutí společnosti v hospodářské oblasti, nestačí k vyvrácení této domněnky. Krom toho je třeba z rozsudku *Eurofood IFSC* uvést, že zásada vzájemné důvěry vylučuje, aby soudy členského státu kontrolovaly příslušnost soudu státu, ve kterém bylo hlavní úpadkové řízení zahájeno.

Policejní a soudní spolupráce v trestních věcech

Ve dvou věcech týkajících se žádostí o rozhodnutí o předběžné otázce provedl Soudní dvůr výklad článku 54 Úmluvy k provedení Schengenské dohody[39], který zakotvuje zásadu

38 Nařízení Rady (ES) č. 1346/2000 ze dne 29. května 2000 o úpadkovém řízení (Úř. věst. L 160, s. 1; Zvl. vyd. 19/01, s. 191).

39 Úmluva k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích (Úř. věst. 2000, L 239, s. 19; Zvl. vyd. 19/02, s. 9).

non bis in idem v rámci policejní a soudní spolupráce v trestních věcech, a konkrétněji jasně uvedl, co je třeba rozumět pod pojmem „tentýž čin" ve smyslu tohoto ustanovení.

Ve věci *Van Esbroeck* (rozsudek ze dne 9. března 2006, C-436/04, Sb. rozh. s. I-2333) Soudní důr poté, co upřesnil, že uvedená zásada se musí uplatnit na trestní řízení zahájené v jednom smluvním státě pro čin, za který již byla dotyčná osoba v jiném smluvním státě odsouzena, i když uvedená úmluva v tomto posledně uvedeném státě ještě nebyla v platnosti v okamžiku, kdy byl vynesen uvedený odsuzující rozsudek, byla-li v dotčených smluvních státech v platnosti v okamžiku posuzování podmínek pro uplatnění zásady *non bis in idem* orgánem, u něhož bylo řízení zahájeno později, rozhodl, že článek 54 Úmluvy k provedení Schengenské dohody musí být vykládán v tom smyslu, že jednak relevantním kritériem pro účely uplatnění uvedeného článku je kritérium totožnosti skutkové podstaty činu chápané jako existence souboru skutků, které jsou vzájemně neoddělitelně spojeny, nezávisle na právní kvalifikaci tohoto činu nebo na chráněném právním zájmu, a jednak, že trestné činy spočívající ve vývozu a dovozu týchž omamných látek stíhané v různých smluvních státech této úmluvy musí být v zásadě považovány za „tentýž čin" ve smyslu tohoto článku 54, přičemž konečné posouzení v tomto ohledu přísluší příslušným vnitrostátním orgánům.

Ve věci *Van Straaten* (rozsudek ze dne 28. září 2006, C-150/05, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí), ve které byla položena podobná otázka, na kterou byla dána tatáž odpověď, Soudní dvůr upřesnil, že zásada *non bis in idem* se uplatní na rozhodnutí soudních orgánů smluvního státu, kterým se obžalovaný pravomocně zprošťuje obžaloby pro nedostatek důkazů.

B – Složení Soudního dvora

(Protokolární pořádek ke dni 12. října 2006)

První řada, zleva doprava:

předsedové senátů E. Juhász, P. Kūris, R. Schintgen, A. Rosas a P. Jann; předseda Soudního dvora V. Skouris; předsedové senátů C. W. A. Timmermans a K. Lenaerts; první generální advokátka J. Kokott; předseda senátu J. Klučka.

Druhá řada, zleva doprava:

soudci G. Arestis, K. Schiemann, soudkyně R. Silva de Lapuerta a soudce A. Tizzano; generální advokát D. Ruiz-Jarabo Colomer; soudce J. N. Cunha Rodrigues; generální advokát M. Poiares Maduro; soudci J. Makarczyk a M. Ilešič.

Třetí řada, zleva doprava:

soudce E. Levits; generální advokát P. Mengozzi; soudci L. Bay Larsen, U. Lõhmus, J. Malenovský a A. Borg Barthet; generální advokátka E. Sharpston; soudkyně P. Lindh.

Čtvrtá řada, zleva doprava:

generální advokátka V. Trstenjak; soudci J.-C. Bonichot a A. Ó Caoimh; generální advokát Y. Bot; generální advokát J. Mazák; soudce T. von Danwitz a vedoucí soudní kanceláře R. Grass.

1. Členové Soudního dvora

(podle pořadí nástupu do funkcí)

Vassilios Skouris

narozen v roce 1948; diplom obdržel na svobodné univerzitě v Berlíně (1970); doktorát z ústavního a správního práva na univerzitě v Hamburku (1973); profesor na univerzitě v Hamburku (1972–1977); profesor veřejného práva na univerzitě v Bielefeldu (1978); profesor veřejného práva na univerzitě v Soluni (1982); ministr vnitra (1989 a 1996); člen správního výboru na krétské univerzitě (1983–1987); ředitel Centra mezinárodního a evropského hospodářského práva v Soluni (od roku 1997); předseda Řeckého sdružení pro evropské právo (1992–1994); člen Řeckého národního výboru pro výzkum (1993–1995); člen Vrchního výboru pro výběr řeckých zaměstnanců státní správy (1994–1996); člen vědecké rady Akademie evropského práva v Trevíru (od 1995); člen správního výboru Řecké národní školy veřejné správy (1995–1996); člen vědecké rady ministerstva zahraničních věcí (1997–1999); předseda Řecké ekonomické a sociální rady v roce 1998; soudce Soudního dvora od 8. června 1999; předseda Soudního dvora od 7. října 2003.

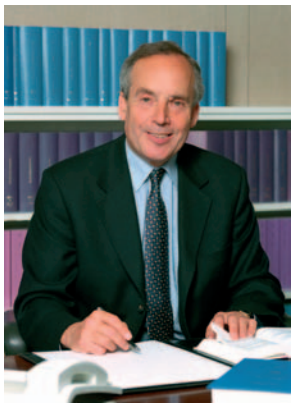

Francis Geoffrey Jacobs

narozen v roce 1939; barrister (advokát), Queen´s Counsel; zaměstnán v sekretariátu Evropské komise pro lidská práva; referendář generálního advokáta J. P. Warnera; profesor evropského práva na univerzitě v Londýně; ředitel Centre of European Law King´s College, Londýn; autor mnoha děl o evropském právu; generální advokát Soudního dvora od 7. října 1988 do 10. ledna 2006.

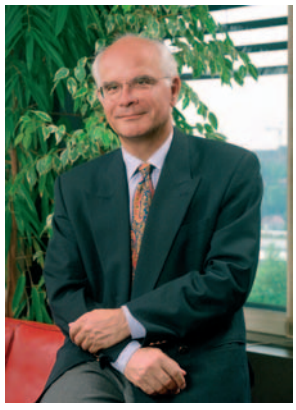

Claus Christian Gulmann

narozen v roce 1942; zaměstnán na ministerstvu spravedlnosti; referendář soudce Maxe Sørensena; profesor mezinárodního práva veřejného a děkan na právnické fakultě univerzity v Kodani; advokát; předseda a člen rozhodčích soudů; člen odvolacího správního soudu; generální advokát Soudního dvora od 7. října 1991 do 6. října 1994; soudce Soudního dvora od 7. října 1994 do 10. ledna 2006.

Antonio Mario La Pergola

narozen v roce 1931; profesor ústavního a veřejného práva obecného a srovnávacího (univerzity v Padově, Boloni a Římě); člen Vrchní soudcovské rady (1976–1978); člen ústavního soudu a předseda ústavního soudu (1986–1987); ministr pro politiky Společenství (1987–1989); poslanec Evropského parlamentu (1989–1994); soudce Soudního dvora od 7. října 1994 do 31. prosince 1994; generální advokát od 1. ledna 1995 do 14. prosince 1999; soudce Soudního dvora od 15. prosince 1999 do 3. května 2006.

Jean-Pierre Puissochet

narozen v roce 1936; člen Conseil d´Etat (Francie); ředitel, později vrchní ředitel právní služby Rady Evropských společenství (1968–1973); generální ředitel Agence nationale pour l´emploi (1973–1975); ředitel všeobecné správy na ministerstvu průmyslu (1977–1979); ředitel právního útvaru v OECD (1979–1985); ředitel Institut international d´administration publique (1985–1987); právní poradce, ředitel právní sekce na ministerstvu zahraničních věcí (1987–1994); soudce Soudního dvora od 7. října 1994 do 6. října 2006.

Philippe Léger

narozen v roce 1938; soudce na ministerstvu spravedlnosti (1966–1970); vedoucí kabinetu, poté odborný poradce v kanceláři ministra pro kvalitu života v roce 1976; odborný poradce v kanceláři ministra spravedlnosti (1976–1978); náměstek ředitele pro trestní věci a udělování milostí (1978–1983); soudce odvolacího soudu v Paříži (1983–1986); náměstek ředitele v kanceláři ministra spravedlnosti (1986); předseda Tribunal de grande instance v Bobigny (1986–1993); ředitel kanceláře ministra spravedlnosti a generální advokát odvolacího soudu v Paříži (1993–1994); profesor „associé" na univerzitě René Descartes (Paříž V) (1988–1993); generální advokát Soudního dvora od 7. října 1994 do 6. října 2006.

Peter Jann

narozen v roce 1935; doktor práv na univerzitě ve Vídni (1957); jmenován soudcem a přidělen ke spolkovému ministerstvu spravedlnosti (1961); soudce pro věci tisku na Straf-Bezirksgericht ve Vídni (1963–1966); tiskový mluvčí spolkového ministerstva spravedlnosti (1966–1970); poté pověřen funkcemi na tomtéž ministerstvu v mezinárodním odboru; poradce komise pro soudnictví a tiskový mluvčí v parlamentu (1973–1978); jmenován členem ústavního soudu (1978); stálý soudce zpravodaj u posledně uvedeného soudu do konce roku 1994; soudce Soudního dvora od 19. ledna 1995.

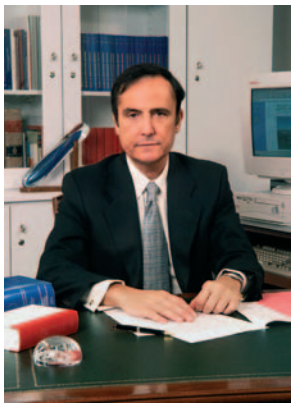

Dámaso Ruiz-Jarabo Colomer

narozen v roce 1949; soudce; soudce u Consejo General del Poder Judicial (Vrchní soudcovské rady); profesor; vedoucí kanceláře předsedy Vrchní soudcovské rady; soudce ad hoc Evropského soudního dvora pro lidská práva; soudce Tribunal Supremo od roku 1996; generální advokát Soudního dvora od 19. ledna 1995.

Romain Schintgen

narozen v roce 1939; ministerský rada na ministerstvu práce; předseda Hospodářské a sociální rady; správce Národní úvěrové a investiční společnosti a Evropské satelitní společnosti; vládní člen výboru Evropského sociálního fondu, poradního výboru pro volný pohyb pracovníků a správní rady Evropské nadace pro zlepšování podmínek života a práce; soudce Soudu prvního stupně od 25. září 1989 do 11. července 1996; soudce Soudního dvora od 12. července 1996.

Ninon Colneric

narozena v roce 1948; studia v Tübingenu, Mnichově a Ženevě; vědecký výzkum v Londýně, doktorka práv na univerzitě v Mnichově; soudkyně Arbeitsgericht v Oldenburgu; habilitována na univerzitě v Brémách pro výuku pracovního práva, sociologie práva a práva sociálního; dočasně ustanovená profesorka na právnické fakultě univerzity ve Frankfurtu a univerzity v Brémách; předsedkyně Landesarbeitsgericht v Šlesvicku-Holštýnsku (1989); expertní spolupráce na projektu European Expertise Service (EU) týkajícím se reformy pracovního práva v Kyrgyzstánu (1994–1995); honorární profesorka pracovního práva na univerzitě v Brémách, konkrétněji evropského pracovního práva; soudkyně Soudního dvora od 15. července 2000 do 6. října 2006.

Stig von Bahr

narozen v roce 1939; pracoval u parlamentního veřejného ochránce práv a na sekretariátu švédské vlády i na ministerstvech, konkrétně jako zástupce tajemníka na ministerstvu financí; jmenován soudcem Kammarrätten (správní odvolací soud) v Göteborgu v roce 1981, posléze soudcem Regeringsrätten (nejvyšší správní soud) v roce 1985; přispěl k mnoha oficiálním odborným zprávám, zejména z oblasti daňového zákonodárství a účetnictví; mimo jiné byl předsedou výboru pro zdaňování příjmu přizpůsobovaného inflaci, předsedou výboru pro účetnictví a zvláštním zpravodajem výboru pro pravidla zdaňování společníků soukromých společností; rovněž byl předsedou rady pro účetní normy a členem rady národní soudní správy, stejně jako předsedou rady orgánu finančního dohledu; publikoval mnoho článků, zejména z oblasti daňového zákonodárství; soudce Soudního dvora od 7. října 2000 do 6. října 2006.

Antonio Tizzano

narozen v roce 1940; jako vyučující zastával různé funkce na italských univerzitách; právní poradce ve Stálém zastoupení Italské republiky při Evropských společenstvích (1984–1992); advokát u kasačního soudu a jiných vyšších soudních instancí; člen italské delegace během mezinárodních jednání a mezivládních konferencí týkajících se Jednotného evropského aktu a Smlouvy o Evropské unii; publikační činnost; člen skupiny nezávislých expertů prověřujících financování Evropské komise (1999); profesor evropského práva, ředitel institutu mezinárodního a evropského práva univerzity v Římě; generální advokát Soudního dvora od 7. října 2000.

José Narciso da Cunha Rodrigues

narozen v roce 1940; různé funkce v soudnictví (1964–1977); vládou pověřen různými úkoly za účelem uskutečnění a koordinace studie reformy soudního systému; vládní zmocněnec u Evropské komise pro lidská práva a Evropského soudu pro lidská práva (1980–1984); znalec u řídícího výboru pro lidská práva Rady Evropy (1980–1985); člen revizní komise pro trestní zákoník a trestní řád; Procurador-Geral da República (1984–2000); člen kontrolního výboru Evropského úřadu pro boj proti podvodům (OLAF) (1999–2000); soudce Soudního dvora od 7. října 2000.

Christiaan Willem Anton Timmermans

narozen v roce 1941; referendář Soudního dvora Evropských společenství (1966–1969); úředník Komise Evropských společenství (1969–1977); doktor práv (univerzita v Leidenu); profesor evropského práva na univerzitě v Groningenu (1977–1989); soudce odvolacího soudu v Arnhemu; publikační činnost; zástupce ředitele právní služby Komise Evropských společenství (1989–2000); profesor evropského práva na univerzitě v Amsterdamu; soudce Soudního dvora od 7. října 2000.

Leendert A. Geelhoed

narozen v roce 1942; odborný asistent na univerzitě v Utrechtu (1970–1971); referendář Soudního dvora Evropských společenství (1971–1974); hlavní poradce na ministerstvu spravedlnosti (1975–1982); člen rady pro vládní politiku (1983–1990); pedagogická činnost; tajemník na ministerstvu hospodářství (1990–1997); tajemník na ministerstvu všeobecných záležitostí (1997–2000); generální advokát Soudního dvora od 7. října 2000 do 6. října 2006.

Christine Stix-Hackl

narozena v roce 1957; doktorka práv (univerzita ve Vídni), postgraduální studium evropského práva (Collège d´Europe, Bruggy); členka diplomatické služby (od roku 1982); odbornice pro otázky týkající se Evropské unie v kanceláři právního poradce ministerstva zahraničních věcí (1985–1988); právní služba Komise Evropských společenství (1989); vrchní ředitelka „právní sekce – EU“ ministerstva zahraničních věcí (1992–2000, zplnomocněná ministryně); účast na jednáních o Evropském hospodářském prostoru a o přijetí Rakouské republiky do Evropské unie, zmocněnkyně Rakouské republiky u Soudního dvora Evropských společenství; generální konzul Rakouska v Curychu (2000); pedagogická činnost, publikační činnost; generální advokátka Soudního dvora od 7. října 2000 do 6. října 2006.

Allan Rosas

narozen v roce 1948; doktor práv na univerzitě v Turku (Finsko); profesor práv na univerzitě v Turku (1978–1981) a v Åbo Akademi (Turku/Åbo) (1981–1996); ředitel Institutu pro lidská práva tamtéž (1985–1995); různé odpovědné univerzitní funkce národní a mezinárodní; člen vědeckých společností; koordinátor národních i mezinárodních výzkumných projektů a programů, zvláště v následujících oblastech: právo Společenství, mezinárodní právo, základní lidská práva a svobody; ústavní právo a srovnávací nauka o veřejné správě; jakožto zástupce finské vlády členem nebo poradcem finských delegací na různých mezinárodních konferencích a setkáních; odborník na finské právo, zejména ve vládních a parlamentních právních komisích ve Finsku, stejně jako v Organizaci spojených národů, v Unesco, v Organizaci pro bezpečnost a spolupráci v Evropě (OBSE) a v Radě Evropy; od roku 1995 hlavní právní poradce právní služby Evropské komise pověřený vnějšími vztahy; od března roku 2001 zástupce generálního ředitele právní služby Evropské komise; soudce Soudního dvora od 17. ledna 2002.

Rosario Silva de Lapuerta

narozena v roce 1954; licenciée en droit (bakalářka práv) (univerzita Complutense v Madridu); abogado del Estado (soudní úřednice) v Malaze; abogado del Estado v právní sekci ministerstva dopravy, turistiky a komunikací, poté v právní sekci ministerstva zahraničních věcí; abogado del Estado-Jefe ve státní právní službě pověřena zastupováním v řízení před Soudním dvorem a zástupkyně generálního ředitele sekce právní pomoci v mezinárodním právu a právu Společenství Abogacía General del Estado (ministerstvo spravedlnosti); členka poradní přípravné skupiny Komise pro budoucnost soudního systému Společenství; vedoucí španělské delegace skupiny „Amis de la Présidence“ (Přátelé předsednictví) pro reformu soudního systému Společenství v rámci Niceské smlouvy a zvláštní pracovní skupiny „Cour de justice“ (Soudní dvůr) Rady; profesorka práva Společenství na diplomatické škole v Madridu; spolu-šéfredaktorka časopisu „Noticias de la Unión Europea“; soudkyně Soudního dvora od 7. října 2003.

Koen Lenaerts

narozen v roce 1954; licencié en droit (bakalář práv) a doktor práv (Katholieke Universiteit Leuven); Master of Laws, Master in Public Administration (Harvard University); asistent (1979–1983), později profesor evropského práva na Katholieke Universiteit Leuven (od roku 1983); referendář Soudního dvora (1984–1985); profesor na Collège d´Europe v Bruggách (1984–1989); advokát bruselské advokátní komory (1986–1989); hostující profesor na Harvard Law School (1989); soudce Soudu prvního stupně od 25. září 1989 do 6. října 2003; soudce Soudního dvora od 7. října 2003.

Juliane Kokott

narozena v roce 1957; studium práv (univerzity v Bonnu a Ženevě); LL.M. (American University/Washington D.C.); doktorka práv (univerzita v Heidelbergu, 1985; Harvardská univerzita, 1990); hostující profesorka na univerzitě v Berkeley (1991); profesorka veřejného práva německého a cizích států, mezinárodního práva a evropského práva na univerzitách v Augsburgu (1992), Heidelbergu (1993) a Düsseldorfu (1994); zastupující soudkyně německé vlády u Mezinárodního smírčího a rozhodčího soudu Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě (OBSE); viceprezidentka Federální poradní rady pro globální změny (WBGU,1996); profesorka mezinárodního práva a mezinárodního práva obchodního a evropského práva na univerzitě v St. Gallen (1999); ředitelka Institutu evropského a mezinárodního obchodního práva na univerzitě v St. Gallen (2000); zástupkyně ředitele studijního programu specializovaného na obchodní právo na univerzitě v St. Gallen (2001); generální advokátka Soudního dvora od 7. října 2003.

Luís Miguel Poiares Pessoa Maduro

narozen v roce 1967; licencié en droit (bakalář práv) (univerzita v Lisabonu, 1990); asistent (Evropský univerzitní institut, 1991); doktor práv (Evropský univerzitní institut ve Florencii, 1996); hostující profesor (Collège de l´Europe de Natolin; Institut Ortega y Gasset v Madridu; portugalská katolická univerzita; Institut evropských studií v Macao); profesor (nezávislá univerzita v Lisabonu, 1997); Fulbright Visiting Research Fellow (Harvardská univerzita,1998); jeden z ředitelů Akademie mezinárodního obchodního práva; spolušéfredaktor (Hart Series on European Law and Integration, European Law Journal) a člen redakčního výboru mnoha právních časopisů; generální advokát Soudního dvora od 7. října 2003.

Konrad Hermann Theodor Schiemann

narozen v roce 1937; studium práv v Cambridgi; barrister (1964–1980); Queen´s Counsel (1980–1986); soudce High Court of England and Wales (1986–1995); Lord Justice of Appeal (1995–2003); přední člen od roku 1985 a v roce 2003 pokladník Honourable Society of the Inner Temple; soudce Soudního dvora od 8. ledna 2004.

Jerzy Makarczyk

narozen v roce 1938; doktor práv (1966); profesor mezinárodního práva veřejného (1974); Senior Visiting Fellow na univerzitě v Oxfordu (1985); profesor na Mezinárodní křesťanské univerzitě v Tokiu (1988); autor několika publikací o mezinárodním právu veřejném, právu Společenství a lidských právech; člen několika vědeckých společností v oblasti mezinárodního práva, evropského práva a lidských práv; vyjednavač polské vlády pro stažení ruských jednotek z území Polské republiky; zástupce státního tajemníka, poté státní tajemník pro zahraniční věci (1989–1992); vedoucí polské delegace na Valném shromáždění Spojených národů; soudce Evropského soudu pro lidská práva (1992–2002); předseda Institutu mezinárodního práva (2003); poradce prezidenta Polské republiky pro zahraniční politiku a lidská práva (2002–2004); soudce Soudního dvora od 11. května 2004.

Pranas Kūris

narozen v roce 1938; držitel diplomu v oboru právo univerzity ve Vilniusu (1961); kandidát právních věd, univerzita v Moskvě (1965); habilitovaný doktor (Dr. hab.), univerzita v Moskvě (1973); stážista v Institutu mezinárodních vysokých učení (ředitel: prof. Ch. Rousseau), univerzita v Paříži (1967–1968); řádný člen Litevské akademie věd (1996); doktor *honoris causa* Litevské právnické univerzity (2001); různé funkce v oblasti výuky a správy na univerzitě ve Vilniusu (1961–1990), docent, profesor, profesor mezinárodního práva veřejného, děkan právnické fakulty; několik vládních funkcí v litevské diplomacii a spravedlnosti; ministr spravedlnosti (1990–1991), státní poradce (1991), velvyslanec Litevské republiky pro Belgii, Lucembursko a Nizozemsko (1992–1994); soudce Evropského soudu pro lidská práva (bývalého) (červen 1994 – listopad 1998); soudce litevského Nejvyššího soudu a předseda tohoto soudu (prosinec 1994 – říjen 1998); soudce Evropského soudu pro lidská práva (od listopadu 1998); účast na několika mezinárodních konferencích; člen delegace Litevské republiky pro vyjednávání se SSSR (1990–1992); autor četných publikací (přibližně 200); soudce Soudního dvora od 11. května 2004.

Endre Juhász

narozen v roce 1944; držitel diplomu v oboru právo univerzity v Segedíně, Maďarsko (1967); přijímací zkouška do maďarské advokátní komory (1970); postgraduální studium v oboru srovnávacího práva na univerzitě ve Štrasburku, Francie (1969, 1970, 1971, 1972); úředník právního odboru ministerstva zahraničního obchodu (1966–1974), ředitel pro legislativní záležitosti (1973–1974); první obchodní atašé na velvyslanectví Maďarska v Bruselu, odpovědný za otázky Společenství (1974–1979); ředitel na ministerstvu zahraničního obchodu (1979–1983); první obchodní atašé, dále pak obchodní poradce na velvyslanectví Maďarska ve Washingtonu DC, Spojené státy (1983–1989); generální ředitel ministerstva obchodu a ministerstva mezinárodních hospodářských vztahů (1989–1991); hlavní vyjednavač pro dohodu o přidružení mezi Maďarskem a Evropskými společenstvími a jejich členskými státy (1990–1991); generální tajemník ministerstva mezinárodních hospodářských vztahů, ředitel Úřadu pro evropské záležitosti (1992); státní tajemník při ministerstvu mezinárodních hospodářských vztahů (1993–1994); státní tajemník, prezident Úřadu pro evropské záležitosti ministerstva průmyslu a obchodu (1994); zvláštní a zplnomocněný velvyslanec, vedoucí diplomatické mise Maďarské republiky při Evropské unii (leden 1995 – květen 2003); hlavní vyjednavač pro přistoupení Maďarské republiky k Evropské unii (červenec 1998 – duben 2003); ministr bez portfeje pro koordinaci otázek evropské integrace (od května 2003); soudce Soudního dvora od 11. května 2004.

George Arestis

narozen v roce 1945; držitel diplomu v oboru právo univerzity v Athénách (1968); M. A. Comparative Politics and Government, University of Kent v Canterbury (1970); výkon profese advokáta na Kypru (1972–1982); jmenování do funkce District Court Judge (1982); povýšen do funkce President District Court (1995); Administrative President District Court v Nikósii (1997–2003); soudce Nejvyššího soudu Kypru (2003); soudce Soudního dvora od 11. května 2004.

Anthony Borg Barthet U.O.M.

narozen v roce 1947; doktorát v oboru právo Královské univerzity na Maltě v roce 1973; nástup do maltské veřejné správy jako Notary to Government v roce 1975; poradce republiky v roce 1978, první poradce republiky v roce 1979, náměstek Attorney General v roce 1988, jmenovaný Attorney General prezidentem Malty v roce 1989; lektor občanského práva na částečný úvazek na Maltské univerzitě (1985–1989); člen univerzitní rady Maltské univerzity (1998–2004); člen komise pro správu spravedlnosti (1994–2004); člen výboru guvernérů rozhodčího centra na Maltě (1998–2004); soudce Soudního dvora od 11. května 2004.

Marko Ilešič

narozen v roce 1947; doktor práv (univerzita v Lublani); zaměření na srovnávací právo (univerzity ve Štrasburku a Coimbře); advokát; soudce pracovního tribunálu v Lublani (1975–1986); předseda sportovního tribunálu (1978–1986); rozhodce rozhodčího soudu pojišťovací společnosti Triglav (1990–1998); předseda burzovní rozhodčí komory (od 1995); rozhodce burzovního rozhodčího tribunálu (od roku 1998); rozhodce Jugoslávské obchodní komory (až do roku 1991) a Slovinské obchodní komory (od roku 1991); rozhodce Mezinárodní obchodní komory v Paříži; soudce odvolacího soudu UEFA (od roku 1988) a FIFA (od roku 2000); předseda Unie sdružení slovinských právníků; člen Asociace mezinárodního práva, Mezinárodního námořního výboru a dalších mezinárodních právních asociací; profesor občanského, obchodního a mezinárodního soukromého práva; děkan právnické fakulty univerzity v Lublani; autor četných právních publikací; soudce Soudního dvora od 11. května 2004.

Jiří Malenovský

narozen v roce 1950; doktor práv Univerzity Karlovy v Praze (1975); odborný asistent (1974–1990), proděkan (1989–1991) a vedoucí katedry mezinárodního a evropského práva (1990–1992) Masarykovy univerzity v Brně; soudce Ústavního soudu ČSFR (1992); velvyslanec ČR při Radě Evropy (1993–1998); předseda Výboru delegátů ministrů Rady Evropy (1995); vrchní ředitel na ministerstvu zahraničních věcí (1998–2000); předseda české a slovenské sekce Asociace mezinárodního práva (1999–2001); soudce Ústavního soudu (2000–2004); člen Legislativní rady (1998–2000); člen Stálého rozhodčího soudu v Haagu (od roku 2000); profesor v oboru mezinárodního práva veřejného na Masarykově univerzitě v Brně (2001); soudce Soudního dvora od 11. května 2004.

Ján Klučka

narozen v roce 1951; doktor práv univerzity v Bratislavě (1974); profesor v oboru mezinárodního práva na univerzitě v Košicích (od roku 1975); soudce Ústavního soudu (1993); člen Stálého rozhodčího soudu v Haagu (1994); člen Benátské komise (1994); předseda Slovenské společnosti pro mezinárodní právo (2002); soudce Soudního dvora od 11. května 2004.

Uno Lõhmus

narozen v roce 1952; doktorát v oboru právo v roce 1986; člen advokátní komory (1977–1998); hostující profesor v oboru trestního práva na univerzitě v Tartu; soudce Evropského soudu pro lidská práva (1994–1998); předseda Nejvyššího soudu Estonska (1998–2004); člen právní komise pro Ústavu; konzultant redakčního výboru pro trestní zákon; člen redakční pracovní skupiny pro trestní řád; autor několika publikací o lidských právech a ústavním právu; soudce Soudního dvora od 11. května 2004.

Egils Levits

narozen v roce 1955; držitel diplomu v oboru právo a politické vědy univerzity v Hamburku; vědecký spolupracovník na Právnické fakultě univerzity v Kielu; poradce lotyšského parlamentu pro otázky mezinárodního práva, ústavního práva a legislativní reformy; velvyslanec Lotyšska v Německu a Švýcarsku (1992–1993), v Rakousku, Švýcarsku a Maďarsku (1994–1995); místopředseda vlády a ministr spravedlnosti, pověřený řízením ministerstva zahraničních věcí (1993–1994); smírčí soudce Smírčího a rozhodčího soudu OBSE (od roku 1997); člen Stálého rozhodčího soudu (od roku 2001); v roce 1995 zvolen soudcem Evropského soudu pro lidská práva, znovu zvolen v roce 1998 a 2001; četné publikace v oblasti ústavního práva a správního práva, legislativní reformy a práva Společenství; soudce Soudního dvora od 11. května 2004.

Aindrias Ó Caoimh

narozen v roce 1950; bakalář v oboru občanského práva (National University of Ireland, University College Dublin, 1971); barrister (King's Inns, 1972); diplom vyššího studia evropského práva (University College Dublin, 1977); barrister u irské advokátní komory (1972–1999); docent evropského práva (King's Inns, Dublin); Senior Counsel (1994–1999); zástupce irské vlády v četných věcech před Soudním dvorem Evropských společenství (od roku 1999); soudce High Court v Irsku (od roku 1999); Bencher (doyen) Honorable Society of King's Inns (od roku 1999); náměstek předsedy Irské společnosti evropského práva; člen Asociace mezinárodního práva (irská sekce); syn Andrease O'Keeffeho (Aindrias Ó Caoimh), soudce Soudního dvora (1974–1985); soudce Soudního dvora od 14. října 2004.

Lars Bay Larsen

narozen v roce 1953; diplom politických věd (1976), licencié en droit (bakalář práv) (1983), univerzita v Kodani; úředník na ministerstvu spravedlnosti (1983–1985); lektor (1984–1991), poté přidružený profesor (1991–1996) rodinného práva na univerzitě v Kodani; vedoucí sekce Advokatsamfund (1985–1986); vedoucí oddělení (1986–1991) na ministerstvu spravedlnosti; člen advokátní komory (1991); vedoucí divize (1991–1995), vedoucí policejního odboru (1995–1999), vedoucí právního odboru (2000–2003) na ministerstvu spravedlnosti; zástupce Dánska ve Výboru K-4 (1995–2000), v Groupe central de Schengen (1996–1998) a v Europol Management Board (1998–2000); soudce u Højesteret (2003–2006); soudce Soudního dvora od 11. ledna 2006.

Eleanor Sharpston

narozena v roce 1955; studia ekonomie, jazyků a práv na King's College, Cambridge (1973–1977); asistentka a výzkumná pracovnice na Corpus Christi College, Oxford (1977–1980); členka advokátní komory (Middle Temple, 1980); barrister (1980–1987 a 1990–2005); referendářka u generálního advokáta, poté u soudce Sira Gordona Slynna (1987–1990); profesorka evropského práva a práva srovnávacího (Director of European Legal Studies) na University College London (1990–1992); profesorka (Lecturer) na právnické fakultě (1992–1998), poté přidružená profesorka (Affiliated Lecturer) (1998–2005) na univerzitě v Cambridge; Fellow of King's College, Cambridge (od roku 1992); přidružená profesorka a výzkumná pracovnice (Senior Research Fellow) v Centre for European Legal Studies na univerzitě v Cambridge (1998–2005); Queen's Counsel (1999); Bencher of Middle Temple (2005); generální advokátka Soudního dvora od 11. ledna 2006.

Paolo Mengozzi

narozen v roce 1938; profesor mezinárodního práva a vedoucí katedry Jeana Monneta práva Evropských společenství univerzity v Bologni; doktor *honoris causa* univerzity Carlos III v Madridu; hostující profesor při univerzitách Johnse Hopkinse (Bologna Center), St. Johns (New York), Georgetown, Paris-II, Georgia (Atény) a Mezinárodního univerzitního institutu (Lucemburk); koordinátor programu European Business Law Pallas Program, organizovaného při univerzitě v Nimègue; člen poradního výboru Komise Evropských společenství pro veřejné zakázky; zástupce státního tajemníka pro průmysl a obchod u příležitosti půlročního italského předsednictví Radě; člen poradní přípravné skupiny Evropských společenství pro Mezinárodní obchodní organizaci (WTO) a ředitel pro školní rok 1997, věnovaný WTO, výzkumného centra akademie mezinárodního práva v Haagu; soudce Soudu prvního stupně od 4. března 1998 do 3. května 2006; generální advokát Soudního dvora od 4. května 2006.

Pernilla Lindh

narozena v roce 1945; licenciée en droit (bakalářka práv) na univerzitě v Lundu; soudkyně (přísedící) u odvolacího soudu ve Stockholmu; právnička a vrchní ředitelka právního odboru obchodní sekce ministerstva zahraničních věcí; soudkyně Soudu prvního stupně od 18. ledna 1995 do 6. října 2006; soudkyně Soudního dvora od 7. října 2006.

Yves Bot

narozen v roce 1947; vystudoval právnickou fakultu v Rouenu; doktor práv (univerzita Paříž II Panthéon-Assas); hostující profesor na právnické fakultě v Le Mans; státní zástupce, poté první státní zástupce na státním zastupitelství v Le Mans (1974–1982); státní zástupce u tribunal de grande instance de Dieppe (okresní soud v Dieppe) (1982–1984); zastupující státní zástupce u tribunal de grande instance de Strasbourg (okresní soud ve Štrasburku) (1984–1986); státní zástupce u tribunal de grande instance de Bastia (okresní soud v Bastii) (1986–1988); generální advokát u cour d'appel de Caen (odvolací soud v Caen) (1988–1991); státní zástupce u tribunal de grande instance du Mans (okresní soud v Le Mans) (1991–1993); vysoký úředník na ministerstvu spravedlnosti pověřený zvláštními úkoly pro ministra (1993–1995); státní zástupce u tribunal de grande instance de Nanterre (okresní soud v Nanterre) (1995–2002); státní zástupce u tribunal de grande instance de Paris (okresní soud v Paříži) (2002–2004); vedoucí státní zástupce u cour d'appel de Paris (odvolací soud v Paříži) (2004–2006); generální advokát Soudního dvora od 7. října 2006.

Ján Mazák

narozen v roce 1954; doktor práv (univerzita Pavola Jozefa Šafaříka, Košice, 1978); profesor občanského práva (1994) a práva Společenství (2004); ředitel institutu práva Společenství na právnické fakultě v Košicích (2004); soudce u Krajského soudu v Košicích (1980); místopředseda (1982) a předseda (1990) Městského soudu v Košicích; člen slovenské advokátní komory (1991); právní poradce při Ústavním soudu (1993–1998); náměstek ministra spravedlnosti (1998–2000); předseda Ústavního soudu (2000–2006); člen Benátské komise (2004); generální advokát Soudního dvora od 7. října 2006.

Jean-Claude Bonichot

narozen v roce 1955; licencié en droit (bakalář práv) na univerzitě v Metách, diplom Institut d'études politiques de Paris (Institut politických věd v Paříži), bývalý žák École nationale d'administration (Národní škola správní); zpravodaj (1982–1985), vládní komisař (1985–1987 a 1992–1999); přísedící (1999–2000); předseda šestého podsenátu senátu pro sporné věci (2000–2006) Conseil d'État (Nejvyšší správní soud); referendář u Soudního dvora (1987–1991); ředitel kabinetu ministra práce, zaměstnanosti a odborného vzdělávání, poté státní ministr, ministr pro veřejnou službu a modernizaci správy (1991–1992); vedoucí právní mise Conseil d'État u Caisse nationale d'assurance maladie des travailleurs salariés (Národní zaměstnanecká zdravotní pojišťovna) (2001–2006); hostující profesor na univerzitě v Metách (1988–2000), poté na univerzitě v Paříži I Panthéon-Sorbonne (od roku 2000); autor četných publikací o správním právu, právu Společenství a evropském právu lidských práv; zakladatel a předseda redakčního výboru „Bulletin de jurisprudence de droit de l'urbanisme" (Právní bulletin pro právo urbanismu), spoluzakladatel a člen redakčního výboru „Bulletin juridique des collectivités locales" (Právní bulletin pro místní celky), předseda vědeckého výboru pro výzkum týkající se institucí a práva urbanismu a bydlení; soudce Soudního dvora od 7. října 2006.

Thomas von Danwitz

narozen v roce 1962; studia v Bonnu, Ženevě a Paříži; státní zkouška v oboru právo (1986 a 1992); doktor práv (univerzita v Bonnu, 1988); mezinárodní diplom v oboru veřejné správy [École nationale d'administration, (Národní škola správní), 1990]; habilitován (univerzita v Bonnu, 1996); profesor německého veřejného práva a práva evropského (1996–2003), děkan právnické fakulty na univerzitě v Ruhr, Bochum (2000–2001); profesor německého veřejného práva a práva evropského (univerzita v Kolíně, 2003–2006); ředitel institutu pro veřejné právo a správní vědu (2006); hostující profesor na Fletcher School of Law and Diplomacy (2000), univerzitě Françoise Rabelaise (Tours, 2001–2006) a na univerzitě v Paříži I Panthéon-Sorbonne, (2005–2006); soudce Soudního dvora od 7. října 2006.

Verica Trstenjak

narozena v roce 1962; justiční zkouška (1987); doktorka práv na univerzitě v Lublani (1995); profesorka (od roku 1996) teorie práva a státu (právní nauka) a soukromého práva; vědecká pracovnice; doktorandská studia na univerzitě v Curychu, Institutu srovnávacího práva na univerzitě ve Vídni, na Institutu Maxe Plancka pro mezinárodní právo soukromé v Hamburku, na svobodné univerzitě v Amsterodamu; hostující profesorka na univerzitě ve Vídni, ve Freiburgu (Německo) a na Bucerius Law School v Hamburku; vedoucí právní služby (1994–1996) a státní tajemnice ministerstva vědy a technologie (1996–2000); generální tajemnice vlády (2000); členka pracovní skupiny pro evropský občanský zákoník (Study Group on European Civil Code) od roku 2003; vedoucí výzkumného projektu Humboldt (Humboldt Stiftung); publikování více než sta právnických článků a několika knih o evropském právu a právu soukromém, držitelka ceny Asociace slovinských právníků „právník roku 2003“; členka redakční rady několika právnických časopisů; generální tajemnice Sdružení slovinských právníků, členka několika právnických sdružení, mezi jinými Gesellschaft für Rechtvergleichung; soudkyně Soudu prvního stupně od 7. července 2004 do 6. října 2006; generální advokátka Soudního dvora od 7. října 2006.

Roger Grass

narozen v roce 1948; diplom obdržel na Institutu politických studií v Paříži a po vysokoškolských studiích veřejného práva; náměstek státního zástupce u Tribunal de grande instance ve Versailles; vrchní rada u Soudního dvora; generální tajemník vrchního státního zastupitelství Cour d'appel v Paříži; kancelář ministra spravedlnosti; referendář předsedy Soudního dvora; vedoucí soudní kanceláře Soudního dvora od 10. února 1994.

2. Změny ve složení Soudního dvora v roce 2006

Slavnostní zasedání konané dne 10. ledna 2006

Rozhodnutími zástupců vlád členských států Evropských společenství ze dne 20. července 2005 a 14. října 2005 byl p. Lars Bay Larsen jmenován soudcem a pí Eleanor V. E. Sharpston generální advokátkou Soudního dvora Evropských společenství do 6. října 2009.

Pan Lars Bay Larsen nahradí p. Clause Christiana Gulmanna, který vykonával funkci generálního advokáta Soudního dvora od 7. října 1991 do 6. října 1994 a funkci soudce od 7. října 1994. Paní Eleanor V. E. Sharpston nahradí p. Francise Geoffreyho Jacobse, který vykonával funkci generálního advokáta Soudního dvora od 7. října 1988.

Slavnostní zasedání konané dne 3. května 2006

Rozhodnutími zástupců vlád členských států Evropských společenství ze dne 6. dubna 2006 byl p. Antonio Tizzano jmenován soudcem a p. Paolo Mengozzi generálním advokátem Soudního dvora Evropských společenství do 6. října 2006.

Pan Antonio Tizzano, generální advokát Soudního dvora od 7. října 2000, nahradil p. Antonia Mariu La Pergolu. Pan Paolo Mengozzi, soudce Soudu prvního stupně od 4. března 1998, nahradil p. Antonia Tizzana ve funkci generálního advokáta Soudního dvora.

Slavnostní zasedání konané dne 6. října 2006

Rozhodnutími ze dne 6. dubna 2006 a 20. září 2006 obnovili zástupci vlád členských států na období od 7. října 2006 do 6. října 2012 mandát soudců p. P. Janna, C. Timmermanse, K. Schiemanna, J. Malenovského, A. Tizzana, J. N. da Cunha Rodriguese, P. Kūrise, G. Arestise, A. Borg Bartheta a E. Levitse, jakož i generálního advokáta p. P. Mengozziho.

Stejnými rozhodnutími byla soudkyní jmenována pí P. Lindh za p. S. von Bahra, soudci p. J.-C. Bonichot za p. J.-P. Puissocheta a p. T. von Danwitz za pí N. Colneric, jakož i generálním advokátem p. Y. Bot za p. P. Légera. Krom toho, na základě použití rotačního systému generálních advokátů podle abecedního pořádku členských států, byla jmenována pí V. Trstenjak za p. L. A. Geelhoeda a p. J. Mazák za pí C. Stix-Hackl.

3. Protokolární pořádky

od 1. ledna do 10. ledna 2006

Pan V. SKOURIS, předseda Soudního dvora
Pan P. JANN, předseda prvního senátu
Pan C. W. A. TIMMERMANS, předseda druhého senátu
Pan A. ROSAS, předseda třetího senátu
Paní C. STIX-HACKL, první generální advokátka
Pan K. SCHIEMANN, předseda čtvrtého senátu
Pan J. MAKARCZYK, předseda pátého senátu
Pan J. MALENOVSKÝ, předseda šestého senátu
Pan F. G. JACOBS, generální advokát
Pan C. GULMANN, soudce
Pan A. LA PERGOLA, soudce
Pan J.-P. PUISSOCHET, soudce
Pan P. LÉGER, generální advokát
Pan D. RUIZ-JARABO COLOMER, generální advokát
Pan R. SCHINTGEN, soudce
Paní N. COLNERIC, soudkyně
Pan S. von BAHR, soudce
Pan A. TIZZANO, generální advokát
Pan J. N. CUNHA RODRIGUES, soudce
Pan L. A. GEELHOED, generální advokát
Paní R. SILVA de LAPUERTA, soudkyně
Pan K. LENAERTS, soudce
Paní J. KOKOTT, generální advokátka
Pan M. POIARES MADURO, generální advokát
Pan P. KŪRIS, soudce
Pan E. JUHÁSZ, soudce
Pan G. ARESTIS, soudce
Pan A. BORG BARTHET, soudce
Pan M. ILEŠIČ, soudce
Pan J. KLUČKA, soudce
Pan U. LÕHMUS, Soudce
Pan E. LEVITS, soudce
Pan A. Ó CAOIMH, soudce

Pan R. GRASS, vedoucí soudní kanceláře

od 11. ledna do 3. května 2006

Pan V. SKOURIS, předseda Soudního dvora
Pan P. JANN, předseda prvního senátu
Pan C. W. A. TIMMERMANS, předseda druhého senátu
Pan A. ROSAS, předseda třetího senátu
Paní C. STIX-HACKL, první generální advokátka
Pan K. SCHIEMANN, předseda čtvrtého senátu
Pan J. MAKARCZYK, předseda pátého senátu
Pan J. MALENOVSKÝ, předseda šestého senátu
Pan A. LA PERGOLA, soudce
Pan J.-P. PUISSOCHET, soudce
Pan P. LÉGER, generální advokát
Pan D. RUIZ-JARABO COLOMER, generální advokát
Pan R. SCHINTGEN, soudce
Paní N. COLNERIC, soudkyně
Pan S. von BAHR, soudce
Pan A. TIZZANO, generální advokát
Pan J. N. CUNHA RODRIGUES, soudce
Pan L. A. GEELHOED, generální advokát
Paní R. SILVA de LAPUERTA, soudkyně
Pan K. LENAERTS, soudce
Paní J. KOKOTT, generální advokátka
Pan M. POIARES MADURO, generální advokát
Pan P. KŪRIS, soudce
Pan E. JUHÁSZ, soudce
Pan G. ARESTIS, soudce
Pan A. BORG BARTHET, soudce
Pan M. ILEŠIČ, soudce
Pan J. KLUČKA, soudce
Pan U. LÕHMUS, soudce
Pan E. LEVITS, soudce
Pan A. Ó CAOIMH, soudce
Pan L. BAY LARSEN, soudce
Paní E. SHARPSTON, generální advokátka

Pan R. GRASS, vedoucí soudní kanceláře

od 4. května do 6. října 2006

Pan V. SKOURIS, předseda Soudního dvora
Pan P. JANN, předseda prvního senátu
Pan C. W. A. TIMMERMANS, předseda druhého senátu
Pan A. ROSAS, předseda třetího senátu
Paní C. STIX-HACKL, první generální advokátka
Pan K. SCHIEMANN, předseda čtvrtého senátu
Pan J. MAKARCZYK, předseda pátého senátu
Pan J. MALENOVSKÝ, předseda šestého senátu
Pan J.-P. PUISSOCHET, soudce
Pan P. LEGER, generální advokát
Pan D. RUIZ-JARABO COLOMER, generální advokát
Pan R. SCHINTGEN, soudce
Paní N. COLNERIC, soudkyně
Pan S. von BAHR, soudce
Pan A. TIZZANO, soudce
Pan J. N. CUNHA RODRIGUES, soudce
Pan L. A. GEELHOED, generální advokát
Paní R. SILVA de LAPUERTA, soudkyně
Pan K. LENAERTS, soudce
Paní J. KOKOTT, generální advokátka
Pan M. POIARES MADURO, generální advokát
Pan P. KŪRIS, soudce
Pan E. JUHÁSZ, soudce
Pan G. ARESTIS, soudce
Pan A. BORG BARTHET, soudce
Pan M. ILEŠIČ, soudce
Pan J. KLUČKA, soudce
Pan U. LÕHMUS, soudce
Pan E. LEVITS, soudce
Pan A. Ó CAOIMH, soudce
Pan L. BAY LARSEN, soudce
Paní E. SHARPSTON, generální advokátka
Pan P. MENGOZZI, generální advokát

Pan R. GRASS, vedoucí soudní kanceláře

od 12. října do 31. prosince 2006

Pan V. SKOURIS, předseda Soudního dvora
Pan P. JANN, předseda prvního senátu
Pan C. W. A. TIMMERMANS, předseda druhého senátu
Pan A. ROSAS, předseda třetího senátu
Pan K. LENAERTS, předseda čtvrtého senátu
Pan R. SCHINTGEN, předseda pátého senátu
Paní J. KOKOTT, první generální advokátka
Pan P. KŪRIS, předseda šestého senátu
Pan E. JUHÁSZ, předseda osmého senátu
Pan J. KLUČKA, předseda sedmého senátu
Pan D. RUIZ-JARABO COLOMER, generální advokát
Pan A. TIZZANO, soudce
Pan J. N. CUNHA RODRIGUES, soudce
Paní R. SILVA de LAPUERTA, soudkyně
Pan M. POIARES MADURO, generální advokát
Pan K. SCHIEMANN, soudce
Pan J. MAKARCZYK, soudce
Pan G. ARESTIS, soudce
Pan A. BORG BARTHET, soudce
Pan M. ILEŠIČ, soudce
Pan J. MALENOVSKÝ, soudce
Pan U. LÕHMUS, soudce
Pan E. LEVITS, soudce
Pan A. Ó CAOIMH, soudce
Pan L. BAY LARSEN, soudce
Paní E. SHARPSTON, generální advokátka
Pan P. MENGOZZI, generální advokát
Paní P. LINDH, soudkyně
Pan Y. BOT, generální advokát
Pan J. MAZÁK, generální advokát
Pan J.-C. BONICHOT, soudce
Pan T. von DANWITZ, soudce
Paní V. TRSTENJAK, generální advokátka

Pan R. GRASS, vedoucí soudní kanceláře

4. Bývalí členové Soudního dvora

Pilotti Massimo, soudce (1952–1958), předseda od 1952 do 1958
Serrarens Petrus Josephus Servatius, soudce (1952–1958)
Riese Otto, soudce (1952–1963)
Delvaux Louis, soudce (1952–1967)
Rueff Jacques, soudce (1952–1959 a 1960–1962)
Hammes Charles Léon, soudce (1952–1967), předseda od 1964 do 1967
Van Kleffens Adrianus, soudce (1952–1958)
Lagrange Maurice, generální advokát (1952–1964)
Roemer Karl, generální advokát (1953–1973)
Rossi Rino, soudce (1958–1964)
Donner Andreas Matthias, soudce (1958–1979), předseda od 1958 do 1964
Catalano Nicola, soudce (1958–1962)
Trabucchi Alberto, soudce (1962–1972), poté generální advokát (1973–1976)
Lecourt Robert, soudce (1962–1976), předseda od 1967 do 1976
Strauss Walter, soudce (1963–1970)
Monaco Riccardo, soudce (1964–1976)
Gand Joseph, generální advokát (1964–1970)
Mertens de Wilmars Josse J., soudce (1967–1984), předseda od 1980 do 1984
Pescatore Pierre, soudce (1967–1985)
Kutscher Hans, soudce (1970–1980), předseda od 1976 do 1980
Dutheillet de Lamothe Alain Louis, generální advokát (1970–1972)
Mayras Henri, generální advokát (1972–1981)
O'Dalaigh Cearbhall, soudce (1973–1974)
Sørensen Max, soudce (1973–1979)
Mackenzie Stuart Alexander J., soudce (1973–1988), předseda od 1984 do 1988
Warner Jean-Pierre, generální advokát (1973–1981)
Reischl Gerhard, generální advokát (1973–1981)
O'Keeffe Aindrias, soudce (1975–1985)
Capotorti Francesco, soudce (1976), poté generální advokát (1976–1982)
Bosco Giacinto, soudce (1976–1988)
Touffait Adolphe, soudce (1976–1982)
Koopmans Thymen, soudce (1979–1990)
Due Ole, soudce (1979–1994), předseda od 1988 do 1994
Everling Ulrich, soudce (1980–1988)
Chloros Alexandros, soudce (1981–1982)
Slynn Sir Gordon, generální advokát (1981–1988), poté soudce (1988–1992)
Rozès Simone, generální advokátka (1981–1984)
VerLoren van Themaat Pieter, generální advokát (1981–1986)
Grévisse Fernand, soudce (1981–1982 a 1988–1994)
Bahlmann Kai, soudce (1982–1988)
Mancini G. Federico, generální advokát (1982–1988), poté soudce (1988–1999)
Galmot Yves, soudce (1982–1988)
Kakouris Constantinos, soudce (1983–1997)
Lenz Carl Otto, generální advokát (1984–1997)

Darmon Marco, generální advokát (1984–1994)
Joliet René, soudce (1984–1995)
O'Higgins Thomas Francis, soudce (1985–1991)
Schockweiler Fernand, soudce (1985–1996)
Mischo Jean, generální advokát (1986–1991 a 1997–2003)
De Carvalho Moithinho de Almeida José Carlos, soudce (1986–2000)
Da Cruz Vilaça José Luis, generální advokát (1986–1988)
Rodríguez Iglesias Gil Carlos, soudce (1986–2003), předseda od 1994 do 2003
Diez de Velasco Manuel, soudce (1988–1994)
Zuleeg Manfred, soudce (1988–1994)
Van Gerven Walter, generální advokát (1988–1994)
Tesauro Giuseppe, generální advokát (1988–1998)
Kapteyn Paul Joan George, soudce (1990–2000)
Murray John L., soudce (1991–1999)
Edward David Alexander Ogilvy, soudce (1992–2004)
Cosmas Georges, generální advokát (1994–2000)
Hirsch Günter, soudce (1994–2000)
Elmer Michael Bendik, generální advokát (1994–1997)
Ragnemalm Hans, soudce (1995–2000)
Sevón Leif, soudce (1995–2002)
Fennelly Nial, generální advokát (1995–2000)
Wathelet Melchior, soudce (1995–2003)
Ioannou Krateros, soudce (1997–1999)
Alber Siegbert, generální advokát (1997–2003)
Saggio Antonio, generální advokát (1998–2000)
O'Kelly Macken Fidelma, soudkyně (1999–2004)

— Předsedové

Pilotti Massimo (1952–1958)
Donner Andreas Matthias (1958 –1964)
Hammes Charles Léon (1964–1967)
Lecourt Robert (1967–1976)
Kutscher Hans (1976–1980)
Mertens de Wilmars Josse J. (1980–1984)
Mackenzie Stuart Alexander John (1984–1988)
Due Ole (1988–1994)
Rodríguez Iglésias Gil Carlos (1994–2003)

— Vedoucí soudní kanceláře

Van Houtte Albert (1953–1982)
Heim Paul (1982–1988)
Giraud Jean-Guy (1988–1994)

C – Soudní statistiky Soudního dvora

Obecná činnost Soudního dvora

1. Ukončené, zahájené, projednávané věci (2000–2006)

Ukončené věci

2. Povaha řízení (2000–2006)
3. Rozsudky, usnesení, posudky (2006)
4. Soudní kolegium (2000–2006)
5. Předmět žaloby (2006)
6. Vydaná předběžná opatření: směr rozhodnutí (2006)
7. Rozsudky pro nesplnění povinnosti státem: směr rozhodnutí (2006)
8. Délka trvání řízení (2000–2006)

Zahájené věci

9. Povaha řízení (2000–2006)
10. Přímé žaloby – Povaha žaloby (2006)
11. Předmět žaloby (2006)
12. Žaloby pro nesplnění povinnosti státem (2000–2006)
13. Zrychlená řízení (2000–2006)

Věci projednávané k 31. prosinci

14. Povaha řízení (2000–2006)
15. Soudní kolegium (2006)

Obecný vývoj soudní činnosti (1952–2006)

16. Zahájené věci a rozsudky
17. Zahájená řízení o předběžných otázkách (podle členského státu a za rok)
18. Zahájená řízení o předběžných otázkách (podle členského státu a soudu)
19. Podané žaloby pro nesplnění povinnosti státem

Obecná činnost Soudního dvora

1. Ukončené, zahájené, projednávané věci (2000–2006)[1]

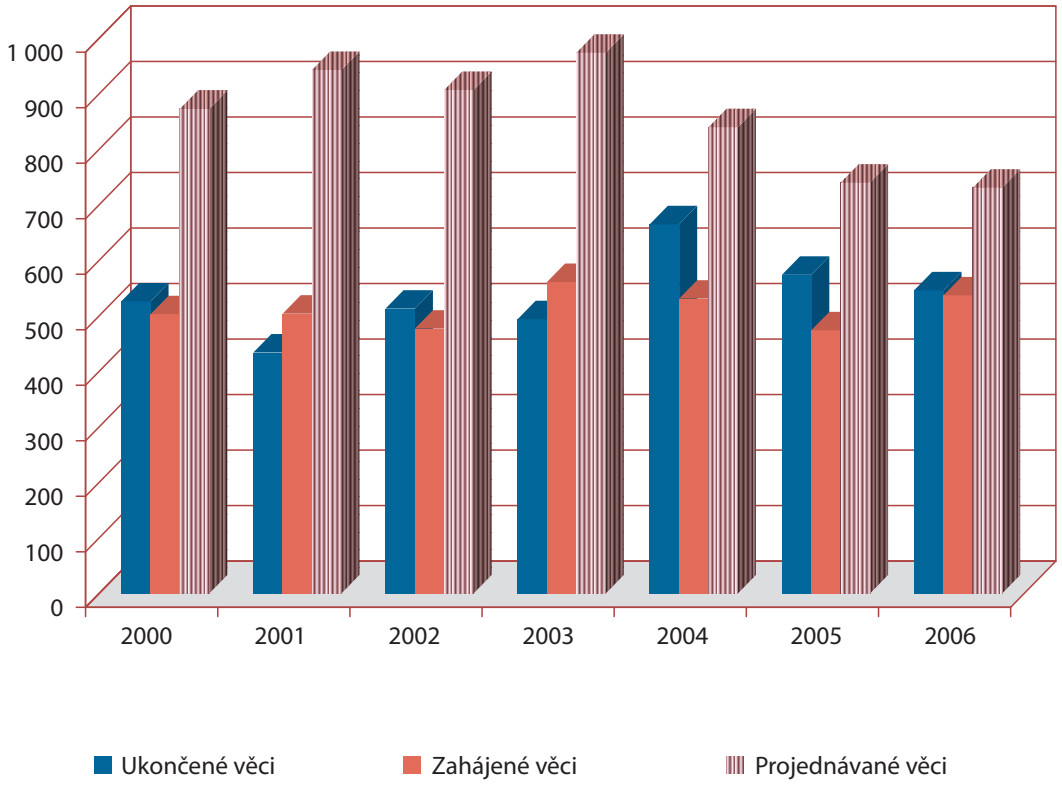

	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006
Ukončené věci	526	434	513	494	665	574	546
Zahájené věci	503	504	477	561	531	474	537
Projednávané věci	873	943	907	974	840	740	731

[1] Zmíněná čísla (hrubá čísla) uvádějí celkový počet věcí nezávisle na spojení věcí z důvodu, že spolu souvisejí (jedno číslo věci = jedna věc).

Ukončené věci

2. Povaha řízení (2000–2006)[1] [2]

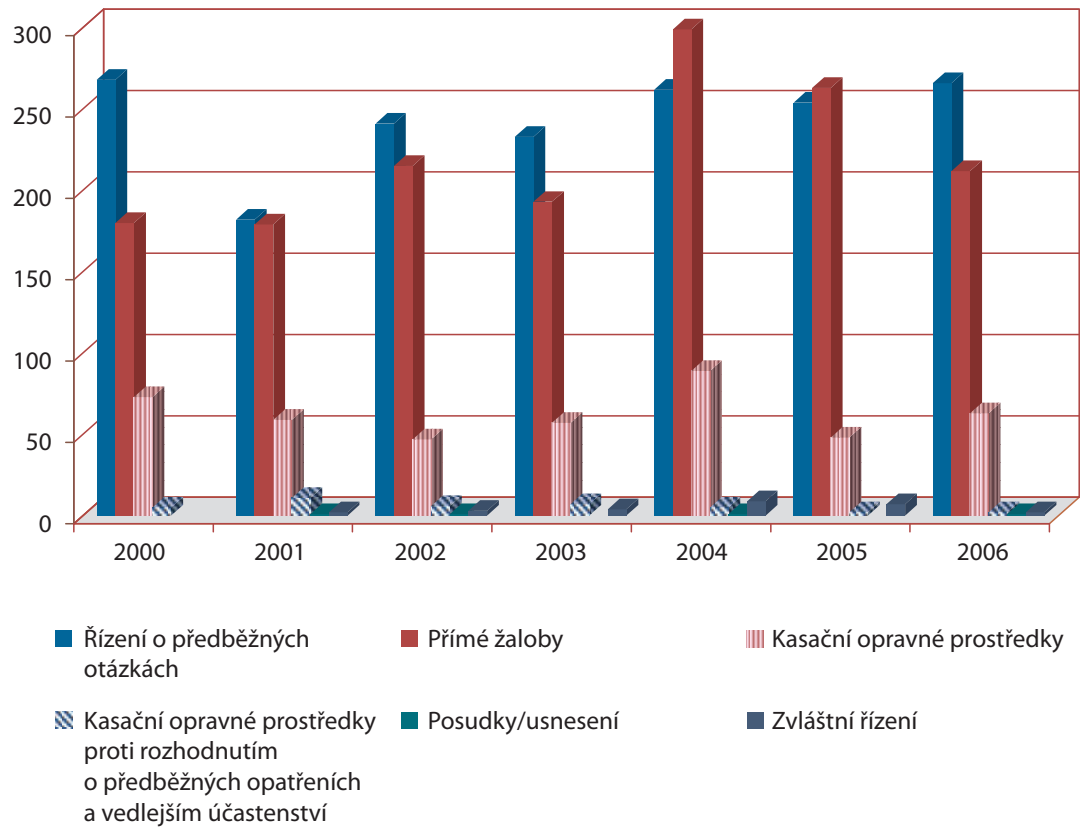

	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006
Řízení o předběžných otázkách	268	182	241	233	262	254	266
Přímé žaloby	180	179	215	193	299	263	212
Kasační opravné prostředky	73	59	47	57	89	48	63
Kasační opravné prostředky proti rozhodnutím o předběžných opatřeních a vedlejším účastenství	5	11	6	7	5	2	2
Posudky/usnesení		1	1		1		1
Zvláštní řízení		2	3	4	9	7	2
Celkem	**526**	**434**	**513**	**494**	**665**	**574**	**546**

[1] Zmíněná čísla (hrubá čísla) uvádějí celkový počet věcí nezávisle na spojení věcí z důvodu, že spolu souvisejí (jedno číslo věci = jedna věc).

[2] Za „zvláštní řízení" jsou považována: určení nákladů řízení (článek 74 jednacího řádu); právní pomoc (článek 76 jednacího řádu); odpor proti rozsudku (článek 94 jednacího řádu); námitky třetí osoby (článek 97 jednacího řádu); výklad rozsudku (článek 102 jednacího řádu); obnova řízení (článek 98 jednacího řádu); oprava rozsudku (článek 66 jednacího řádu); řízení o soudním zabavení pohledávky (protokol o výsadách a imunitách); věci v oblasti imunit (protokol o výsadách a imunitách).

3. Ukončené věci – Rozsudky, usnesení, posudky (2006)[1]

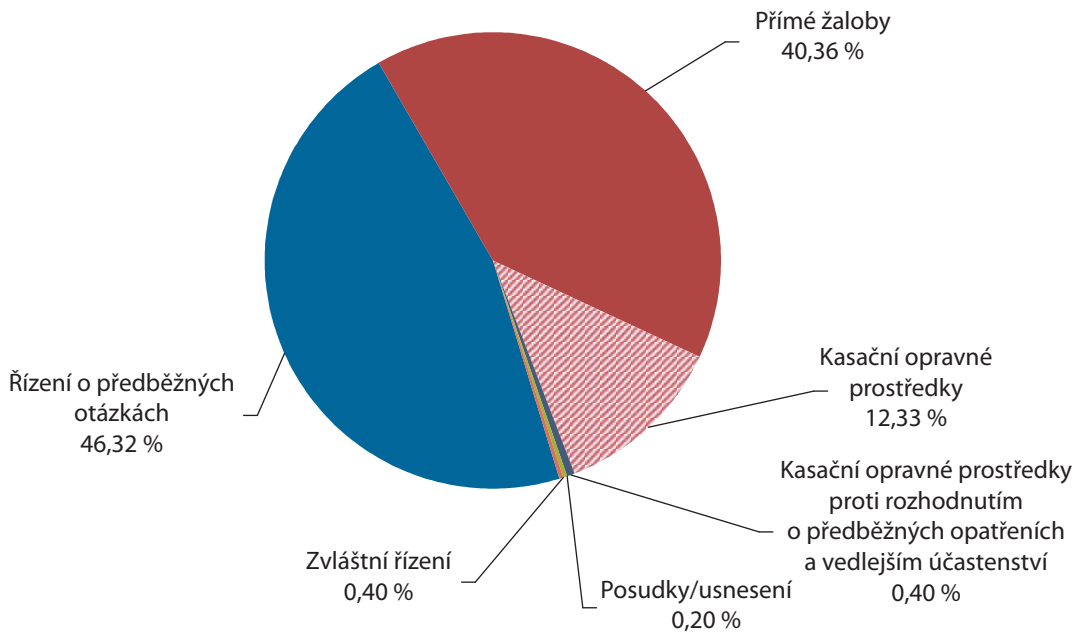

	Rozsudky	Judikující usnesení[2]	Usnesení o předběžných opatřeních[3]	Ostatní usnesení[4]	Posudky	Celkem
Řízení o předběžných otázkách	192	18		23		233
Přímé žaloby	130			73		203
Kasační opravné prostředky	28	30		4		62
Kasační opravné prostředky proti rozhodnutím o předběžných opatřeních a vedlejším účastenství			1	1		2
Posudky/usnesení					1	1
Zvláštní řízení	1	1				2
Celkem	**351**	**49**	**1**	**101**	**1**	**503**

1 Uvedená čísla (čistá čísla) uvádějí celkový počet věcí s ohledem na spojení věcí z důvodu, že věci spolu souvisejí (série spojených věcí = jedna věc).

2 Judikující usnesení ukončující řízení (nepřípustnost, zjevná nepřípustnost, …).

3 Usnesení vydaná na základě článků 185 nebo 186 Smlouvy o ES (nyní článků 242 ES a 243 ES) nebo na základě článku 187 Smlouvy o ES (nyní článku 244 ES) nebo na základě odpovídajících ustanovení Smlouvy o ESAE nebo ESUO nebo na základě kasačního opravného prostředku proti usnesení o předběžném opatření nebo vedlejším účastenství.

4 Usnesení ukončující řízení vyškrtnutím, nevydáním rozhodnutí ve věci nebo postoupením Soudu.

4. Ukončené věci – Soudní kolegium (2000–2006)[1]

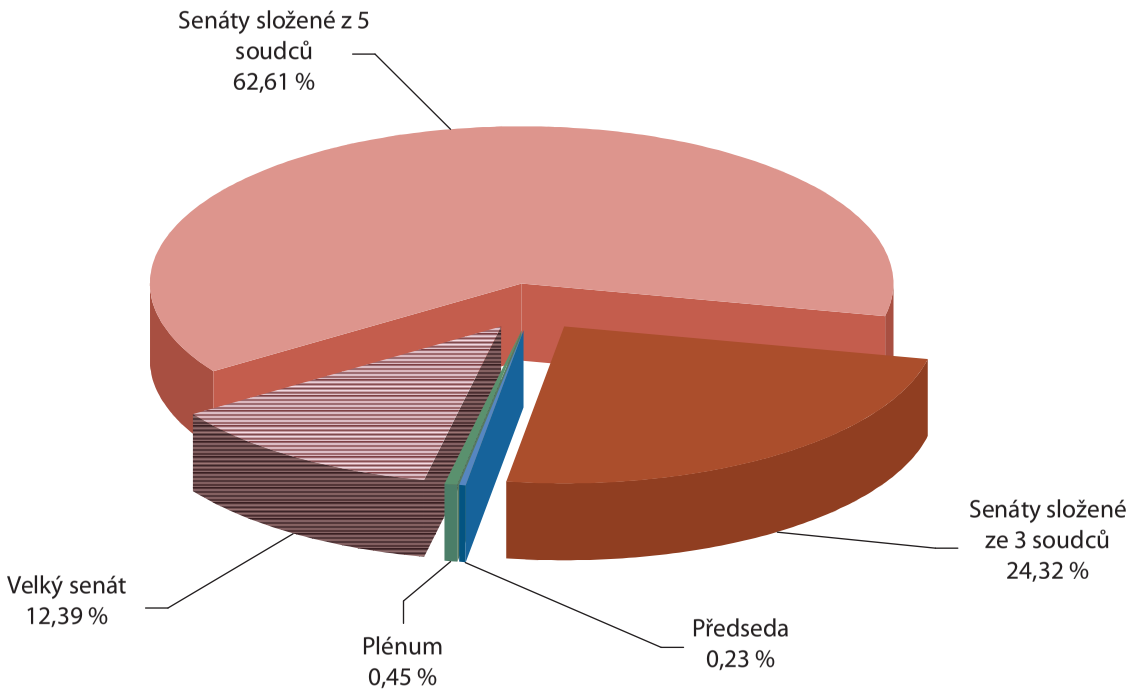

	2000			2001			2002			2003			2004			2005			2006		
	Rozsudky/ Posudky	Usnesení[2]	Celkem	Rozsudky/ Posudky	Usnesení[2]	Celkem	Rozsudky/ Posudky	Usnesení[2]	Celkem	Rozsudky/ Posudky	Usnesení[2]	Celkem	Rozsudky/ Posudky	Usnesení[2]	Celkem	Rozsudky/ Posudky	Usnesení[2]	Celkem	Rozsudky/ Posudky	Usnesení[2]	Celkem
Plénum	31	6	37	33	2	35	27	4	31	48	2	50	21		21	1		1	2		2
Malé plénum	91		91	24		24	52		52	35		35	1		1						
Velký senát													31	1	32	59		59	55		55
Senáty složené z 5 soudců	162	3	165	155	13	168	177	10	187	200	8	208	257	18	275	245	5	250	265	13	278
Senáty složené ze 3 soudců	50	40	90	59	42	101	60	27	87	51	27	78	113	61	174	103	51	154	67	41	108
Předseda		4	4		11	11		3	3		7	7		6	6		2	2		1	1
Celkem	**334**	**53**	**387**	**271**	**68**	**339**	**316**	**44**	**360**	**334**	**44**	**378**	**423**	**86**	**509**	**408**	**58**	**466**	**389**	**55**	**444**

[1] Zmíněná čísla (hrubá čísla) uvádějí celkový počet věcí nezávisle na spojení věcí z důvodu, že spolu souvisejí (jedno číslo věci = jedna věc).

[2] Judikující ukončující řízení (jiná než usnesení ukončující řízení vyškrtnutím, nevydáním o rozhodnutí ve věci nebo postoupením Soudu).

5. Ukončené věci – Předmět žalob (2006)[1]

	Rozsudky/ Posudky	Usnesení[2]	Celkem
Bruselská úmluva	4		4
Celní unie	8	1	9
Daně	51	4	55
Doprava	8	1	9
Duševní vlastnictví	14	5	19
Energie	6		6
Evropské občanství	4		4
Hospodářská soutěž	26	4	30
Institucionální právo	12	3	15
Obchodní politika	1		1
Politika rybolovu	7		7
Právní zásady Společenství		1	1
Právo podniků	5	5	10
Prostor svobody, bezpečnosti a práva	9		9
Regionální politika	2		2
Sbližování právních předpisů	17	2	19
Sociální politika	25	4	29
Sociální zabezpečení migrujících pracovníků	6	1	7
Společný celní tarif	7		7
Spravedlnost a vnitřní věci	1	1	2
Státní podpory	21	2	23
Svoboda usazování	18	3	21
Vlastní zdroje Společenství	6		6
Vnější vztahy	9	2	11
Volný pohyb kapitálu	4		4
Volný pohyb osob	18	2	20
Volný pohyb služeb	14	3	17
Volný pohyb zboží	8		8
Výsady a imunity	1		1
Zemědělství	28	2	30
Životní prostředí a spotřebitelé	39	1	40
Smlouva o ES	379	47	426
Smlouva o EU	3		3
Smlouva o ESUO			
Smlouva o ESAE	3	1	4
Řízení	1	1	2
Služební řád	3	6	9
Různé	4	7	11
CELKEM VŠE	**389**	**55**	**444**

[1] Zmíněná čísla (hrubá čísla) uvádějí celkový počet věcí nezávisle na spojení věcí z důvodu, že spolu souvisejí (jedno číslo věci = jedna věc).

[2] Judikující ukončující řízení (jiná než usnesení ukončující řízení vyškrtnutím, nevydáním rozhodnutí ve věci nebo postoupením Soudu).

6. Vydaná předběžná opatření: směr rozhodnutí (2006)[1]

	Počet předběžných opatření	Počet kasačních opravných prostředků proti rozhodnutím o předběžných opatřeních a vedlejším účastenství	Směr rozhodnutí	
			Zamítnutí/Potvrzení napadeného rozhodnutí	Schválení/Zrušení napadeného rozhodnutí
Hospodářská soutěž		2	2	
Celkem Smlouva o ES		2	2	
Smlouva o ESAE				
Různé				
CELKEM VŠE		**2**	**2**	

[1] Uvedená čísla (čistá čísla) uvádějí celkový počet věcí s ohledem na spojení věcí z důvodu, že věci spolu souvisejí (série spojených věcí = jedna věc).

7. Ukončené věci – Rozsudky pro nesplnění povinnosti státem: směr rozhodnutí (2006)[1]

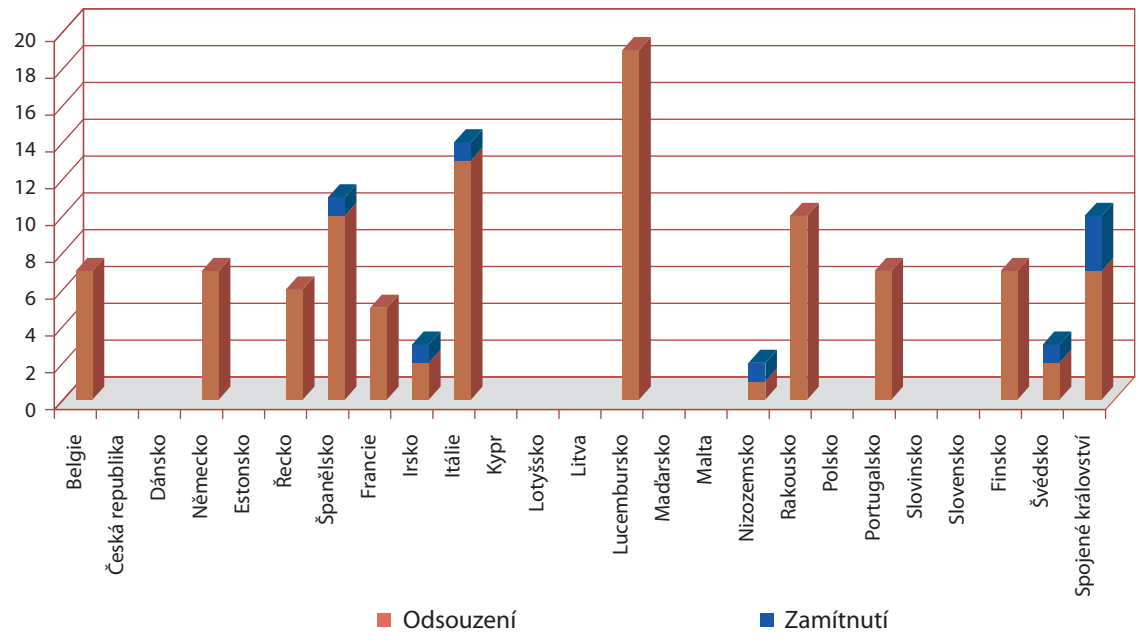

	Odsouzení	Zamítnutí	Celkem
Belgie	7		7
Česká republika			
Dánsko			
Německo	7		7
Estonsko			
Řecko	6		6
Španělsko	10	1	11
Francie	5		5
Irsko	2	1	3
Itálie	13	1	14
Kypr			
Lotyšsko			
Litva			
Lucembursko	19		19
Maďarsko			
Malta			
Nizozemsko	1	1	2
Rakousko	10		10
Polsko			
Portugalsko	7		7
Slovinsko			
Slovensko			
Finsko	7		7
Švédsko	2	1	3
Spojené království	7	3	10
Celkem	**103**	**8**	**111**

[1] Uvedená čísla (čistá čísla) uvádějí celkový počet věcí s ohledem na spojení věcí z důvodu, že věci spolu souvisejí (série spojených věcí = jedna věc).

8. Ukončené věci – Délka trvání řízení (2000–2006)[1]

(rozsudky a judikující usnesení)[2]

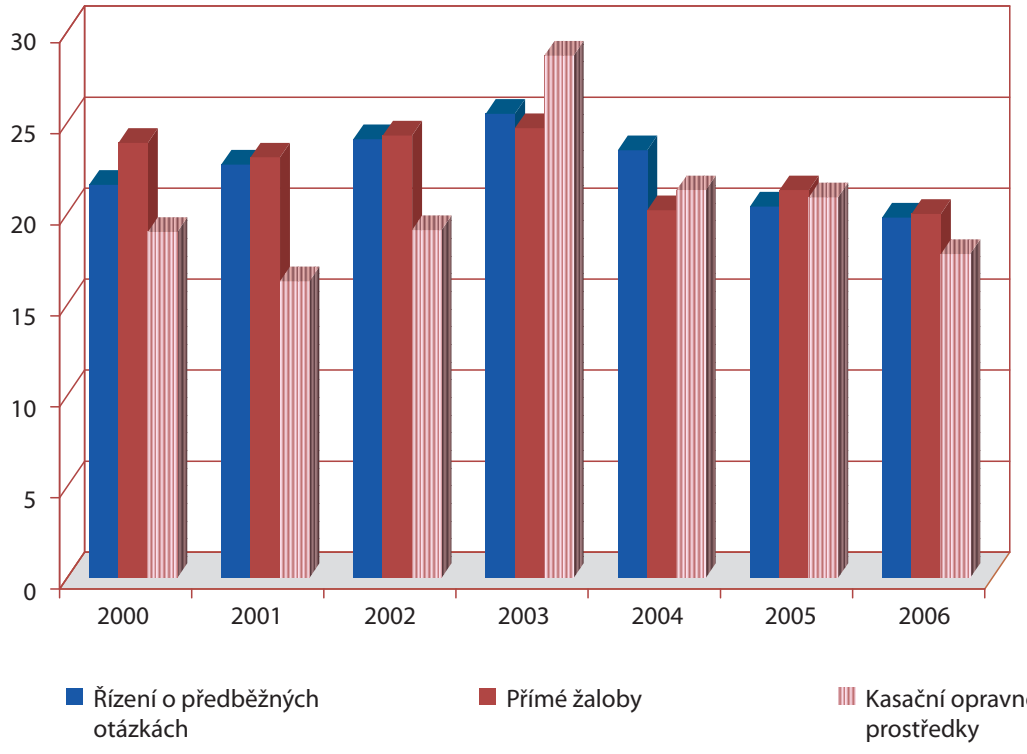

	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006
Řízení o předběžných otázkách	21,6	22,7	24,1	25,5	23,5	20,4	19,8
Přímé žaloby	23,9	23,1	24,3	24,7	20,2	21,3	20
Kasační opravné prostředky	19	16,3	19,1	28,7	21,3	20,9	17,8

[1] Z výpočtu délky trvání řízení jsou vyloučeny: věci zahrnující mezitímní rozsudek nebo dokazování; posudky a usnesení; zvláštní řízení (a sice: určení nákladů řízení, právní pomoc, odpor proti rozsudku, námitky třetí osoby, výklad rozsudku, obnova řízení, oprava rozsudku, řízení o soudním zabavení pohledávky a věci v oblasti imunit); věci ukončené usnesením o vyškrtnutí, nevydáním rozhodnutí ve věci, postoupením Soudu, řízení o předběžných opatřeních, jakož i kasační opravné prostředky proti rozhodnutím o předběžných opatřeních a vedlejším účastenství.

Délka trvání je vyjádřena v měsících a desetinách měsíce.

[2] Jedná se o jiná usnesení než usnesení ukončující řízení vyškrtnutím, nevydáním rozhodnutí ve věci nebo postoupením Soudu.

Zahájené věci

9. Povaha řízení (2000–2006)[1]

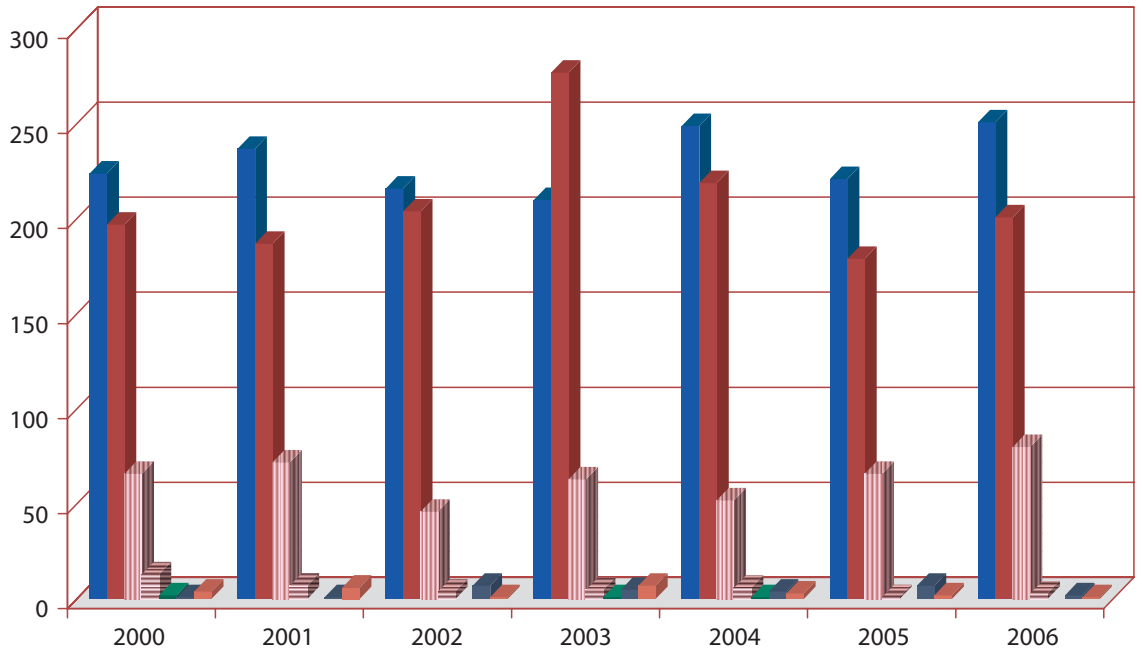

Řízení o předběžných otázkách
Přímé žaloby
Kasační opravné prostředky
Kasační opravné prostředky proti rozhodnutím o předběžných opatřeních a vedlejším účastenství
Posudky/Usnesení
Zvláštní řízení
Návrhy na předběžná opatření

	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006
Řízení o předběžných otázkách	224	237	216	210	249	221	251
Přímé žaloby	197	187	204	277	219	179	201
Kasační opravné prostředky	66	72	46	63	52	66	80
Kasační opravné prostředky proti rozhodnutím o předběžných opatřeních a vedlejším účastenství	13	7	4	5	6	1	3
Posudky/Usnesení	2			1	1		
Zvláštní řízení	1	1	7	5	4	7	2
Celkem	**503**	**504**	**477**	**561**	**531**	**474**	**537**
Návrhy na předběžná opatření	4	6	1	7	3	2	1

[1] Zmíněná čísla (hrubá čísla) uvádějí celkový počet věcí nezávisle na spojení věcí z důvodu, že spolu souvisejí (jedno číslo věci = jedna věc).

10. Zahájené věci – Přímé žaloby – Povaha žalob (2006)[1]

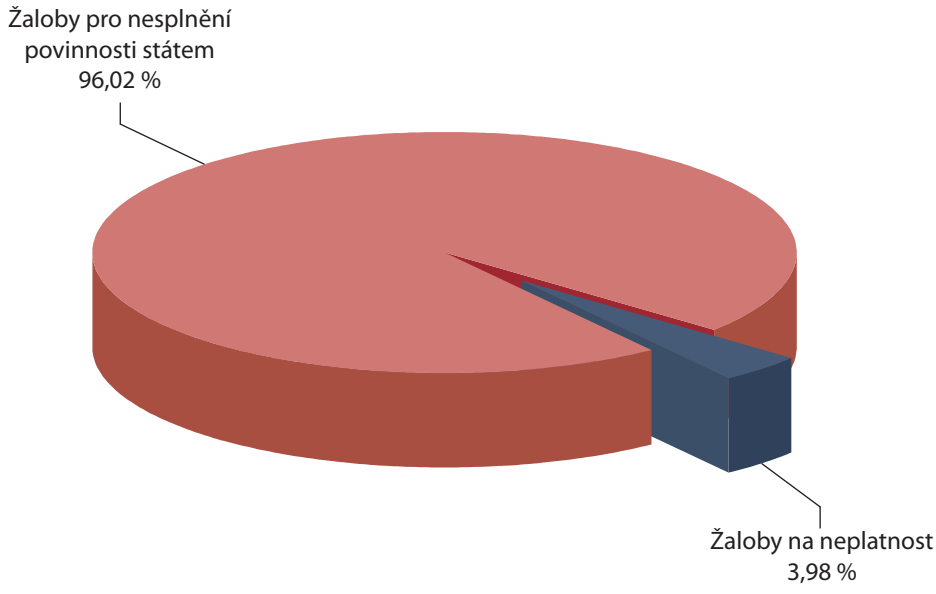

Žaloby na neplatnost	8
Žaloby pro nečinnost	
Žaloby na náhradu škody	
Žaloby pro nesplnění povinnosti státem	193
Celkem	**201**

[1] Zmíněná čísla (hrubá čísla) uvádějí celkový počet věcí nezávisle na spojení věcí z důvodu, že spolu souvisejí (jedno číslo věci = jedna věc).

11. Zahájené věci[1] – Předmět žalob (2006)[2]

	Přímé žaloby	Řízení o předběžných otázkách	Kasační opravné prostředky	Kasační opravné prostředky proti rozhodnutím o předběžných opatřeních a vedlejším účastenství	Celkem	Zvláštní řízení
Bruselská úmluva		2			2	
Celní unie		7			7	
Daně	7	27			34	
Doprava	7	2			9	
Duševní vlastnictví		4	19		23	
Energie	2	4			6	
Evropské občanství		5			5	
Hospodářská soutěž	1	14	15	2	32	
Institucionální právo	7	1	2		10	
Obchodní politika			1		1	
Politika rybolovu	1		4		5	
Právní zásady Společenství		5			5	
Právo podniků	13	12	1		26	
Prostor svobody, bezpečnosti a práva	8	5			13	
Průmyslová politika	10	6			16	
Regionální politika		2	4		6	
Sbližování právních předpisů	10	8			18	
Sociální politika	21	17			38	
Sociální zabezpečení migrujících pracovníků		9			9	
Společná zahraniční a bezpečnostní politika		1	2		3	
Společný celní tarif		9			9	
Spravedlnost a vnitřní věci	1	1			2	
Státní podpory	5	9	6		20	
Svoboda usazování	14	17			31	
Vlastní zdroje Společenství	2		2		4	
Vnější vztahy	2	5	4		11	
Volný pohyb kapitálu	2	5			7	
Volný pohyb osob	5	8	1		14	
Volný pohyb služeb	12	10			22	
Volný pohyb zboží	5	8			13	
Zemědělství	11	43	3		57	
Životní prostředí a spotřebitelé	54	3	2	1	60	
Smlouva o ES	200	249	66	3	518	
Smlouva o EU						
Smlouva o ESUO		1			1	
Smlouva o ESAE	1		1		2	
Řízení						2
Služební řád		1	13		14	
Různé		1	13		14	2
CELKEM VŠE	**201**	**251**	**80**	**3**	**535**	**2**

[1] Bez přihlédnutí k návrhům na předběžná opatření.

[2] Zmíněná čísla (hrubá čísla) uvádějí celkový počet věcí nezávisle na spojení věcí z důvodu, že spolu souvisejí (jedno číslo věci = jedna věc).

12. Zahájené věci – Žaloby pro nesplnění povinnosti státem (2000–2006)[1]

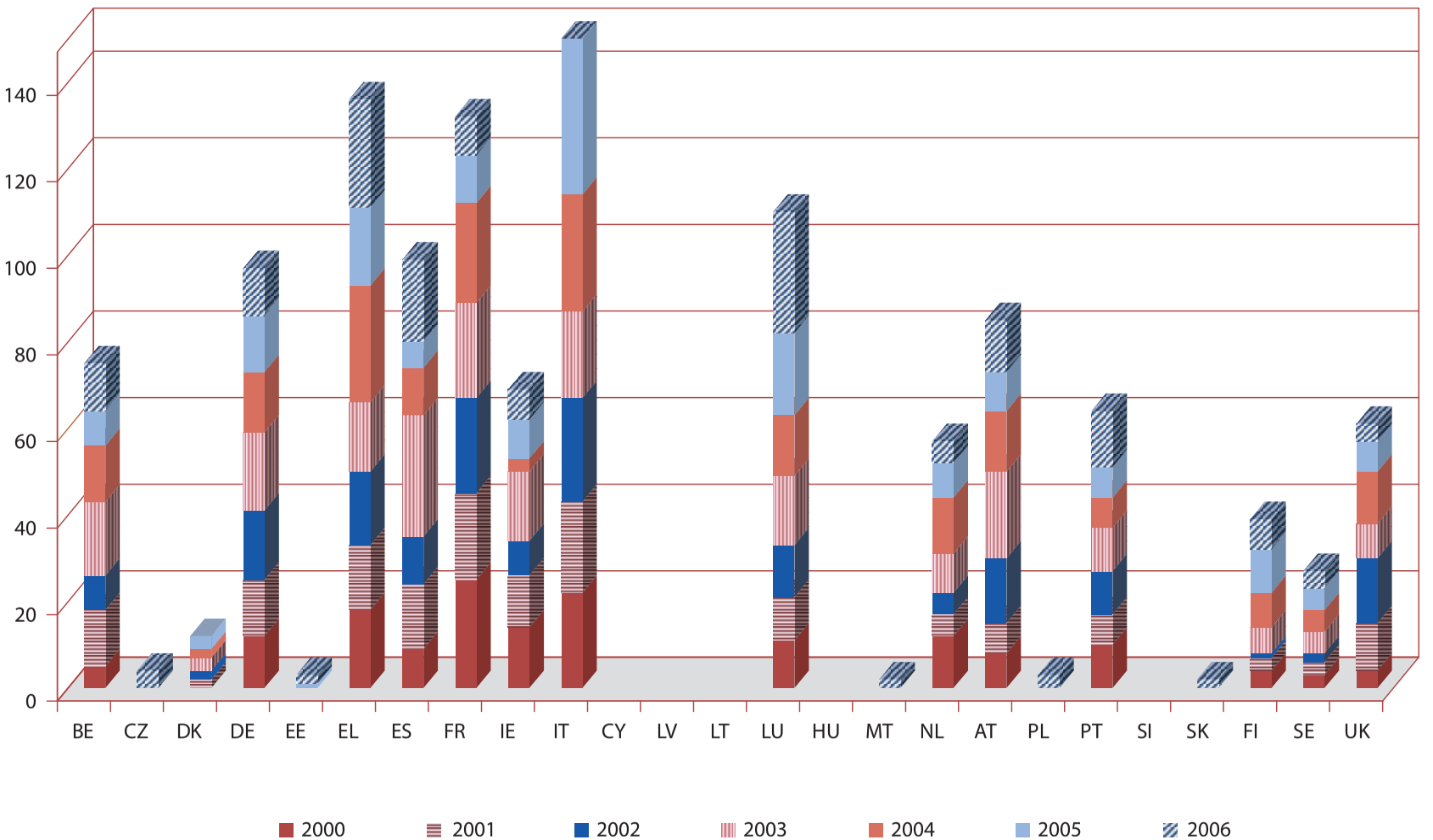

	BE	CZ	DK	DE	EE	EL	ES	FR	IE	IT	CY	LV	LT	LU	HU	MT	NL	AT	PL	PT	SI	SK	FI	SE	UK	Celkem[2]
2000	5			12		18	9	25	14	22				11			12	8		10			4	3	4	157
2001	13		2	13		15	15	20	12	21				10			5	7		7			3	3	11	157
2002	8		2	16		17	11	22	8	24				12			5	15		10			1	2	15	168
2003	17		3	18		16	28	22	16	20				16			9	20		10			6	5	8	214
2004	13		2	14		27	11	23	3	27				14			13	14		7			8	5	12	193
2005	8		3	13	1	18	6	11	9	36				19			8	9		7			10	5	7	170
2006	11	4		11	2	25	19	9	7	25				28		2	5	12	3	13		2	7	4	4	193

[1] Zmíněná čísla (hrubá čísla) uvádějí celkový počet věcí nezávisle na spojení věcí z důvodu, že spolu souvisejí (jedno číslo věci = jedna věc).

Články 93, 169, 170, 171, 225 Smlouvy o ES (nyní články 88 ES, 226 ES, 227 ES, 228 ES a 298 ES), články 141 ESAE, 142 ESAE, 143 ESAE a článek 88 ESUO.

[2] Jedna z žalob je založena na článku 170 Smlouvy o ES (nyní článek 227 ES).

13. Zahájené věci – Zrychlená řízení (2000–2006)[1]

	2000		2001		2002		2003		2004		2005		2006		Celkem
	Povolení	Nevyhovění	Povolení	Nevyhovění	Povolení	Nevyhovění	Povolení	Nevyhovění	Povolení	Nevyhovění	Povolení	Nevyhovění	Povolení	Nevyhovění	
Přímé žaloby						1		3	1	2					7
Řízení o předběžných otázkách		1	1	5		1		3		10		5		5	31
Kasační opravné prostředky				2			1	1							4
Posudky										1					1
Celkem		**1**	**1**	**7**		**2**	**1**	**7**	**1**	**13**		**5**		**5**	**43**

[1] Zrychlené projednání věci před Soudním dvorem je možné na základě článků 62a, 104a a 118 jednacího řádu v jeho znění, které vstoupilo v platnost dne 1. července 2000.

Věci projednávané k 31. prosinci

14. Povaha řízení (2000–2006)[1]

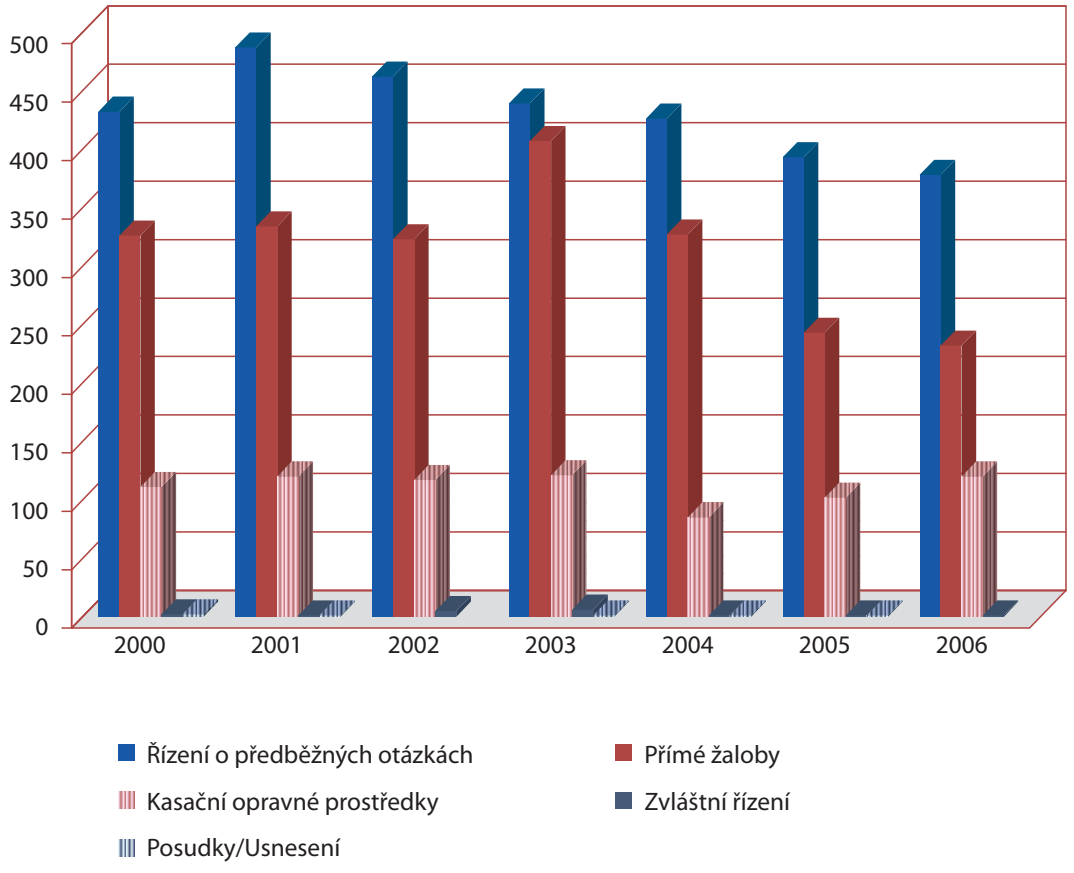

	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006
Řízení o předběžných otázkách	432	487	462	439	426	393	378
Přímé žaloby	326	334	323	407	327	243	232
Kasační opravné prostředky	111	120	117	121	85	102	120
Zvláštní řízení	2	1	5	6	1	1	1
Posudky/Usnesení	2	1		1	1	1	
Celkem	**873**	**943**	**907**	**974**	**840**	**740**	**731**

[1] Zmíněná čísla (hrubá čísla) uvádějí celkový počet věcí nezávisle na spojení věcí z důvodu, že spolu souvisejí (jedno číslo věci = jedna věc).

15. Věci projednávané k 31. prosinci – Soudní kolegium (2006)[1]

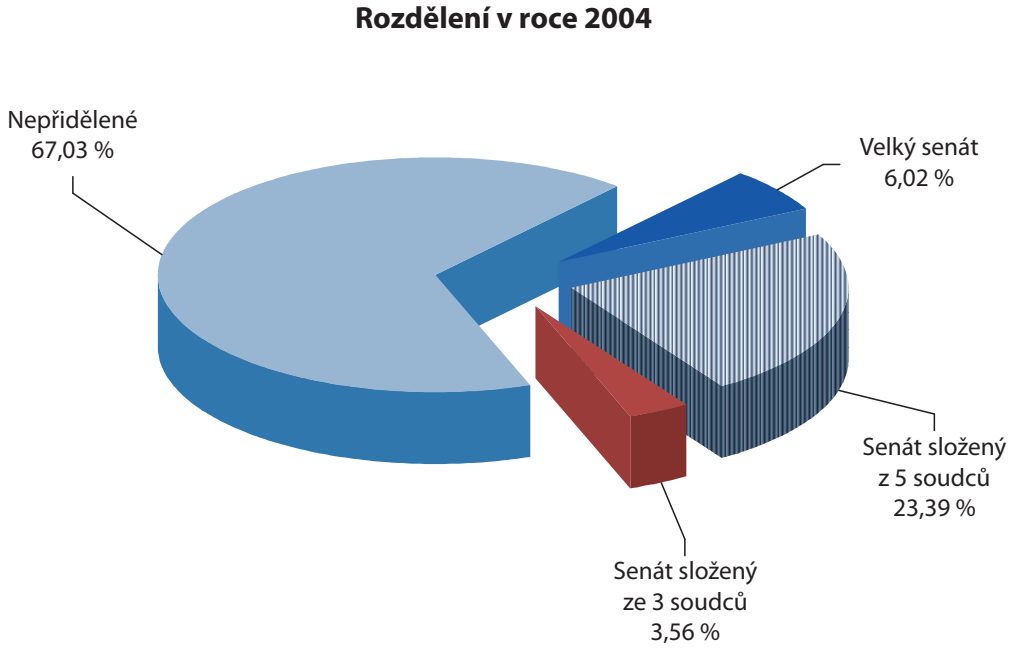

	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006
Nepřidělené	634	602	546	690	547	437	490
Plénum	34	31	47	21	2	2	
Malé plénum	26	66	36	1			
Velký senát				24	56	60	44
Senát složený z 5 soudců	129	199	234	195	177	212	171
Senát složený ze 3 soudců	42	42	42	42	57	29	26
Předseda	8	3	2	1	1		
Celkem	**873**	**943**	**907**	**974**	**840**	**740**	**731**

[1] Zmíněná čísla (hrubá čísla) uvádějí celkový počet věcí nezávisle na spojení věcí z důvodu, že spolu souvisejí (jedno číslo věci = jedna věc).

Obecný vývoj soudní činnosti (1952–2006)

16. Zahájené věci a rozsudky

Roky	Zahájené věci[1]						Rozsudky[2]
	Přímé žaloby[3]	Řízení o předběžných otázkách	Kasační opravné prostředky	Kasační opravné prostředky proti rozhodnutím o předběžných opatřeních a vedlejším účastenství	Celkem	Návrhy na předběžná opatření	
1953	4				4		
1954	10				10		2
1955	9				9	2	4
1956	11				11	2	6
1957	19				19	2	4
1958	43				43		10
1959	47				47	5	13
1960	23				23	2	18
1961	25	1			26	1	11
1962	30	5			35	2	20
1963	99	6			105	7	17
1964	49	6			55	4	31
1965	55	7			62	4	52
1966	30	1			31	2	24
1967	14	23			37		24
1968	24	9			33	1	27
1969	60	17			77	2	30
1970	47	32			79		64
1971	59	37			96	1	60
1972	42	40			82	2	61
1973	131	61			192	6	80
1974	63	39			102	8	63
1975	62	69			131	5	78
1976	52	75			127	6	88
1977	74	84			158	6	100
1978	147	123			270	7	97
1979	1 218	106			1 324	6	138
1980	180	99			279	14	132
1981	214	108			322	17	128
1982	217	129			346	16	185
1983	199	98			297	11	151

>>>

Roky	Zahájené věci[1]						Rozsudky[2]
	Přímé žaloby[3]	Řízení o předběžných otázkách	Kasační opravné prostředky	Kasační opravné prostředky proti rozhodnutím o předběžných opatřeních a vedlejším účastenství	Celkem	Návrhy na předběžná opatření	
1984	183	129			312	17	165
1985	294	139			433	23	211
1986	238	91			329	23	174
1987	251	144			395	21	208
1988	193	179			372	17	238
1989	244	139			383	19	188
1990[4]	221	141	15	1	378	12	193
1991	142	186	13	1	342	9	204
1992	253	162	24	1	440	5	210
1993	265	204	17		486	13	203
1994	128	203	12	1	344	4	188
1995	109	251	46	2	408	3	172
1996	132	256	25	3	416	4	193
1997	169	239	30	5	443	1	242
1998	147	264	66	4	481	2	254
1999	214	255	68	4	541	4	235
2000	199	224	66	13	502	4	273
2001	187	237	72	7	503	6	244
2002	204	216	46	4	470	1	269
2003	278	210	63	5	556	7	308
2004	220	249	52	6	527	3	375
2005	179	221	66	1	467	2	362
2006	201	251	80	3	535	1	351
Celkem	**7 908**	**5 765**	**761**	**61**	**14 495**	**342**	**7 178**

1 Hrubá čísla; s vyloučením zvláštních řízení.

2 Čistá čísla.

3 Včetně posudků.

4 Od roku 1990 jsou žaloby úředníků podávány k Soudu prvního stupně.

17. Obecný vývoj soudní činnosti (1952–2006) –

Zahájená řízení o předběžných otázkách (podle členského státu a za rok)[1]

	BE	CZ	DK	DE	EE	EL	ES	FR	IE	IT	CY	LV	LT	LU	HU	MT	NL	AT	PL	PT	SI	SK	FI	SE	UK	Benelux[2]	Celkem
1961																	1										1
1962																	5										5
1963														1			5										6
1964										2							4										6
1965				4				2									1										7
1966																	1										1
1967	5			11				3						1			3										23
1968	1			4				1		1							2										9
1969	4			11				1						1													17
1970	4			21				2		2							3										32
1971	1			18				6		5				1			6										37
1972	5			20				1		4							10										40
1973	8			37				4		5				1			6										61
1974	5			15				6		5							7								1		39
1975	7		1	26				15		14				1			4								1		69
1976	11			28				8	1	12							14								1		75
1977	16		1	30				14	2	7							9								5		84
1978	7		3	46				12	1	11							38								5		123
1979	13		1	33				18	2	19				1			11								8		106
1980	14		2	24				14	3	19							17								6		99
1981	12		1	41				17		11				4			17								5		108
1982	10		1	36				39		18							21								4		129

>>>

	BE	CZ	DK	DE	EE	EL	ES	FR	IE	IT	CY	LV	LT	LU	HU	MT	NL	AT	PL	PT	SI	SK	FI	SE	UK	Benelux[2]	Celkem
1983	9		4	36				15	2	7							19								6		98
1984	13		2	38				34	1	10							22								9		129
1985	13			40				45	2	11				6			14								8		139
1986	13		4	18		2	1	19	4	5				1			16								8		91
1987	15		5	32		17	1	36	2	5				3			19								9		144
1988	30		4	34			1	38		28				2			26								16		179
1989	13		2	47		2	2	28	1	10				1			18			1					14		139
1990	17		5	34		2	6	21	4	25				4			9			2					12		141
1991	19		2	54		3	5	29	2	36				2			17			3					14		186
1992	16		3	62		1	5	15		22				1			18			1					18		162
1993	22		7	57		5	7	22	1	24				1			43			3					12		204
1994	19		4	44			13	36	2	46				1			13			1					24		203
1995	14		8	51		10	10	43	3	58				2			19	2		5				6	20		251
1996	30		4	66		4	6	24		70				2			10	6		6			3	4	21		256
1997	19		7	46		2	9	10	1	50				3			24	35		2			6	7	18		239
1998	12		7	49		5	55	16	3	39				2			21	16		7			2	6	24		264
1999	13		3	49		3	4	17	2	43				4			23	56		7			4	5	22		255
2000	15		3	47		3	5	12	2	50							12	31		8			5	4	26	1	224
2001	10		5	53		4	4	15	1	40				2			14	57		4			3	4	21		237
2002	18		8	59		7	3	8		37				4			12	31		3			7	5	14		216
2003	18		3	43		4	8	9	2	45				4			28	15		1			4	4	22		210
2004	24		4	50		18	8	21	1	48				1	2		28	12		1			4	5	22		249
2005	21	1	4	51		11	10	17	2	18				2	3		36	15	1	2			4	11	12		221
2006	17	3	3	77		14	17	24	1	34			1	1	4		20	12	2	3		1	5	2	10		251
Celkem	**533**	**4**	**111**	**1 542**		**117**	**180**	**717**	**48**	**896**			**1**	**60**	**9**		**666**	**288**	**3**	**60**		**1**	**47**	**63**	**418**	**1**	**5 765**

[1] Článek 177 Smlouvy o ES (nyní článek 234 ES), čl. 35 odst. 1 EU, článek 41 ESUO a článek 150 ESAE, protokol 1971.

[2] Věc C–265/00, Campina Melkunie.

18. Obecný vývoj soudní činnosti (1952–2006) – Zahájená řízení o předběžných otázkách (podle členského státu a soudu)

			Celkem
Belgie	Cour de cassation	68	
	Cour d'arbitrage	5	
	Conseil d'État	38	
	Ostatní soudy	422	533
Česká republika	Nejvyšší soud		
	Nejvyšší správní soud		
	Ústavní soud		
	Ostatní soudy	4	4
Dánsko	Højesteret	19	
	Ostatní soudy	92	111
Německo	Bundesgerichtshof	102	
	Bundesverwaltungsgericht	73	
	Bundesfinanzhof	233	
	Bundesarbeitsgericht	17	
	Bundessozialgericht	72	
	Staatsgerichtshof des Landes Hessen	1	
	Ostatní soudy	1 044	1 542
Estonsko	Riigikohus		
	Ostatní soudy		
Řecko	Άρειος Πάγος	9	
	Συμβούλιο της Επικρατείας	26	
	Ostatní soudy	82	117
Španělsko	Tribunal Supremo	17	
	Audiencia Nacional	1	
	Juzgado Central de lo Penal	7	
	Ostatní soudy	155	180
Francie	Cour de cassation	74	
	Conseil d'État	34	
	Ostatní soudy	609	717
Irsko	Supreme Court	15	
	High Court	15	
	Ostatní soudy	18	48
Itálie	Corte suprema di Cassazione	90	
	Consiglio di Stato	57	
	Ostatní soudy	749	896

>>>

			Celkem
Kypr	Ανώτατο Δικαστήριο		
	Ostatní soudy		
Lotyšsko	Augstākā tiesa		
	Satversmes tiesa		
	Ostatní soudy		
Litva	Konstitucinis Teismas		
	Lietuvos Aukščiausiasis Teismas		
	Lietuvos vyriausiasis administracinis Teismas	1	
	Ostatní soudy		1
Lucembursko	Cour supérieure de justice	10	
	Conseil d'État	13	
	Cour administrative	7	
	Ostatní soudy	30	60
Maďarsko	Legfelsöbb Bíroság	1	
	Szegedi Ítélötáblá	1	
	Ostatní soudy	7	9
Malta	Constitutional Court		
	Qorti ta' l-Appel		
	Ostatní soudy		
Nizozemsko	Raad van State	51	
	Hoge Raad der Nederlanden	147	
	Centrale Raad van Beroep	44	
	College van Beroep voor het Bedrijfsleven	134	
	Tariefcommissie	34	
	Ostatní soudy	256	666
Rakousko	Verfassungsgerichtshof	4	
	Oberster Gerichtshof	59	
	Oberster Patent- und Markensenat	1	
	Bundesvergabeamt	24	
	Verwaltungsgerichtshof	46	
	Vergabekontrollsenat	4	
	Ostatní soudy	150	288

>>>

			Celkem
Polsko	Sąd Najwyższy		
	Naczelny Sąd Administracyjny		
	Trybunał Konstytucyjny		
	Ostatní soudy	3	3
Portugalsko	Supremo Tribunal Administrativo	1	
	Supremo Tribunal de Justiça	34	
	Ostatní soudy	25	60
Slovinsko	Vrhovno sodišče		
	Ustavno sodišče		
	Ostatní soudy		
Slovensko	Ústavný Súd		
	Najvyšší súd		
	Ostatní soudy	1	1
Finsko	Korkein hallinto-oikeus	18	
	Korkein oikeus	7	
	Ostatní soudy	22	47
Švédsko	Högsta Domstolen	8	
	Marknadsdomstolen	3	
	Regeringsrätten	19	
	Ostatní soudy	33	63
Spojené království	House of Lords	35	
	Court of Appeal	38	
	Ostatní soudy	345	418
Benelux	Cour de justice/Gerechtshof[1]	1	1
Celkem			**5 765**

[1] Věc C–265/00, Campina Melkunie.

19. Obecný vývoj soudní činnosti (1952–2006) – Podané žaloby pro nesplnění povinnosti státem[1]

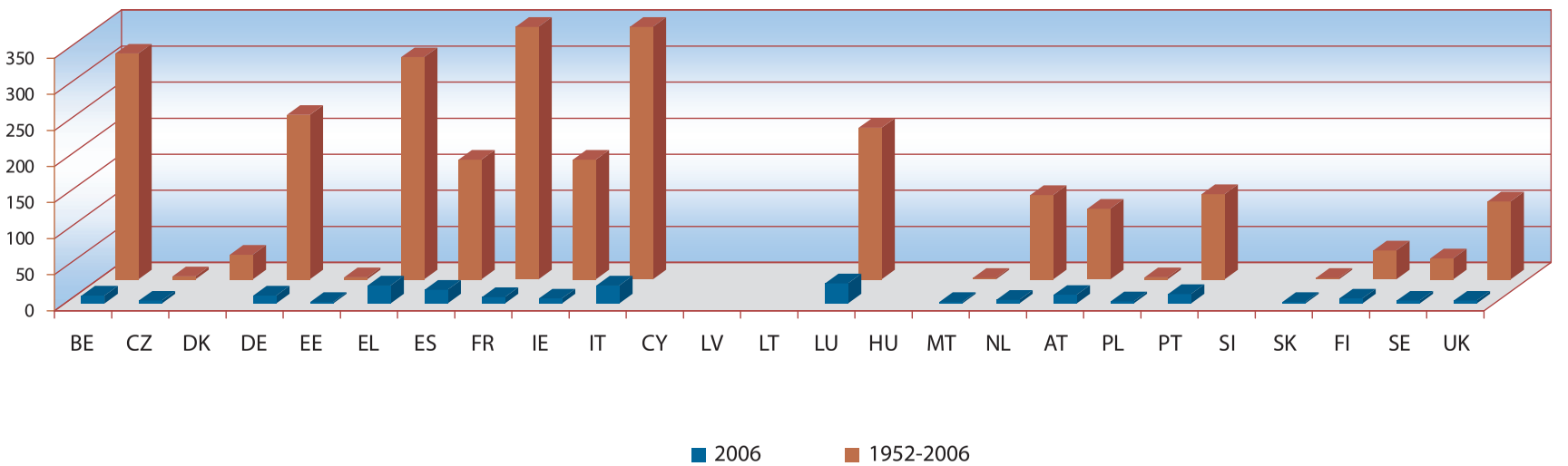

	BE	CZ	DK	DE	EE	EL	ES	FR	IE	IT	CY	LV	LT	LU	HU	MT	NL	AT	PL	PT	SI	SK	FI	SE	UK	Celkem
2006	11	4		11	2	25	19	9	7	25				28		2	5	12	3	13		2	7	4	4	**193**
1952-2006	313	4	34	228	3	308	166	352	166	559				210		2	117	98	3	118		2	40	29	108	**2 860**

Mezi věcmi podanými proti Španělsku je jedna žaloba založená na článku 170 Smlouvy o ES (nyní článku 227 ES) podaná Belgií.

Mezi věcmi podanými proti Francii je jedna žaloba založená na článku 170 Smlouvy o ES (nyní článku 227 ES) podaná Irskem.

Mezi věcmi podanými proti Spojenému království jsou tři žaloby založené na článku 170 Smlouvy o ES (nyní článek 227 ES), z nichž jednu podala Francie a dvě Španělsko.

[1] Články 93, 169, 170, 171, 225 Smlouvy o ES (nyní články 88 ES, 226 ES, 227 ES, 228 ES a 298 ES), články 141 ESAE, 142 ESAE, 143 ESAE a článek 88 ESUO.

Kapitola II

Soud prvního stupně Evropských společenství

A – Činnost Soudu prvního stupně v roce 2006

Autor: předseda Bo Vesterdorf

V roce 2006 vyřídil Soud prvního stupně již druhý rok po sobě více věcí, než kolik mu jich bylo předloženo (436 vyřízených věcí proti 432 předloženým). Z obecného pohledu počet předložených věcí klesá (432 oproti 469 v roce 2005). Tento pokles je však pouze zdánlivý a jeho vysvětlením je to, že Soudu nebyly v průběhu roku 2006 předkládány věci týkající se veřejné služby, jelikož tyto věci spadají již do pravomoci Soudu pro veřejnou službu[1]. Mimo soudní agendu týkající se veřejné služby a zvláštních řízení zaznamenal ve skutečnosti počet zahájených věcí velmi citelný nárůst, jelikož se zvýšil o 33 % (387 věcí oproti 291 v roce 2005). Počet zahájených věcí týkajících se ochranných známek se zvýšil o 46 % (143 v roce 2006 oproti 98 v roce 2005), zatímco věci týkající se jiných oblastí, než je duševní vlastnictví a veřejná služba, zaznamenaly nárůst o 26 % (244 oproti 193). Počet vyřešených věcí se sice snižuje (436 oproti 610), avšak i zde je nezbytné zohlednit skutečnost, že v průběhu roku 2005 bylo 117 věcí vyřešeno postoupením Soudu pro veřejnou službu. Bez zohlednění těchto věcí zůstává snížení počtu vyřízených věcí v roce 2006 skutečností, ale je méně citelné (436 oproti 493).

V konečném vyjádření zůstává počet projednávaných věcí ve vztahu k předcházejícímu roku ustálený, tedy mírně nad tisíc (1 029 oproti 1 033 v roce 2005). V tomto ohledu lze poznamenat, že k 1. lednu 2007 činily přibližně 25 % celkového počtu projednávaných případů věci týkající se duševního vlastnictví. I když tedy Soud jednak doposud projednává 82 věcí týkajících se veřejné služby, a jednak mu byly předloženy první kasační opravné prostředky podané proti rozsudkům Soudu pro veřejnou službu (v počtu 10 k 31. prosinci 2006), mění soudní agenda pozvolna podobu, jelikož se znovu zaměřuje na soudní agendu z hospodářské oblasti.

Průměrná délka řízení se v průběhu tohoto roku mírně zvýšila, když mimo soudní agendy týkající se veřejné služby a soudní agendy týkající se duševního vlastnictví stoupla z 25,6 měsíců v roce 2005 na 27,8 měsíců v roce 2006. Je však třeba poznamenat, že během roku 2006 Soud povolil použití zrychleného řízení stanoveného v článku 76a jednacího řádu Soudu ve 4 z 10 věcí, v nichž bylo navrženo.

Krom toho dne 6. října opustili Soud Pernilla Lindh, která byla jmenována soudkyní u Soudního dvora, jakož i Paolo Mengozzi a Verica Trstenjak, kteří byli jmenováni generálními advokáty u Soudního dvora. Ve stejný den byli nahrazeni Nilsem Wahlem, Enzem Moavero Milanesim a Mirem Prekem.

V rámci této zprávy není možné podat vyčerpávajícím způsobem obraz o bohaté judikatuře Soudu za rok 2006. Proto budou zmíněny pouze nejvýznamnější přínosy z tohoto roku, jejichž výběr je nutně částečně subjektivní[2]. Tyto přínosy se týkají soudní agendy v oblasti přezkumu legality (I), v oblasti náhrady škody (II), a konečně, v oblasti předběžných opatření (III).

1 Během roku 2006 však Soud pro veřejnou službu postoupil jednu věc Soudu prvního stupně.

2 Není zmíněno např. antidumpingové právo, v němž nicméně došlo k zajímavému vývoji, zejména rozsudek Soudu ze dne 24. října 2006, Ritek a Prodisc Technology v. Rada, T-274/02, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, ani právo veřejné služby.

I. *Soudní agenda v oblasti přezkumu legality*

A. Přípustnost žalob podaných na základě článků 230 ES a 232 ES

Během roku 2006 došlo v této oblasti k nejvýznamnějšímu vývoji u pojmu „napadnutelný akt" a v menším rozsahu u pojmu „aktivní legitimace".

1. Akty, proti kterým lze podat žalobu

Podle ustálené judikatury akty nebo rozhodnutími, které mohou být předmětem žaloby na neplatnost ve smyslu článku 230 ES, mohou být pouze opatření s právně závaznými účinky, jimiž mohou být dotčeny zájmy žalobce a která podstatným způsobem mění jeho právní postavení[3]. Během roku 2006 se aktuálnost této otázky projevila neméně než v sedmi věcech.

V první řadě stanovily tři rozsudky meze žalob na neplatnost podaných proti aktům přijatým Evropským úřadem pro boj proti podvodům (OLAF)[4]. Zaprvé, v rozsudku **Camós Grau v. Komise** měl Soud za to, že zpráva o vyšetřování OLAF mířící proti žalobci nemění podstatným způsobem jeho právní postavení zejména proto, že s sebou nenese žádnou povinnost, byť jen procesní, pro orgány, kterým je určena. Soud, vycházeje ze stejného přístupu, zadruhé upřesnil v rozsudku **Tillack v. Komise**, že ani předání informací vnitrostátním soudním orgánům úřadem OLAF nemůže být předmětem žaloby na neplatnost. Předání informací úřadem OLAF, ačkoli k němu musí vnitrostátní orgány přistupovat zodpovědně, nevytváří ve vztahu k nim žádný závazný právní účinek a příslušné orgány mají volnost při rozhodování, jaké důsledky z vyšetřování OLAF vyvodí. A konečně zatřetí, v usnesení ve věci **Strack v. Komise** Soud rozhodl, že úředník informující OLAF o možném protiprávním jednání nemůže žalobou na neplatnost napadnout rozhodnutí o zastavení vyšetřování, které bylo zahájeno na základě tohoto oznámení.

Na druhém místě se dva rozsudky vydané v průběhu roku 2006 v rámci věci zvané „Rakouské banky – (‚Lombardský klub')" vyslovily k přípustnosti žalob podaných proti rozhodnutím přijatým úředníkem pro slyšení Komise[5]. Na jedné straně navrhovaly ve věci **Österreichische Postsparkasse** a **Bank für Arbeit und Wirtschaft v. Komise** dvě úvěrové instituce, aby byla zrušena rozhodnutí o předání nedůvěrných verzí oznámení námitek týkajících se stanovování bankovních sazebníků politické straně. Ve svém rozsudku Soud

3 Rozsudky Soudního dvora ze dne 11. listopadu 1981, IBM v. Komise, 60/81, Recueil, s. 2639, bod 9, a ze dne 14. února 1989, Bossi v. Komise, 346/87, Recueil, s. 303, bod 23.

4 Viz rozsudky Soudu ze dne 6. dubna 2006, Camós Grau v. Komise, T-309/03; ze dne 4. října 2006, Tillack v. Komise, T-193/04, a usnesení Soudu ze dne 22. března 2006, Strack v. Komise, T-4/05 (probíhá řízení o kasačním opravném prostředku C-237/06 P), dosud nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí.

5 Rozsudky Soudu ze dne 30. května 2006, Bank Austria Creditanstalt v. Komise, T-198/03, jakož i ze dne 7. června 2006, Österreichische Postsparkasse a Bank für Arbeit und Wirtschaft v. Komise, T-213/01 a T-214/01, dosud nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí. Rozhodnutí Komise 2004/138/ES ze dne 11. června 2002 týkající se řízení k použití článku 81 ES (ve věci COMP/36.571/D-1, Rakouské banky – „Lombardský klub") (Úř. věst. 2004, L 56, s. 1).

stanovil, že rozhodnutí, jímž Komise sděluje podniku dotčenému řízením o protiprávním jednání, že předávané informace nejsou předmětem důvěrného zacházení zaručeného právem Společenství (a tudíž že mohou být sděleny třetí osobě – stěžovateli), vyvolává vůči dotčenému podniku právně závazné účinky, kterými jsou dotčeny jeho zájmy, a podstatným způsobem se mění jeho právní postavení. Tím představuje napadnutelný akt. Na straně druhé ve věci **Bank Austria Creditanstalt v. Komise** navrhovala Bank Austria Creditanstalt zrušení rozhodnutí úředníka pro slyšení o zamítnutí její námitky proti zveřejnění nedůvěrné verze rozhodnutí Komise v Úředním věstníku. Ve svém rozsudku Soud stanoví, že rozhodnutí přijaté úředníkem pro slyšení v souladu s čl. 9 třetím pododstavcem rozhodnutí 2001/462[6] má právně závazné účinky, jelikož se vyslovuje k tomu, zda text, jenž má být zveřejněn, obsahuje kromě obchodního tajemství nebo jiných informací požívajících obdobné ochrany i jiné informace, které nemohou být zpřístupněny veřejnosti buď z důvodu pravidel práva Společenství, která je specificky chrání, nebo z toho důvodu, že patří mezi informace, které svou povahou spadají pod profesní tajemství. Takové rozhodnutí tak představuje rovněž napadnutelný akt.

Zatřetí Soud v rozsudku **Deutsche Bahn v. Komise**[7] upřesnil dosah pojmu „napadnutelný akt", pokud jde o rozhodnutí, která Komise přijímá v oblasti státních podpor na základě čl. 4 odst. 2 nařízení č. 659/1999[8]. V projednávané věci informoval člen Komise odpovědný za dopravu písemně žalobkyni, že nevyhověl její stížnosti namířené proti zahájení řízení stanoveného v čl. 88 odst. 2 ES. Dopis obsahoval jasné a přesné odůvodnění skutečnosti, proč vnitrostátní opatření není podporou ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES. Komise nicméně tvrdila, že se jedná pouze o informační dopis, a nikoli o rozhodnutí ve smyslu čl. 4 odst. 2 nařízení č. 659/1999, a že se proto nejedná o napadnutelný akt, jelikož nemá právní účinky.

Soud však rozhodl, že dopis Komise určený stěžovatelce spadá do působnosti článku 230 ES, pokud se Komise, která obdržela informace týkající se údajné protiprávní podpory, a která je proto povinna bezodkladně tyto informace přezkoumat na základě čl. 10 odst. 1 nařízení č. 659/1999, nespokojí s tím, jak jí to umožňuje článek 20 uvedeného nařízení, aby stěžovatelce oznámila, že neexistují dostatečné důvody vyjádřit se k případu, ale přijme jasné a odůvodněné stanovisko a uvede, že dotčené opatření není podporou. Pokud tak totiž Komise učiní, může přijmout pouze rozhodnutí na základě čl. 4 odst. 2 uvedeného nařízení. Komise proto není oprávněna vyloučit toto rozhodnutí z přezkumu soudu Společenství tím, že prohlásí, že nepřijala takové rozhodnutí, že se pokusí ho vzít zpět nebo že rozhodne nezaslat rozhodnutí dotyčnému členskému státu v rozporu s článkem 25 nařízení č. 659/1999. V tomto ohledu je nerozhodné, že sporný dopis nevyplývá z přijetí konečného rozhodnutí o stížnosti sborem členů Komise nebo že takové rozhodnutí nebylo zveřejněno.

6 Rozhodnutí Komise 2001/462/ES, ESUO ze dne 23. května 2001 o mandátu úředníků pro slyšení v určitých řízeních ve věcech hospodářské soutěže (Úř. věst. L 162, s. 21).

7 Rozsudek Soudu ze dne 5. dubna 2006, Deutsche Bahn v. Komise, T-351/02, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí.

8 Nařízení Rady (ES) č. 659/1999 ze dne 22. března 1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku [88 ES] (Úř. věst. L 83, s. 1; Zvl. vyd. 08/01, s. 339).

Konečně začtvrté se Soud v usnesení **Schneider Electric v. Komise**[9] poprvé vyslovuje k přípustnosti žaloby podané proti rozhodnutí Komise o zahájení fáze důkladného přezkumu spojení společností. V projednávaném případě Komise přijala uvedené rozhodnutí v rámci správního řízení, které bylo znovu zahájeno po vydání dvou rozsudků, kterými bylo zrušeno rozhodnutí o neslučitelnosti spojení společností Schneider Electric a Legrand, dvou výrobců elektrických zařízení nízkého napětí, jakož i rozhodnutí o rozdělení těchto dvou subjektů[10]. Žalobkyně napadla jednak rozhodnutí Komise o zahájení fáze důkladného přezkumu, a jednak rozhodnutí o formálním ukončení řízení.

Ve svém usnesení vyvodil Soud z okolností věci, že podnik, který poté, co dosáhl zrušení rozhodnutí Komise o zákazu uskutečnění spojení Soudem, převede získaný podnik během lhůty, kterou měla Komise k dispozici k přijetí nového rozhodnutí, nemůže tvrdit, že do jeho právního postavení nepříznivě zasáhlo rozhodnutí Komise vydané po rozhodnutí provést převod, kterým byla znovu zahájena fáze důkladného přezkumu spojení, ani rozhodnutí Komise přijaté po uskutečnění převodu, ukončit formálně uvedené řízení, jež se tak stalo bezpředmětným. Jen pro úplnost Soud navíc rozhodl, že rozhodnutí o zahájení formálního vyšetřovacího řízení představuje pouhé přípravné opatření. Ačkoli takové rozhodnutí s sebou nese prodloužení odkladu uskutečnění spojení, jakož i povinnost spolupracovat s Komisí během fáze důkladného přezkumu, tyto důsledky, které vyplývají přímo z nařízení, které je použitelné na spojování podniků, a jsou přirozeně vyvolané předchozí kontrolou slučitelnosti spojení, nepřekračují účinky, které jsou vlastní procesnímu aktu, a nedotýkají se tak právního postavení společnosti Schneider Electric. Soud v tomto ohledu nepoužil analogii s režimem státních podpor Společenství, kterou tento podnik navrhl. Na rozdíl od rozhodnutí přijatého podle čl. 88 odst. 2 ES, které může mít v určitých případech podle judikatury Soudního dvora autonomní právní účinky[11], rozhodnutí o zahájení řízení důkladného přezkumu totiž neobnáší samo o sobě žádnou povinnost, která by již nebyla vyvolána oznámením spojení Komisi z iniciativy dotyčných podniků.

2. Aktivní legitimace

a) *Osobní dotčení*

Podle ustálené judikatury mohou jiné fyzické a právnické osoby než adresáti rozhodnutí tvrdit, že jsou osobně dotčeny, pouze pokud je toto rozhodnutí zasahuje z důvodu určitých vlastností, které jsou pro ně zvláštní nebo z důvodu faktické situace, která je vymezuje vzhledem ke všem ostatním osobám, a tím je individualizuje způsobem obdobným tomu, jakým by byl individualizován adresát takového rozhodnutí[12].

9 Usnesení Soudu ze dne 31. ledna 2006, Schneider Electric v. Komise, T-48/03 (probíhá řízení o kasačním opravném prostředku, C-188/06 P), dosud nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí.

10 Rozsudky Soudu ze dne 22. října 2002, Schneider Electric v. Komise, T-310/01, Recueil, s. II-4071, a T-77/02, Recueil, s. II-4201.

11 Rozsudek Soudního dvora ze dne 30. června 1992, Španělsko v. Komise, C-312/90, Recueil, s. I-4117, body 21 až 23.

12 Rozsudek Soudního dvora ze dne 15. července 1963, Plaumann v. Komise, 25/62, Recueil, s. 197, bod 223.

Během roku 2006 použil Soud tyto zásady zejména ve věci, která byla předmětem rozsudku **Boyle a další v. Komise**[13]. Tato věc se týkala rozhodnutí Komise určeného Irsku, kterým byla zamítnuta žádost o zvýšení cílů víceletého orientačního programu rybářského loďstva Irska („VOP IV"). Soud rozhodl, že ačkoli nejsou žalobci, vlastníci plavidel, která jsou součástí irského rybářského loďstva, adresáty rozhodnutí, jsou jím nicméně osobně dotčeni. Žádost o zvýšení cílů podaná Irskem se totiž ve skutečnosti skládala ze souboru jednotlivých žádostí vlastníků plavidel, včetně žádostí žalobců. Přestože bylo napadené rozhodnutí určeno Irsku, dotýká se řady označených plavidel, a musí být proto považováno za soubor individuálních rozhodnutí, kdy každé z nich ovlivňuje právní postavení vlastníků uvedených plavidel. Počet a totožnost dotčených vlastníků plavidel byly určeny a ověřitelné již přede dnem vydání napadeného rozhodnutí a Komise mohla vědět, že její rozhodnutí ovlivní výlučně zájmy a postavení uvedených vlastníků. Napadené rozhodnutí se tak týkalo uzavřeného okruhu osob určených v okamžiku jeho přijetí, jejichž práva Komise zamýšlela upravit. Takto vzniklá situace tedy vymezila žalobce vzhledem ke všem ostatním osobám a individualizovala je způsobem obdobným tomu, jakým by byl individualizován adresát aktu.

b) *Aktivní legitimace v soudní agendě v oblasti státních podpor*

V rozsudku Komise v. Aktiongemeinschaft Recht und Eigentum, vyhlášeném v roce 2005 Soudní dvůr rozhodl jednak, že pokud zúčastněná strana ve smyslu čl. 88 odst. 2 ES usiluje o zajištění ochrany svých procesních práv, je přípustné, aby podala žalobu na zrušení rozhodnutí, které bylo přijato na závěr předběžné fáze zkoumání podpor, a jednak, že pokud jednotlivec zpochybní opodstatněnost rozhodnutí o posouzení podpory jako takového nebo rozhodnutí přijaté na základě formálního vyšetřovacího řízení, je přípustné, aby podal žalobu na zrušení takového rozhodnutí, pouze pokud prokáže, že požívá zvláštního postavení ve smyslu rozsudku Plaumann v. Komise[14].

Dva rozsudky vyhlášené v roce 2006 umožnily Soudu upřesnit toto rozlišování v případě, kdy Komise rozhodla, aniž by zahájila formální vyšetřovací řízení[15].

Ve věci, která byla předmětem rozsudku **Air One v. Komise**[16], podala žalobkyně, italská letecká společnost, Komisi stížnost na skutečnost, že italské orgány poskytly letecké společnosti Ryanair protiprávně podporu ve formě snížení cen letištních a odbavovacích služeb. Žalobkyně rovněž Komisi vyzvala, aby Italské republice uložila povinnost pozastavit

13 Rozsudky Soudu ze dne 13. června 2006, Boyle a další v. Komise, T-218/03 až T-240/03 (probíhá řízení o kasačním opravném prostředku, C-373/06 P), dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí; viz rovněž rozsudek Soudu ze dne 13. června 2006, Atlantean v. Komise, T-192/03, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí.

14 Rozsudek Soudního dvora ze dne 13. prosince 2005, Komise v. Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, C-78/03 P, Sb. rozh. I-10737.

15 Pokud jde o aktivní legitimaci v oblasti státních podpor, viz rovněž rozsudek ze dne 27. září 2006, Werkgroep Commerciële Jachthavens Zuidelijke Randmeren a další v. Komise, T-117/04, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, ve kterém Soud vyloučil aktivní legitimaci sdružení, jakož i aktivní legitimaci jeho členů ke zpochybnění rozhodnutí přijatého na základě formálního vyšetřovacího řízení stanoveného v čl. 88 odst. 2 ES.

16 Rozsudek Soudu ze dne 10. května 2006, Air One v. Komise, T-395/04, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí.

vyplácení těchto podpor. Jelikož se jednalo o žalobu na nečinnost, která je spolu se žalobou na neplatnost pouze vyjádřením jednoho a téhož právního prostředku, bylo třeba, aby Soud určil, zda by žalobkyně byla aktivně legitimována k podání žaloby na neplatnost alespoň jednoho z aktů, které by Komise mohla přijmout na závěr předběžné fáze zkoumání podpor. Soud za tímto účelem použil judikaturu Soudního dvora a upřesnil v této souvislosti pojem „dostatečný soutěžní vztah", aby podnik mohl být považován za soutěžitele příjemců podpory, a tudíž za zúčastněnou stranu ve smyslu čl. 88 odst. 2 ES. V projednávaném případě Soud rozhodl, že k přípustnosti žaloby postačí konstatovat, že žalobkyně a příjemce podpory společně přímo či nepřímo provozují mezinárodní leteckou linku a že žalobkyně poskytuje pravidelné služby letecké osobní dopravy z italských letišť nebo na tato letiště, a to zejména letiště regionální, u kterých může soutěžit s příjemcem.

Ve věci, která byla předmětem rozsudku **British Aggregates v. Komise**[17], rozhodla Komise, aniž by zahájila formální vyšetřovací řízení, že nevznese námitky proti dani, která byla předmětem přezkumu. Soud připomíná, že pokud žalobce zpochybní opodstatněnost rozhodnutí o posouzení podpory jako takového, pouhá skutečnost, že může být považován za zúčastněnou stranu ve smyslu čl. 88 odst. 2 ES nemůže stačit pro uznání přípustnosti žaloby. Žalobce v takovém případě musí prokázat, že má zvláštní postavení ve smyslu výše uvedeného rozsudku Plaumann v. Komise. Bylo by tomu tak zejména tehdy, pokud by jeho postavení na trhu bylo podstatně dotčeno podporou, která je předmětem dotčeného rozhodnutí. Soud přitom v projednávané věci konstatuje, že žalobkyně, sdružení podniků, se nespokojuje pouze s tím, že napadá zamítnutí Komise zahájit formální vyšetřovací řízení, ale rovněž zpochybňuje opodstatněnost napadeného rozhodnutí. Soud tedy posuzoval, zda uvedla důvody, proč je posuzované opatření způsobilé podstatně zasáhnout do postavení alespoň jednoho z jejích členů na trhu, přičemž konstatoval, že toto opatření usiluje o obecnou změnu rozdělení trhu mezi přírodním kamenivem, které dani podléhá, a substitučními produkty, jež jsou od daně osvobozeny. Toto opatření je ostatně způsobilé vést ke skutečné změně soutěžního postavení některých členů žalobkyně, jelikož jsou přímými soutěžiteli s výrobci materiálů osvobozenými od daně, kteří se stali konkurenceschopnými díky zavedení předmětné ekologické daně. Jelikož tímto opatřením mohlo být podstatně dotčeno soutěžní postavení některých členů žalobkyně, byla její žaloba přípustná.

c) *Bezprostřední dotčení*

Aby mohl být určitý žalobce považován za bezprostředně dotčeného ve smyslu článku 230 čtvrtého pododstavce ES, musí být splněny dvě podmínky. Dotčený akt musí mít zaprvé přímo účinky na právní postavení jednotlivce. Zadruhé nesmí uvedený akt ponechat žádnou posuzovací pravomoc subjektům, kterým je určen a které jsou pověřeny jeho případným provedením, jelikož toto provedení je čistě automatické povahy a vyplývá ze samotné právní úpravy Společenství, aniž by bylo třeba použít další prostředkující

[17] Rozsudek Soudu ze dne 13. září 2006, British Aggregates v. Komise, T-210/02 (probíhá řízení o kasačním opravném prostředku C-487/06 P), dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí.

předpisy[18]. Tato druhá podmínka je splněna, pokud je možnost členského státu neřídit se dotčeným aktem čistě teoretická, přičemž o jeho vůli vyvodit důsledky v souladu s ním není pochyb[19].

Soud, který tyto zásady použil v již zmíněném rozsudku **Boyle a další v. Komise**, rozhodl, že rozhodnutí, které odmítá vyhovět některým žádostem o zvýšení cílů víceletého orientačního programu rybářského loďstva Irska („VOP IV") se bezprostředně dotýká majitelů dotčených plavidel. V napadeném rozhodnutí totiž Komise, jakožto jediný příslušný orgán v dané oblasti, rozhodla konečným způsobem o přípustnosti zvýšení kapacity určitých jednotlivých plavidel vzhledem k podmínkám použití platné právní úpravy. Napadené rozhodnutí tím, že shledává nepřípustnost plavidel náležejících žalobcům, má tak za přímý a konečný účinek zbavení žalobců možnosti využít opatření práva Společenství. Vnitrostátní orgány totiž nemají žádnou posuzovací pravomoc, pokud jde o výkon tohoto rozhodnutí. Soud v tomto ohledu vyloučil argument, podle kterého se mohlo Irsko teoreticky rozhodnout přidělit dodatečnou kapacitu plavidlům žalobců v mezích stropu stanoveného v rámci VOP IV. Podle Soudu by totiž vnitrostátní rozhodnutí této povahy nezbavilo napadené rozhodnutí jeho automatické použitelnosti, neboť z právního hlediska by se nedotýkalo použití napadeného rozhodnutí v právu Společenství. Účinkem tohoto vnitrostátního rozhodnutí by byla další změna postavení žalobců, přičemž tato druhá změna jejich právního postavení by vyplývala pouze z nového vnitrostátního rozhodnutí, a nikoliv z výkonu napadeného rozhodnutí.

B. Pravidla hospodářské soutěže použitelná na podniky

Tento rok Soud vydal 26 rozsudků, ve kterých rozhodoval o hmotněprávních pravidlech zakazujících protisoutěžní dohody, z toho plných 18 rozsudků v kartelových věcech[20].

18 Rozsudek Soudního dvora ze dne 5. května 1998, Dreyfus v. Komise, C-386/96 P, Recueil, s. I-2309, bod 43, a rozsudek Soudu ze dne 13. prosince 2000, DSTV v. Komise, T-69/99, Recueil, s. II-4039, bod 24.

19 Výše uvedený rozsudek Dreyfus v. Komise, bod 44.

20 Rozsudky Soudu ze dne 15. března 2006, Daiichi Pharmaceutical v. Komise, T-26/02, a BASF v. Komise, T-15/02, dosud nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí; ze dne 5. dubna 2006, Degussa v. Komise, T-279/02 (probíhá řízení o kasačním opravném prostředku, C-266/06 P), dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí; ze dne 30. května 2006, Bank Austria Creditanstalt v. Komise, T-198/03, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí; ze dne 7. června 2006, Österreichische Postsparkasse a Bank für Arbeit und Wirtschaft/Commission, T-213/01 a T-214/01, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí; ze dne 4. července 2006, Hoek Loos v. Komise, T-304/02, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí; ze dne 27. září 2006, Ferriere Nord v. Komise, T-153/04, Archer Daniels Midland v. Komise (kyselina citronová), T-59/02 a Archer Daniels Midland v. Komise (glukonát sodný), T-329/01, Dresdner Bank a další v. Komise, T-44/02 OP, T-54/02 OP, T-56/02 OP, T-60/02 OP a T-61/02 OP, Jungbunzlauer v. Komise, T-43/02, Akzo Nobel v. Komise, T-330/01, Roquette Frères v. Komise, T-322/01, jakož i Avebe v. Komise, T-314/01, dosud nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí; ze dne 16. listopadu 2006, Peróxidos Orgánicos v. Komise, T-120/04, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí; ze dne 5. prosince 2006, Westfalen Gassen Nederland v. Komise, T-303/02, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí; ze dne 13. prosince 2006, FNCBV a další v. Komise, T-217/03 a T-245/03, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí; ze dne 14. prosince 2006, Raiffeisen Zentralbank Österreich a další v. Komise, T-259/02 až T-264/02 a T-271/02, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí.

Kromě kartelových věcí vydal Soud čtyři rozsudky týkající se použití článků 81 ES a 82 ES[21], jakož i čtyři rozsudky, ve kterých rozhodl o hmotněprávních otázkách kontroly spojování podniků[22].

1. Pojem „podnik" ve smyslu pravidel hospodářské soutěže

Ve výše citovaném rozsudku **SELEX Sistemi Integrati v. Komise** se Soud vyslovil k žalobě, kterou bylo napadeno rozhodnutí Komise zamítající stížnost společnosti SELEX Sistemi Integrati SpA působící v odvětví systémů řízení letového provozu. Tato stížnost se týkala údajných porušení pravidel hospodářské soutěže organizací Eurocontrol v rámci výkonu jejího úkolu standardizace, pokud jde o zařízení a systémy řízení leteckého provozu (zvané „ATM"). Tato stížnost byla zamítnuta z toho důvodu, že činnosti organizace Eurocontrol nemají hospodářskou povahu.

V tomto rozsudku Soud nejprve připomíná ustálenou judikaturu Soudního dvora, podle níž pojem „podnik" zahrnuje jakoukoli entitu vykonávající hospodářskou činnost nezávisle na právním postavení této entity a způsobu jejího financování. V tomto ohledu představuje hospodářskou činnost jakákoli činnost spočívající v nabízení zboží nebo služeb na daném trhu[23]. V návaznosti na to Soud tyto zásady použil a rozhodl, že činnost organizace Eurocontrol v oblasti normalizace, pokud jde jak o vypracování, tak o přijímání norem, jakož i získávání prototypů systémů ATM a správu práv duševního vlastnictví, kterou Eurocontrol v této oblasti vykonává, nemůže být kvalifikována jako hospodářská činnost. Naproti tomu Soud shledává, že poradenské činnosti Eurocontrolu pro vnitrostátní správní orgány, které mají formu spolupráce při přípravě zadávací dokumentace nabídkových řízení nebo během výběru podniků účastnících se těchto nabídkových řízení, představují nabízení služeb na trhu poradenství, na kterém by stejně tak mohly působit soukromé podniky specializované v této oblasti. Skutečnost, že určitou činnost může vykonávat soukromý podnik, je přitom doplňujícím ukazatelem, který umožňuje kvalifikovat dotčenou činnost jako činnost podniku. Krom toho, ačkoli skutečnost, že tato činnost spočívající ve spolupráci s vnitrostátními správními orgány není vykonávána za odměnu a sleduje cíl obecného zájmu, je ukazatelem existence nehospodářské činnosti, nebrání za všech okolností tomu, aby činnost byla považována za hospodářskou činnost. Soud dospěl k závěru, že se Komise proto neprávem domnívala, že předmětné činnosti nemohou být považovány za činnosti hospodářské povahy.

21 Rozsudky Soudu ze dne 2. května 2006, O2 (Germany) v. Komise, T-328/03, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí; ze dne 27. září 2006, GlaxoSmithKline Services v. Komise, T-168/01, a Haladjian Frères v. Komise, T-204/03, dosud nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí, jakož i rozsudek ze dne 12. prosince 2006, SELEX Sistemi Integrati/Commissio, T-155/04, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí.

22 Rozsudky Soudu ze dne 23. února 2006, Cementbouw Handel & Industrie v. Komise, T-282/02 (probíhá řízení o kasačním opravném prostředku, C-202/06 P); ze dne 4. července 2006, easyJet v. Komise, T-177/04; ze dne 13. července 2006, Impala v. Komise, T-464/04 (probíhá řízení o kasačním opravném prostředku, C-413/06 P), a ze dne 14. července 2006, Endesa v. Komise, T-417/05, dosud nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí.

23 Rozsudky Soudního dvora ze dne 23. dubna 1991, Höfner a Elser, C 41/90, Recueil, s. I 1979, bod 21, a ze dne 12. září 2000, Pavlov a další, C 180/98 až C 184/98, Recueil, s. I 6451, bod 74.

2. Použití práva hospodářské soutěže v oblasti zemědělství

Rozhodnutím ze dne 2. dubna 2003[24] uložila Komise pokuty v celkové výši 16,68 milionů eur předním francouzským svazům v odvětví hovězího masa. Těmto svazům, které zastupují zemědělce a porážeče dobytka, byly uloženy pokuty za účast v kartelové dohodě v rozporu s právem Společenství. Tato dohoda trvala v ústní podobě i po listopadu 2001, kdy měla být ukončena, a to navzdory oznámení Komise tomuto svazu o jejím protiprávním charakteru. Dohoda byla uzavřena v hospodářském kontextu, který se od roku 2000 vyznačoval vážnou krizí v odvětví hovězího masa v důsledku odhalení nových případů bovinní spongiformní encefalopatie, zvané „nemoc šílených krav".

Soud ve výše uvedeném rozsudku **FNCBV a další v. Komise** rozhodoval o žalobě podané proti tomuto rozhodnutí, a poté, co zamítl zejména argumenty žalobců, podle kterých Komise porušila jejich svobodu sdružování v odborových organizacích, dospěl k závěru, že na sankcionovanou dohodu se nevztahuje výjimka stanovená v nařízení č. 26 ve prospěch některých činností týkajících se produkce zemědělských produktů a obchodu s nimi[25]. Taková výjimka se uplatní pouze za předpokladu, že dohoda jednak podporuje všechny cíle uvedené v článku 33 ES, a jednak je nezbytná k uskutečnění těchto cílů, přičemž tak tomu v projednávaném případě nebylo: ačkoli mohla být dohoda považována za nezbytnou pro dosažení cíle k zajištění odpovídající životní úrovně zemědělského obyvatelstva, mohla naproti tomu ohrozit zajištění dodávek spotřebitelům za rozumné ceny a netýkala se stabilizace trhů.

3. Přínos v oblasti článku 81 ES

a) *Použití čl. 81 odst. 1 ES*

Článek 81 odst. 1 stanoví, že se společným trhem jsou neslučitelné, a proto zakázané, veškeré dohody mezi podniky, rozhodnutí sdružení podniků a jednání ve vzájemné shodě, které by mohly ovlivnit obchod mezi členskými státy a jejichž cílem nebo výsledkem je vyloučení, omezení nebo narušení hospodářské soutěže na společném trhu.

— **Protisoutěžní cíl nebo výsledek kartelových dohod**

Rozsudek **GlaxoSmithKline Services v. Komise**, který se týká spojitosti mezi omezením paralelního obchodu a ochranou hospodářské soutěže, obsahuje významné pasáže týkající se pojmu „dohoda mající za cíl omezení hospodářské soutěže" v oblasti evropského farmaceutického průmyslu. Glaxo Wellcome, španělská pobočka skupiny GlaxoSmithKline, jež je jedním z hlavních světových výrobců léčivých přípravků, přijala nové obecné prodejní podmínky vztahující se na velkoobchodní prodejce léčivých přípravků, podle kterých měly

[24] Rozhodnutí Komise 2003/600/ES ze dne 2. dubna 2003 týkající se řízení k použití článku [81 ES] (Věc COMP/C.38.279/F3 – Francouzské hovězí maso) (Úř. věst. L 209, s. 12).

[25] Nařízení č. 26 ze dne 4. dubna 1962 o použití určitých pravidel hospodářské soutěže na produkci zemědělských produktů a obchod s nimi (Úř. věst. 1962, 30, s. 993; Zvl. vyd. 03/01, s. 6).

být tyto léčivé přípravky prodávány španělským velkoobchodním prodejcům za rozdílné ceny podle národního systému zdravotního pojištění, který je hradil, a podle toho, zda budou uváděny na trh ve Španělsku, nebo v jiném členském státě. Léčivé přípravky určené k úhradě v jiných členských státech měly být v praxi prodávány za vyšší cenu než léčivé přípravky určené k úhradě ve Španělsku, kde maximální ceny stanoví správní orgány. GlaxoSmithKline oznámila tyto obecné prodejní podmínky Komisi, která na základě několika stížností konstatovala, že cílem a výsledkem předmětných prodejních podmínek bylo omezení hospodářské soutěže.

Ve svém rozsudku se Soud nicméně domnívá, že dohoda směřující k omezení paralelního obchodu nemusí být považována ve své podstatě, tedy nezávisle na jakékoliv analýze hospodářské soutěže, za dohodu s cílem omezit hospodářskou soutěž. Je-li totiž nesporné, že paralelní obchod požívá určité ochrany, nejedná se o ochranu paralelního obchodu jako takového, ale o ochranu paralelního obchodu jakožto jednak podporujícího rozvoj obchodní výměny, a jednak posilujícího hospodářskou soutěž, tedy pokud jde o tento druhý aspekt, jakožto poskytujícího konečným spotřebitelům výhody účinné hospodářské soutěže v rámci zásobování nebo cen. Je-li tedy nesporné, že dohoda směřující k omezení paralelního obchodu musí být v zásadě považována za dohodu s cílem omezit hospodářskou soutěž, je tomu tak jen v rozsahu, v němž lze předpokládat, že zbavuje konečné spotřebitele těchto výhod. Přitom v projednávané věci s ohledem na právní a hospodářský kontext obecných prodejních podmínek GlaxoSmithKline nebylo možné předpokládat, že tyto podmínky zbavují konečné spotřebitele léčivých přípravků takových výhod. Velkoobchodní prodejci, jejichž funkcí je zajišťovat maloobchodním prodejcům dodávky podléhající hospodářské soutěži mezi výrobci, jsou totiž jednak hospodářskými činiteli působícími v rámci hodnotového řetězce na zprostředkovatelské úrovni a mohou si ponechat cenové výhody plynoucí z paralelního obchodu, v kterémžto případě tyto výhody nejsou přeneseny na konečné spotřebitele. Krom toho, jelikož jsou ceny dotčených léčivých přípravků ve velké míře vyňaty z volného působení nabídky a poptávky z důvodu platné právní úpravy a jsou stanoveny nebo kontrolovány veřejnými orgány, nelze mít bez dalšího za dané, že paralelní obchod směřuje k jejich snížení, a tedy ke zvýšení blahobytu konečných spotřebitelů. Za těchto podmínek, jak rozhodl Soud, nelze povahu této dohody jako omezující hospodářskou soutěž dovodit pouze z jejího znění, byť vykládaného v jejím kontextu, a je nezbytně nutné přihlédnout i k jejím účinkům.

Soud tedy přezkoumal účinky dohody na hospodářskou soutěž, přičemž nepoužil některé analýzy, které Komise k této otázce provedla ve svém rozhodnutí, nicméně konstatoval, že dohoda brání tlaku na jednotkovou cenu dotčených léčivých přípravků, který by existoval při neexistenci této dohody, k újmě konečného spotřebitele, kterým se rozumí jak pacient, tak národní systém zdravotního pojištění jednající na účet svých pojištěnců.

— **Stupeň požadované důkazní povinnosti**

Ve výše citovaném rozsudku **Dresdner Bank a další v. Komise** Soud s ohledem na obecnou zásadu presumpce neviny připomíná, že má-li soudce pochybnosti, musí být tato skutečnost ku prospěchu podniku, jemuž je určeno rozhodnutí, které konstatuje protiprávní jednání. K prokázání existence protiprávního jednání Komise tedy musí předložit přesné a shodující se důkazy. Každý z Komisí předložených důkazů nemusí nicméně nutně

splňovat tato kritéria ve vztahu ke každému znaku protiprávního jednání: stačí, aby tomuto požadavku vyhovoval soubor nepřímých důkazů, na něž se orgán odvolává, posuzovaný jako celek. V projednávaném případě tvrdilo pět žalujících bank, že během setkání konaného dne 15. října 1997 neuzavřely žádnou dohodu o úrovni a struktuře provizí za směnu valut představujících dílčí jednotky eura během přechodného období mezi zavedením eura jako skripturní měny a zavedením eura jako oběživa. Soud přezkoumal jak důkazy týkající se kontextu setkání ze dne 15. října 1997, tak přímé důkazy týkající se tohoto setkání, a rozhodl, že jejich důkazní síla nepostačuje k tomu, aby bylo možné mít v tomto ohledu bez jakýchkoli pochybností za to, že banky přítomné na setkání sankcionovanou dohodu uzavřely.

— **Povinnosti Komise při posuzování dohod**

Ve výše uvedeném rozsudku **O2 (Germany) v. Komise** Soud připomíná, že za účelem posouzení slučitelnosti dohody se společným trhem s ohledem na zákaz uvedený v čl. 81 odst. 1 ES je třeba přezkoumat hospodářský a právní kontext, v němž byla dohoda uzavřena, její cíl, účinky, jakož i dopad dohody na obchod v rámci Společenství, při zohlednění zejména hospodářského kontextu, v němž podniky působí, výrobků či služeb, na které se tato dohoda vztahuje, jakož i struktury a skutečných podmínek fungování dotčeného trhu. Krom toho v případě, jako je projednávaný případ, kde bylo připuštěno, že dohoda nemá protisoutěžní cíl, je třeba přezkoumat účinky dohody, přičemž aby tato dohoda podléhala zákazu, musí existovat skutečnosti prokazující, že hospodářská soutěž byla ve značné míře buď vyloučena, nebo omezena či narušena. Danou hospodářskou soutěž je třeba chápat ve skutečném kontextu, v němž by k ní došlo, pokud by neexistovala sporná dohoda, přičemž narušení hospodářské soutěže lze zpochybnit zejména tehdy, pokud se dohoda zdá být nezbytná právě k proniknutí podniku do zóny, kde nepůsobil.

Takový přístup nepředstavuje podle Soudu použití „pravidla rozumného uvážení" na čl. 81 odst. 1 ES, jež by spočívalo ve vyhodnocení prosoutěžních a protisoutěžních účinků dohody, ale zohlednění dopadu dohody na skutečnou a potenciální hospodářskou soutěž, jakož i situace hospodářské soutěže v případě neexistence dohody, přičemž tyto dva aspekty spolu vzájemně souvisí. Soud dodává, že takový přezkum se jeví zvláště nezbytným, pokud jde o právě liberalizované trhy nebo vznikající trhy, jako v případě trhů mobilních komunikací třetí generace dotčených v této věci, kde může být účinná hospodářská soutěž problematická, například kvůli přítomnosti dominantního provozovatele, koncentrované struktury trhu nebo kvůli existenci významných překážek vstupu na trh.

V projednávané věci je Soud toho názoru, že sporné rozhodnutí obsahuje několik pochybení v analýze. Jednak neobsahuje žádné objektivní posouzení situace hospodářské soutěže v případě neexistence dohody, což narušuje posouzení skutečných a potenciálních účinků dohody na hospodářskou soutěž. Aby mohla Komise platně posoudit, v jaké míře byla dohoda pro O2 (Germany) nezbytná k proniknutí na trh mobilních komunikací třetí generace, měla prozkoumat otázku, zda by žalobkyně byla přítomna na tomto trhu v případě neexistence dohody. Dále pak rozhodnutí neprokazuje *in concreto* v kontextu vznikajícího relevantního trhu, že ustanovení dohody týkající se roamingu mají omezující účinky na hospodářskou soutěž, ale omezuje se v tomto ohledu na *petitio principii* a obecná tvrzení.

b) *Použití čl. 81 odst. 3 ES*

Článek 81 odst. 3 ES stanoví, že odstavec 1 tohoto článku může být prohlášen za neúčinný zejména pro dohody nebo kategorie dohod mezi podniky, které přispívají ke zlepšení výroby nebo distribuce výrobků anebo k podpoře technického či hospodářského pokroku, přičemž vyhrazují spotřebitelům přiměřený podíl na výhodách z toho vyplývajících, a které neukládají příslušným podnikům omezení, jež nejsou k dosažení těchto cílů nezbytná, ani neumožňují těmto podnikům vyloučit hospodářskou soutěž ve vztahu k podstatné části výrobků tímto dotčených.

V již uvedeném rozsudku **GlaxoSmithKline Services v. Komise** uplatňovala žalobkyně zejména důkazy, podle kterých paralelní obchod přináší ztrátu efektivnosti tím, že snižuje její inovační schopnost. Tvrdila tak, že sporná dohoda umožňuje zvýšit její inovační schopnosti, jelikož má vliv na paralelní obchod a zlepšuje její marže. Posouzení některých relevantních skutečností předložených žalobkyní, které provedla Komise, přitom nemůže být považováno za dostatečné pro podporu závěrů, ke kterým správa v těchto otázkách dospěla. Komise totiž měla přezkoumat, zda sporná dohoda mohla umožnit obnovení inovační schopnosti žalobkyně, a z tohoto důvodu způsobit nárůst efektivnosti v hospodářské soutěži mezi značkami, jelikož v odvětví léčivých přípravků je účinek paralelního obchodu na hospodářskou soutěž dvojznačný. Nárůst efektivnosti, který může vyvolat v hospodářské soutěži v rámci značky, jejíž role je omezena v rámci právní úpravy léčivých přípravků použitelné na projednávaný případ, je totiž třeba porovnat s poklesem efektivnosti, který může způsobit v hospodářské soutěži mezi značkami. Soud proto v tomto bodě rozhodnutí Komise zrušil.

4. Přínos v oblasti článku 82 ES

Tento rok se Soud vyslovil k podmínkám článku 82 ES pouze ve dvou rozsudcích, přičemž oba se týkaly zamítnutí stížnosti.

Jednak v rozsudku **SELEX Sistemi Integrati v. Komise**, který byl již zmíněn v souvislosti s pojmem „podnik", Soud konstatoval, že žalobkyně nezmínila ve své stížnosti chování organizace Eurocontrol týkající se její činnosti spolupráce s vnitrostátními správními orgány ve formě poradenství, jež by odpovídalo kritériím článku 82 ES, přičemž se ostatně zdá, že mezi Eurocontrol a žalobkyní nebo jakýmkoliv jiným podnikem působícím v tomto odvětví neexistuje žádný konkurenční vztah.

Dále ve věci, která byla předmětem výše uvedeného rozsudku **Haladjian Frères v. Komise**, předložila společnost Haladjian Frères Komisi stížnost, ve které tvrdila několik porušení článku 82 ES vyplývajících údajně ze systému prodeje náhradních dílů zavedeného americkou společností Caterpillar. Soud rozhodl, že argumenty uvedené žalobkyní nezpochybnily posouzení skutkového a právního stavu, která Komise provedla, a že Komise zamítla stížnost žalobkyně odůvodněně. Výtky týkající se údajného stanovení nespravedlivých cen, omezování odbytu a uplatňování rozdílných podmínek byly totiž odmítnuty zejména s ohledem na skutečnost, že dotyčný systém neodděluje trh

Společenství, jelikož nezakazuje z faktického a právního hlediska hospodářskou soutěž, co se týče dílů dovážených za ceny nižší než ceny evropské.

5. Řízení k postihu protisoutěžních praktik

a) *Oprávněný zájem třetích stran a průběh řízení o použití pravidel hospodářské soutěže*

Ve výše uvedených rozsudcích **Österreichische Postsparkasse a Bank für Arbeit und Wirtschaft v. Komise**, jakož i **Raiffeisen Zentralbank Österreich a další v. Komise** Soud rozhodl, že konečný spotřebitel odebírající zboží či služby, jako je politická strana, která odebírá bankovní služby rakouských bank, má oprávněný zájem na přístupu k oznámením námitek. Konečný spotřebitel, který prokáže, že jeho hospodářské zájmy byly či mohly být poškozeny v důsledku omezení hospodářské soutěže, má totiž oprávněný zájem na podání návrhu či stížnosti Komisi, aby tato konstatovala, že došlo k porušení článků 81 ES a 82 ES. Jelikož konečným cílem pravidel, která mají zajistit, aby hospodářská soutěž na vnitřním trhu nebyla narušována, je zvýšit blaho spotřebitele, přispívá uznání oprávněného zájmu takových spotřebitelů na tom, aby Komise konstatovala, že došlo k porušení článků 81 ES a 82 ES, k uskutečnění cílů práva hospodářské soutěže. Ve výše uvedeném rozsudku **Raiffeisen Zentralbank Österreich a další v. Komise** Soud dále upřesňuje jednak, že přiznání zúčastněné straně postavení stěžovatele a předání oznámení námitek této osobě se může uskutečnit v každé fázi správního řízení, a jednak, že právo na předání oznámení námitek nelze omezit na základě pouhého podezření, že by uvedený dokument mohl být zneužit.

b) *Právo nevypovídat ve vlastní neprospěch*

Ve výše uvedeném rozsudku **Archer Daniels Midland v. Komise (kyselina citronová)** Soud upřesnil podmínky, za kterých může Komise využít proti určitému podniku doznání, které bylo učiněno před orgánem třetího státu, aniž by tím porušila právo nevypovídat ve vlastní neprospěch tak, jak jej uznává právo Společenství[26]. Bayer, jedna z účastníků sankcionované kartelové dohody, totiž předala Komisi zprávu amerického Federálního úřadu pro vyšetřování (FBI) vypracovanou z výslechu jednoho ze zástupců žalobkyně u amerických orgánů, která byla poté použita jako podklad pro oznámení námitek a následně i rozhodnutí, kterým byla podniku uložena sankce. V žalobě proti tomuto rozhodnutí žalobkyně tvrdila, že neměla příležitost uplatnit své právo nevypovídat ve vlastní neprospěch tak, jak je uznáváno právem Společenství. Soud ve svém rozsudku nicméně konstatoval, že žádné ustanovení nezakazuje Komisi využít jako důkaz dokument, který byl vypracován v rámci jiného řízení, než které vedla samotná Komise. Nicméně stanovil, že vychází-li Komise z výpovědi učiněné v kontextu odlišném od kontextu řízení před Komisí a obsahuje-li tato výpověď možné informace, které by dotčený podnik mohl odmítnout Komisi předat, je Komise povinna zajistit dotčenému podniku procesní práva odpovídající právům poskytnutým právem Společenství. Komise je tak povinna posoudit

[26] K právu nevypovídat ve vlastní neprospěch viz rozsudek Soudního dvora ze dne 18. října 1989, Orkem v. Komise, 374/87, Recueil, s. 3283.

i bez návrhu, zda *prima facie* existují vážné pochybnosti o dodržení procesních práv dotčených účastnic v rámci řízení, v průběhu kterého poskytly takové výpovědi. Při neexistenci takových pochybností musejí být procesní práva dotčených účastnic považována za dostatečně zaručená, pokud Komise v oznámení námitek jasně uvádí, případně i tím, že k tomuto oznámení připojí dotčené dokumenty, že hodlá z dotčených výpovědí vycházet. V projednávaném případě nebyla žádná z těchto zásad Komisí porušena zejména proto, že Komise připojila k oznámení námitek dotyčnou zprávu a Archer Daniels Midland nevznesla proti použití tohoto dokumentu žádnou výhradu.

c) *Zveřejnění aktů a vymezení profesního tajemství*

Ve věci, v níž byl vydán výše uvedený rozsudek **Bank Austria Creditanstalt v. Komise**, byla podstatou žaloby protiprávnost zveřejnění rozhodnutí o uložení pokut, jelikož zveřejnění tohoto rozhodnutí nebylo v projednávaném případě povinné. Ve svém rozsudku však Soud tento žalobní důvod odmítl, když stanovil, že možnost orgánů zveřejňovat akty, které přijaly, je pravidlem. Z této zásady existují nicméně výjimky v rozsahu, v němž právo Společenství, zejména prostřednictvím ustanovení zaručujících dodržování profesního tajemství, brání zpřístupnění těchto aktů nebo některých informací v nich obsažených. Soud také vymezil pojem „profesní tajemství", když stanovil, že k tomu, aby informace spadaly svou povahou pod tuto ochranu, je nejprve nezbytné, aby byly známy pouze omezenému počtu osob. Dále se musí jednat o informace, jejichž zpřístupnění může způsobit vážnou škodu osobě, která je poskytla, nebo třetím osobám. Konečně je nezbytné, aby zájmy, jež by mohly být poškozeny zpřístupněním informace, byly objektivně hodné ochrany. Posouzení důvěrné povahy informace tak vyžaduje zvážení legitimních zájmů, které brání jejich zpřístupnění, a obecného zájmu, který požaduje, aby činnosti orgánů Společenství probíhaly co nejotevřeněji. Soud přitom konstatuje, že zvážení obecného zájmu na transparentnosti jednání na úrovni Společenství a zájmů, které mu mohou odporovat, bylo zákonodárcem Společenství uskutečněno v různých aktech sekundárního práva, zejména nařízeními č. 45/2001 a č. 1049/2001[27]. Soud tak stanoví vztah mezi pojmem profesního tajemství a těmito dvěma nařízeními. Pokud taková ustanovení sekundárního práva zakazují zpřístupnění informací veřejnosti nebo vylučují přístup veřejnosti k dokumentům, které tyto informace obsahují, musí být na tyto informace nahlíženo tak, že se na ně vztahuje profesní tajemství. Pokud má veřejnost naopak právo na přístup k dokumentům obsahujícím některé informace, nelze na tyto informace nahlížet tak, že svou povahou spadají pod profesní tajemství.

6. Pokuty

V roce 2006 vydal Soud také řadu rozsudků, ve kterých se vyjádřil k legalitě nebo k přiměřenosti pokut uložených za porušení článku 81 ES. K nejvýznamnějšímu vývoji

[27] Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 ze dne 18. prosince 2000 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány a institucemi Společenství a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. 2001, L 8, s. 1; Zvl. vyd. 13/26, s. 102), a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. L 145, s. 43; Zvl. vyd. 01/03, s. 331).

došlo v tomto roce u zásady ukládání sankcí na základě zákona, pokynů o metodě stanovování pokut, maximální výše 10 % obratu a pravomoci Soudu v oblasti soudního přezkumu v plné jurisdikci.

a) *Zásada ukládání sankcí na základě zákona*

Ve výše uvedených rozsudcích **Jungbunzlauer v. Komise** a **Degussa v. Komise** zamítl Soud námitku protiprávnosti týkající se čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17[28], kterou byl uplatňován rozpor tohoto ustanovení se zásadou ukládání sankcí na základě zákona. Podle žalobkyň, které se účastnily kartelu na trzích s kyselinou citronovou a methioninem, ponechává toto ustanovení Komisi protiprávně diskreční pravomoc rozhodnout o účelnosti a částce pokuty.

Soud se však domnívá, že zásada ukládání trestů na základě zákona tak, jak je vykládána judikaturou Evropského soudu pro lidská práva, za předpokladu, že se čl. 7 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod použije na pokuty postihující porušení pravidel hospodářské soutěže, nevyžaduje, aby znění ustanovení, podle nichž jsou tyto sankce ukládány, bylo natolik přesné, aby důsledky, které mohou z protiprávního jednání porušujícího tato ustanovení nastat, bylo možné předvídat s absolutní jistotou. Krom toho není posuzovací pravomoc Komise týkající se ukládání sankcí, ačkoli je rozsáhlá, absolutní, jelikož je omezena maximální výší 10 % obratu, posouzením závažnosti a doby trvání protiprávního jednání, zásadami rovného zacházení a proporcionality, předchozí správní praxí Komise ve světle zásady rovného zacházení a konečně sebeomezením, které si Komise sama uložila přijetím sdělení o spolupráci a pokynů o metodě stanovování pokut. Soud tedy předloženou námitku protiprávnosti zamítl.

b) *Pokyny o metodě stanovování pokut*

Ačkoli Komise přijala dne 1. září 2006 nové pokyny o metodě stanovování pokut, týkaly se tento rok vydané rozsudky, jako ostatně i věci nově zahájené, pouze pokynů o metodě stanovování pokut přijatých v roce 1998[29].

Z obecného pohledu je nesporné, že Komise je pokyny o metodě stanovování pokut vázána. Soud nicméně ve výše uvedeném rozsudku **Raiffeisen Zentralbank Österreich a další v. Komise** upřesnil, že takové sebeomezení není neslučitelné se zachováním značné posuzovací pravomoci ve prospěch Komise. Přijetí pokynů o metodě stanovování pokut tak nemá vliv na význam předchozí judikatury, podle které Komise disponuje posuzovací pravomocí, která jí umožňuje při stanovování částky pokut, kterou zamýšlí uložit, zohlednit

28 Nařízení Rady č. 17 ze dne 6. února 1962 První nařízení, kterým se provádějí články [81 ES] a [82 ES] (Úř. věst. 1962, 13, s. 204; Zvl. vyd. 08/01, s. 3).

29 Pokyny o metodě stanovování pokut uložených podle čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a čl. 65 odst. 5 Smlouvy o ESUO (Úř. věst. 1998, C 9, s. 3). Tyto pokyny jsou nyní nahrazeny pokyny o metodě stanovování pokut uložených podle čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 (Úř. věst. 2006, C 210, s. 2). Tyto nové pokyny se použijí na případy, u kterých bylo oznámení o námitkách oznámeno po 1. září 2006.

či nezohlednit některé skutečnosti, zejména podle okolností případu. V případě, že se Komise odchýlila od metody uvedené v pokynech, je věcí Soudu, aby ověřil, zda je toto odchýlení dostatečně právně odůvodněné. Soud však rovněž upřesnil, že posuzovací pravomoc Komise a meze této pravomoci, které si sama stanovila, nepředjímají výkon pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci náležející soudu Společenství.

Soud při rozšíření stejných zásad výkladu na zvláštní případ polehčujících okolností upřesnil, že jelikož z pokynů nevyplývá žádný imperativní údaj o tom, které polehčující okolnosti mohou být zohledněny, je třeba vyjít z toho, že si Komise ponechala určitý prostor pro uvážení, aby na základě celkového posouzení rozhodla o případném snížení částky pokut z důvodu polehčujících okolností.

Během roku 2006 Soud rovněž nadále upřesňoval některá ustanovení pokynů o metodě stanovování pokut, například pojem „skutečný dopad" ve věcech **Archer Daniels Midland „glukonát sodný" a Archer Daniels Midland „kyselina citronová"**, pojem „přitěžující okolnosti spojené s vedoucí úlohou" ve výše uvedených rozsudcích **BASF v. Komise a Archer Daniels Midland v. Komise (kyselina citronová),** jakož i pojem „polehčující okolnosti spojené s ukončením protiprávního jednání hned po prvních zásazích Komise", ve výše uvedených rozsudcích **Archer Daniels Midlands v. Komise (kyselina citronová) a Archer Daniels Midland v. Komise (glukonát sodný)**.

c) *Maximální výše 10 %*

Nařízení č. 17 stanovilo, stejně jako nyní stanoví čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003, že pokuta u každého podniku a sdružení podniků podílejících se na protiprávním jednání v rozporu s články 81 ES nebo 82 ES nesmí přesáhnout 10 % jeho celkového obratu za předchozí hospodářský rok.

Ve věci, která byla předmětem rozsudku **FNCBV a další v. Komise**, který byl již zmíněn u použití pravidel hospodářské soutěže na oblast zemědělství, bylo napadené rozhodnutí zrušeno pro nedostatečné odůvodnění plynoucí ze skutečnosti, že Komise nevěnovala žádnou část rozhodnutí maximální výši 10 % a obratu, který je třeba vzít v úvahu při výpočtu této maximální výše. Soud krom toho nicméně rozhodl, že možnost Komise vycházet nikoli z čistého obratu svazů sdružujících členy, nýbrž z obratu jejich členů, není omezena na okolnost, která již byla určena judikaturou, za které může svaz vystupovat za své členy. Je totiž třeba zachytit skutečnou hospodářskou sílu svazu. Další specifické okolnosti, jako je například skutečnost, že protiprávní jednání, kterého se dopustil určitý svaz, se týká činností jeho členů a že praktiky vykonává přímo svaz ve prospěch svých členů a ve spolupráci s nimi, tedy mohou odůvodnit zohlednění obratů členů určitého svazu, jelikož svaz nemá objektivní zájmy vykazující autonomní charakter ve vztahu k zájmům svých členů. Tak tomu přitom bylo v projednávané věci. Hlavním posláním svazů postižených sankcemi totiž byla obrana jejich členů a zastupování jejich zájmů. Sporná dohoda se krom toho týkala činností těchto členů a byla uzavřena přímo v jejich prospěch. Tato dohoda byla konečně prováděna zejména uzavíráním místních dohod mezi svazy v departementech a místními zemědělskými odbory, jež jsou členy národních svazů, které byly v projednávaném případě sankcionovány.

d) *Výkon pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci*

Na základě článku 17 nařízení č. 17, jakož i článku 31 nařízení č. 1/2003 má Soud, kterému byla předložena žaloba proti rozhodnutí ukládajícímu pokutu, neomezenou pravomoc ve smyslu článku 229 ES, která mu umožňuje snižovat nebo zvyšovat pokuty uložené Komisí. V průběhu roku 2006 vykonal Soud tuto pravomoc mnohokrát a různými způsoby.

Ve věcech týkajících se kartelů v odvětví vitaminů tak Soud vykonal tuto pravomoc přezkumu v plné jurisdikci pouze za tím účelem, aby vyvodil důsledky vad, které mají vliv na legalitu rozhodnutí. Ve výše uvedeném rozsudku **BASF v. Komise** se Soud domníval, že zjištění protiprávnosti posouzení Komise, pokud jde o přitěžující okolnosti, které vedly ke zvýšení pokuty ve vztahu k její základní částce, otevřelo soudu Společenství prostor pro výkon jeho pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci, a to k potvrzení, zrušení nebo změně uvedeného zvýšení pokuty z hlediska všech relevantních skutečností projednávaného případu. V obecnější rovině Soud rozhodl, když byl vyzván společností BASF, aby vykonal svou pravomoc soudního přezkumu v plné jurisdikci nezávisle na zjištění protiprávnosti, že přezkum, který má provést v případě rozhodnutí, jímž Komise shledala porušení pravidel hospodářské soutěže a uložila pokuty, se omezuje na legalitu tohoto rozhodnutí, a že pravomoc soudního přezkumu v plné jurisdikci, která Soudu přísluší, lze popřípadě vykonat pouze po konstatování protiprávnosti rozhodnutí, kterou dotyčný podnik uplatnil ve své žalobě, a za účelem nápravy následků této protiprávnosti na stanovení částky uložené pokuty, a to v případě potřeby zrušením či změnou této pokuty.

Naproti tomu ve věci, v níž byl vydán výše uvedený rozsudek **Hoek Loos v. Komise**, jenž se týkal kartelu v odvětví průmyslových plynů, Soud přezkoumával argumentaci žalobkyně z pohledu návrhu na zrušení nebo snížení pokuty, kterou obsahuje. V této souvislosti uvedl, že posouzení přiměřenosti uložené pokuty ve vztahu k závažnosti a délce trvání protiprávního jednání je součástí přezkumu v plné jurisdikci, kterým je Soud pověřen[30]. Poté, co zamítl všechny žalobní důvody, dospěl Soud nakonec k závěru, že konečná částka pokuty uložená žalobkyni se ukazuje jako „zcela přiměřená, jelikož žádná žalobkyní uplatněná okolnost neodůvodňuje její snížení". Stejně tak Soud rozhodl ve výše uvedeném rozsudku **Raiffeisen Zentralbank Österreich a další v. Komise**, že vedle přezkumu legality rozhodnutí náleží Soudu posoudit, zda je namístě vykonávat jeho pravomoc soudního přezkumu v plné jurisdikci, pokud jde o pokutu uloženou různým účastníkům kartelu. Soud tak několikrát poté, co zamítl důvody předložené žalobci, vykonal svou pravomoc soudního přezkumu v plné jurisdikci, aby potvrdil přiměřenost uložené pokuty.

A konečně v již citovaném rozsudku **FNCBV a další v. Komise** Soud konstatoval, že Komise zohlednila na základě polehčujících okolností jednak skutečnost, že sankcionuje poprvé kartelovou dohodu uzavřenou výlučně mezi odborovými sdruženími, která se týká základního zemědělského produktu a zahrnuje dva články výrobního řetězce, a jednak specifický hospodářský kontext věci, který se od roku 2000 vyznačoval zejména vážnou

30 Viz rovněž výše uvedené rozsudky Westfalen Gassen Nederland v. Komise, a Archer Daniels Midland v. Komise, T-329/01, bod 380.

krizí odvětví hovězího masa v důsledku odhalení nemoci šílených krav. Z toho důvodu Komise snížila částku pokut uložených žalobkyním o 60 %. Soud se v rámci výkonu své pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci domnívá, že toto snížení, ač je významné, nezohledňuje dostatečně výjimečnou povahu okolností projednávaného případu. Proto je podle jeho názoru přiměřené stanovit výši snížení na 70 % pokuty, a snížit tedy částku pokuty o dalších 10 %.

Je třeba podotknout, že ve dvou případech přezkoumal Soud možnost zvýšení pokuty uložené Komisí.

Ve výše uvedeném rozsudku **Raiffeisen Zentralbank Österreich a další v. Komise** navrhla Komise Soudu, aby zvýšil částku pokuty uložené této bance z důvodu, že tato banka popírala poprvé před Soudem existenci části sankcionovaných dohod. Soud rozhodl, že v tomto ohledu záleží na tom, zda chování žalobkyně přinutilo Komisi, aby proti všem očekáváním, která mohla rozumně vyvozovat ze spolupráce žalobkyně během správního řízení, vypracovala a před Soudem předložila obranu proti popření protiprávních jednání, o kterých byla právem přesvědčena, že je žalobkyně již nebude zpochybňovat. Soud dospěl k závěru, že zvýšení pokuty není v projednávané věci přiměřené vzhledem k minimálnímu významu popíraných bodů jak z hlediska systematiky napadeného rozhodnutí, tak pokud jde o vypracování obrany Komise, která byla chováním žalobkyně sotva ztížena.

Naproti tomu ve výše uvedené věci **Roquette Frères v. Komise** zvýšil Soud spornou pokutu poté, co ji snížil. Soud nejprve konstatoval, že pokuta uložená žalobkyni neodpovídá jejímu postavení na trhu s glukonátem sodným. I když vůči Komisi nemohla být vznesena žádná výtka, neboť stanovila částku pokuty na základě nejasných a nejednoznačných informací od žalobkyně, Soud nicméně rozhodl tuto vadu rozhodnutí napravit a pokutu snížit. Poté Soud pokutu o 5 000 eur zvýšil, aby zohlednil skutečnost, že žalobkyně, vědoma si rizika možného uvedení Komise v omyl, oznámila na základě žádosti o informace nesprávně svou výši obratu. Vzhledem k tomu, že nařízení č. 17 stanoví možnost, aby Komise uložila podniku pokutu o částce od 100 do 5 000 eur, pokud při odpovědi na žádost o informace tento podnik poskytl nesprávné informace, rozhodl Soud, že vezme v úvahu hrubou nedbalost žalobkyně a zvýší pokutu o částku odpovídající maximální výši uvedené v tomto ustanovení.

V tomto rozsudku se Soud nakonec vyslovil i ke způsobům výkonu své pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci: na základě této pravomoci může Soud při posouzení částky pokuty s ohledem na žalobní důvody uvedené žalobkyní vzít v úvahu doplňující informace, které nebyly uvedeny v napadeném rozhodnutí, přičemž toto posouzení bylo potvrzeno ve výše uvedeném rozsudku **Raiffeisen Zentralbank Österreich a další v. Komise**. V rozsudku **Roquette Frères v. Komise** však Soud upřesnil, že vzhledem k zásadě právní jistoty musí být tato možnost v zásadě omezena na zohlednění informací, které předcházely napadenému rozhodnutí, a které Komise mohla v okamžiku přijetí svého rozhodnutí znát. Rozdílný přístup by totiž vedl k tomu, že by Soud nahrazoval správní orgán pro účely posouzení otázky, kterou dosud správní orgán nezkoumal, což by vedlo k porušení systému rozdělení funkcí a institucionální rovnováhy mezi mocí soudní a mocí správní.

7. Přínos v oblasti kontroly spojování podniků

V průběhu roku 2006 byly vyhlášeny tři rozsudky týkající se použití nařízení č. 4064/89, které bylo nahrazeno nařízením č. 139/2004, jakož i čtvrtý rozsudek, který se týkal použití nařízení č. 139/2004[31].

a) *Pravomoc Komise v oblasti kontroly spojování podniků*

Nařízení č. 4064/89 a č. 139/2004 se použijí na spojování podniků, která mají význam pro celé Společenství, jenž je vymezen zejména řadou prahových hodnot obratů stran zúčastněných na spojení podniků. Dva rozsudky vydané v roce 2006 upřesňují v tomto ohledu pravomoc Komise.

V první řadě upřesnil výše uvedený rozsudek **Endesa v. Komise** kritéria, na jejichž základě se vypočítávají obraty obou stran zúčastněných na spojení podniků, aby mohl být ověřen význam spojení pro celé Společenství. V projednávaném případě oznámila Gas Natural, španělská společnost činná v energetické oblasti, španělskému úřadu pro hospodářskou soutěž svůj úmysl učinit nabídku převzetí základního kapitálu španělské společnosti Endesa, která vykonává činnost v odvětví elektrické energie. Vzhledem k tomu, že se Endesa domnívala, že spojení podniků má podle nařízení č. 139/2004 význam pro celé Společenství, a muselo být tedy oznámeno Komisi, podala tato společnost Komisi stížnost, která však byla zamítnuta. Endesa napadla toto rozhodnutí u Soudu a zejména tvrdila, že Komise posoudila její obrat nesprávným způsobem.

Ve svém rozsudku Soud zejména konstatoval, že nařízení o kontrole spojování podniků nestanoví výslovně povinnost Komise ujistit se z úřední povinnosti o všech spojeních podniků, která jí nebyla oznámena, zda nemají význam pro celé Společenství. Pokud jí však byla podána stížnost podniku, podle které má spojení podniků neoznámené Komisi význam pro celé Společenství, je Komise povinna vydat rozhodnutí o své příslušnosti. V důsledku toho je v zásadě na stěžovateli, aby prokázal opodstatněnost své stížnosti, přičemž Komisi přísluší v zájmu řádné správy pečlivě a nezávisle přezkoumat stížnosti, které jí byly předloženy, a poskytnout odůvodněnou odpověď na argumenty uvedené stěžovatelem. Krom toho se Komise nemusí z úřední povinnosti pokaždé ujistit, že ověřená účetní závěrka, která jí byla předložena, spolehlivě a pravdivě zobrazuje skutečnost, a provést přezkum všech předvídatelných úprav. Pouze v případě, že je upozorněna konkrétními problémy, je Komise povinna je přezkoumat.

V projednávané věci Endesa tvrdila, že posouzení jejího obratu provedené Komisí mělo vycházet z mezinárodních účetních standardů, a nikoli z platných španělských standardů. Soud však vykládá nařízení č. 139/2004 v tom smyslu, že Komise musí použít účetní závěrky podniků týkající se předchozího finančního roku, které byly sestaveny a ověřeny v souladu s použitelnými právními předpisy. Přitom v projednávaném případě byly předpisy

[31] Nařízení Rady (EHS) č. 4064/89 ze dne 21. prosince 1989 o kontrole spojování podniků (Úř. věst. L 395, s. 1; opravy v Úř. věst. 1990, L 257, s. 13; Zvl. vyd. 08/01, s. 31), zrušeno nařízením Rady (ES) č. 139/2004 ze dne 20. ledna 2004 o kontrole spojování podniků (Úř. věst. L 24, s. 1; Zvl. vyd. 08/03, s. 40).

použitelnými ve Španělsku na účetní závěrky finančního roku 2004 obecně uznávané vnitrostátní účetní standardy, a nikoli mezinárodní účetní standardy, které se v souladu s nařízením o použití mezinárodních účetních standardů staly použitelnými až od finančního roku 2005.

Soud rovněž zamítl argumenty společnosti Endesa, podle kterých měla Komise provést dvě úpravy, a to jednu týkající se distribuce společnosti Endesa a druhou týkající se obchodu s plynem. V tomto kontextu Soud zejména upřesnil, že z důvodu právní jistoty musí být obrat, který má být zohledněn s cílem určit orgán příslušný pro rozhodnutí o spojení podniků, v zásadě vymezen na základě zveřejněné roční účetní závěrky. Pouze výjimečně, pokud to odůvodňují zvláštní okolnosti, je namístě přistoupit k úpravám určeným k lepšímu zobrazení hospodářské situace dotčených podniků. Soud tedy nakonec žalobu společnosti Endesa zamítl.

Na druhém místě přináší výše uvedený rozsudek **Cementbouw Handel & Industrie v. Komise** řadu upřesnění k posouzení jednotné povahy spojení podniků uskutečněného prostřednictvím několika právních transakcí, provedenému Komisí. Žaloba směřovala proti rozhodnutí, kterým Komise se zpětnou účinností schválila nabytí nizozemského společného podniku CVK německou skupinou Haniel a podnikem Cementbouw Handel & Industrie (oba se zabývají obchodováním se stavebními materiály), poté, co se oba tyto podniky zavázaly ukončit svou dříve existující dohodu o společném podniku. Případ zahrnoval komplexní operaci zahrnující v podstatě dvě skupiny odlišných právních transakcí, z nichž jedna byla oznámena nizozemskému orgánu pro hospodářskou soutěž, který ji schválil. Ve své žalobě zpochybňoval Cementbouw Handel & Industrie zejména možnost Komise kvalifikovat více odlišných transakcí jako jediné spojení.

Soud nicméně vycházel z teleologického výkladu pojmu „spojení podniků", který musí odpovídat ekonomické logice sledované účastníky. Rozhodl tak, že takové spojení ve smyslu nařízení č. 4064/89 může vzniknout i v případě několika formálně odlišných právních transakcí, jestliže jsou tyto transakce, jejichž výsledkem je svěřit jednomu nebo více podnikům přímou, či nepřímou hospodářskou kontrolu nad činnostmi jednoho či více dalších podniků, na sobě navzájem závislými tak, že by se jedny bez druhých neuskutečnily. V projednávaném případě se Komise nedopustila nesprávného posouzení, když se domnívala, že dotyčné transakce byly na sobě navzájem skutečně závislé.

Krom toho Komise neporušila rozdělení pravomocí mezi vnitrostátní orgány hospodářské soutěže a orgány hospodářské soutěže Společenství provedené nařízením č. 4064/89, když spolu s poslední transakcí, se kterou je neoddělitelně spojena, posuzovala jinou transakci, která sama o sobě nesplňovala kritéria významu pro celé Společenství, a byla schválena vnitrostátním orgánem pro hospodářskou soutěž. Úvaha, podle níž je schválená transakce z ekonomického hlediska samostatná, je totiž v tomto případě vykonstruovaná.

b) *Závazky přijaté za účelem změny původního plánu spojení*

Podstatou čl. 8 odst. 2 nařízení č. 4064/89 je, že Komise musí schválit plán spojení, případně po změnách původního plánu, provedených dotyčnými podniky, jestliže je spojení slučitelné se společným trhem. Ke svému rozhodnutí tedy Komise může připojit podmínky

určené k tomu, aby zajistila, že podniky dodrží závazky, které vůči ní přijaly, aby bylo spojení slučitelné se společným trhem.

Ve věci, která byla předmětem právě zmíněného rozsudku **Cementbouw v. Komise** se Soud vrací k choulostivému propojení mezi zásadou proporcionality a svobodou účastníků navrhnout závazky k celkovému vyřešení problémů v oblasti hospodářské soutěže, které zjistila Komise. Při přezkumu předmětného spojení podniků předložili účastníci řízení, zejména žalobkyně, postupně návrhy závazků, které Komise zamítla, a poté konečné závazky, které byly přijaty.

Soud nejprve dospěl k závěru, že návrh závazků neumožňuje zcela vyřešit problémy v oblasti hospodářské soutěže zjištěné Komisí. Pokud jde o konečné závazky, jelikož překračovaly cíl uvedení situace hospodářské soutěže do stavu před spojením, rozhodl Soud, že Komise měla povinnost je vzít na vědomí a prohlásit spojení za slučitelné se společným trhem. Neměla tedy ani možnost prohlásit spojení za neslučitelné se společným trhem, ani možnost přijmout rozhodnutí prohlašující spojení za slučitelné se společným trhem při současném uložení jiných podmínek, než byly podmínky navržené zúčastněnými stranami, směřujících ke striktnímu uvedení situace hospodářské soutěže do stavu před spojením. Konkrétněji, nařízení č. 4064/89 nestanoví, že by Komise mohla učinit prohlášení o slučitelnosti spojení závislým na podmínkách, které jednostranně stanoví, a to bez ohledu na závazky přijaté oznamujícími stranami. Žalobkyně se tedy nemohla užitečně dovolávat porušení zásady proporcionality ze strany Komise ani nemohla v projednávaném případě tvrdit, že navrhla tyto závazky pod vlivem svévolného nátlaku Komise.

c) *Posouzení vytvoření kolektivního dominantního postavení*

Podle judikatury[32] je k vytvoření kolektivního dominantního postavení, které významně narušuje účinnou hospodářskou soutěž na společném trhu nebo jeho podstatné části, v důsledku spojení podniků nezbytné splnění tří podmínek. Trh musí být zaprvé dostatečně transparentní, aby podniky koordinující své jednání byly schopny v dostatečné míře sledovat, zda jsou dodržovány podmínky koordinace. Zadruhé je nezbytné, aby existovala určitá forma odrazujícího mechanismu, který lze aktivovat při zjištění odchylného chování. Zatřetí, reakce podniků, které se neúčastní koordinace, jako jsou současní i budoucí soutěžitelé, jakož i reakce zákazníků, nesmí být s to ohrozit očekávané výsledky koordinace.

Výše uvedený rozsudek **Impala v. Komise** upřesňuje povinnosti, které přísluší Komisi, pokud jde o riziko vytvoření kolektivního dominantního postavení v případě, kdy prohlašuje spojení podniků za slučitelné se společným trhem. V této věci dvě společnosti činné v oblasti médií, Bertelsman a Sony, oznámily Komisi plán spojení, jehož cílem bylo spojení jejich činností na světovém trhu s hudebními nahrávkami pod názvem Sony BMG. Komise nejprve informovala zúčastněné strany, že předběžně dospěla k závěru, že spojení je neslučitelné se společným trhem, jelikož toto spojení zejména posílilo kolektivní dominantní postavení na trhu s hudebními nahrávkami. Po slyšení stran však Komise spojení schválila. Impala, mezinárodní sdružení seskupující nezávislé hudební společnosti, tedy podala návrh Soudu, aby toto rozhodnutí zrušil.

32 Rozsudek Soudu ze dne 6. června 2002, Airtours v. Komise, T-342/99, Recueil, s. II-2585, bod 62.

Ve svém rozsudku Soud připomíná, a opírá se při tom o judikaturu vzešlou z výše uvedeného rozsudku Airtours v. Komise, že podle nařízení č. 4064/89, pokud jde o riziko vytvoření kolektivního dominantního postavení, má Komise povinnost opřít své posouzení o výhledovou analýzu relevantního trhu, která vyžaduje prognózu pravděpodobného vývoje trhu a podmínek hospodářské soutěže. Naproti tomu zjištění nikoli rizika kolektivního dominantního postavení, ale existence takového postavení, spočívá na konkrétní analýze situace, která existuje v době přijetí rozhodnutí. Ačkoli jsou proto všechny tři podmínky, které určil Soud v rozsudku Airtours v. Komise, jistě také nezbytné pro posouzení existence kolektivního dominantního postavení, mohou být prokázány nepřímo na základě souboru ukazatelů a důkazů týkajících se označení, projevů a jevů, které jsou vlastní kolektivnímu dominantnímu postavení. Zvláště úzké přizpůsobení cen po dlouhou dobu, zejména pokud jsou vyšší než ceny obvyklé v soutěžní situaci, by mohlo spolu s dalšími faktory typickými pro kolektivní dominantní postavení, při neexistenci jiného rozumného vysvětlení, postačovat k prokázání existence takového postavení, i když neexistovaly přesvědčivé přímé důkazy silné transparentnosti trhu, kterou lze za takových okolností předpokládat. Jelikož se však žalobkyně omezila v projednávané věci na uplatnění porušení podmínek definovaných v rozsudku Airtours v. Komise, zabýval se Soud pouze ověřením dodržení těchto podmínek.

Jelikož se v projednávaném případě jednalo o posílení již existujícího kolektivního dominantního postavení na trhu s hudebními nahrávkami, Soud konstatoval, že podle rozhodnutí lze neexistenci kolektivního dominantního postavení na tomto trhu dovodit z různorodosti předmětného produktu, netransparentnosti trhu a neexistence odvetných opatření mezi pěti největšími společnostmi operujícími na trhu. Soud však rozhodl, že tvrzení, že trhy s hudebními nahrávkami nejsou dostatečně transparentní, aby umožnily kolektivní dominantní postavení, není jednak dostatečně právně odůvodněno, a jednak obsahuje zjevně nesprávné posouzení, neboť skutečnosti, o které se opírá, jsou neúplné a neobsahují všechny relevantní údaje, které měla vzít Komise v úvahu, a nejsou způsobilé podpořit závěry, které jsou z nich vyvozovány. Soud kromě toho poznamenává, že Komise vycházela z neexistence důkazu o tom, že v minulosti byla provedena odvetná opatření, zatímco podle judikatury postačí pouhá existence účinných odrazujících mechanismů. Pokud se totiž společnosti chovají v souladu se společnou politikou, není potřeba uchýlit se k výkonu sankcí. V této souvislosti Soud upřesnil, že v projednávaném případě se zdá, že existují věrohodná a účinná odvetná opatření, zejména možnost sankcionovat hudební nakladatelství, které se chová odchylně, jeho vyloučením z kompilací. Navíc i za předpokladu, že vhodný test v tomto ohledu sestává z ověření, zda taková odvetná opatření byla provedena v minulosti, byl přezkum, který Komise provedla, nedostatečný.

Krom toho, pokud jde o možné vytvoření kolektivního dominantního postavení po spojení podniků na trzích s hudebními nahrávkami, vytýká Soud Komisi, že provedla značně povšechný přezkum a že v rozhodnutí uvedla k tomuto bodu pouze několik povrchních a formálních poznámek. Dále se Soud domnívá, že se Komise nemohla, aniž by se dopustila pochybení, opírat o neexistenci transparentnosti trhu nebo neexistenci prokázání odvetných opatření v minulosti, aby dospěla k závěru, že spojení podniků nepředstavuje riziko vytvoření kolektivního dominantního postavení. Přezkum vytvoření kolektivního dominantního postavení totiž spočívá na výhledové analýze, která měla Komisi přimět k tomu, aby se neopírala pouze o stávající situaci. Soud proto napadené rozhodnutí zrušil.

C. Státní podpory

1. Hmotněprávní pravidla

Článek 87 odst. 1 ES stanoví, že podpory poskytované v jakékoli formě státem nebo ze státních prostředků, které narušují nebo mohou narušit hospodářskou soutěž tím, že zvýhodňují určité podniky nebo určitá odvětví výroby, jsou, pokud ovlivňují obchod mezi členskými státy, neslučitelné se společným trhem, nestanoví-li tato smlouva jinak.

Jak potvrdil Soud v rozsudku **Le Levant 001 a další v. Komise**[33], kvalifikace určitého opatření jako podpory vyžaduje, aby byly splněny všechny podmínky obsažené v tomto ustanovení a Komise musí zároveň splnit povinnost uvést odůvodnění, pokud jde o každou z těchto podmínek. Podpora projednávaná v této věci spadala do rámce opatření ke snížení daní pro některé zámořské investice původně zavedených francouzským zákonem ze dne 11. července 1986, proti kterému Komise nevznesla námitky podle článku 87 ES. Operace spočívala v zajištění financování a provozování výletního plavidla Le Levant v rámci tohoto zákona po dobu přibližně sedmi let ze strany investorů, fyzických osob, prostřednictvím jednočlenných společností s ručením omezeným (EURL), založených výlučně za tímto účelem a sdružených v rámci námořního společenství spoluvlastníků.

Ve svém rozsudku Soud konstatuje, že z napadeného rozhodnutí nelze vyvodit, v čem dotčená podpora odpovídá třem ze čtyř podmínek stanovených v čl. 87 odst. 1 ES. Pokud jde totiž v první řadě o ovlivnění obchodu mezi členskými státy, Soud uvádí, že Komise neupřesňuje, v čem je dotčená podpora způsobilá ovlivnit uvedený obchod, když plavidlo mělo být provozováno na Saint Pierre a Miquelon, který není součástí území Společenství. Zadruhé, pokud jde o zvýhodnění poskytnuté příjemci podpory a selektivní charakter uvedeného zvýhodnění, Soud se domnívá, že z napadeného rozhodnutí nevyplývá, z jakých důvodů dotčená podpora zvýhodňuje soukromé investory. Zatřetí, pokud jde o účinky uvedené podpory na hospodářskou soutěž, Soud podotýká, že napadené rozhodnutí neobsahuje údaje umožňující určit, v čem a na jakém trhu je nebo může být hospodářská soutěž ovlivněna podporou. Zejména z důvodu tohoto nedostatečného odůvodnění Soud rozhodnutí Komise zrušil.

V tomto ohledu je možné poznamenat, že Soud konstatoval nedostatečná nebo chybějící odůvodnění, která vedla k částečnému nebo úplnému zrušení napadeného rozhodnutí rovněž v rozsudcích **Ufex a další v. Komise**, **Lucchini v. Komise**, jakož i **Itálie a Wam v. Komise**[34].

Ačkoli se Soud tento rok vyjádřil i k řadě jiných otázek týkajících se režimu státních podpor, uvádí tato zpráva pouze věc, která je předmětem rozsudku **British Aggregates v. Komise,**

[33] Rozsudek Soudu ze dne 22. února 2006, Le Levant 001 a další v. Komise, T-34/02, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí.

[34] Rozsudky Soudu ze dne 7. června 2006, Ufex a další v. Komise, T-613/97, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí; ze dne 19. září 2006, Lucchini v. Komise, T-166/01, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, jakož i ze dne 6. září 2006, Itálie a Wam v. Komise, T-304/04 a T-316/04, probíhá řízení o kasačním opravném prostředku, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí.

ve které se Soud věnuje způsobilosti vnitrostátního opatření přiznat selektivní výhodu výlučně ve prospěch některých podniků nebo některých odvětví činnosti[35].

V projednávaném případě zavedlo Spojené království Velké Británie a Severního Irska ekologickou daň, jež postihuje v zásadě uvádění přírodního kameniva na trh – tedy zrnitých materiálů z prvotní těžby používaných ve stavebnictví a při inženýrských stavbách – a jejímž cílem je maximalizovat použití recyklovaného kameniva nebo dalších substitučních materiálů oproti přírodnímu kamenivu, podpořit jeho racionální využití a zajistit internalizaci environmentálních nákladů těžby přírodního kameniva, na něž se daň vztahuje, v souladu se zásadou znečišťovatel platí. Toto daňové opatření vedlo Soud k tomu, aby ověřil, zda se Komise právem domnívala, že rozlišování zavedené daným opatřením spadá do povahy či systematiky použitelného obecného systému. Pokud je totiž zjevné, že se rozlišování opírá o jiné cíle, než jsou cíle sledované obecným systémem, je na dotčené opatření v zásadě nahlíženo tak, že splňuje podmínku selektivity stanovenou v čl. 87 odst. 1 ES.

Podle Soudu je environmentální nebo ekologická daň autonomním daňovým opatřením charakterizovaným svým environmentálním účelem a svým specifickým základem daně. Upravuje zdanění určitého zboží nebo služeb za účelem zahrnutí environmentálních nákladů do jejich ceny nebo umožnění větší konkurenceschopnosti recyklovaných produktů a zaměření výrobce a spotřebitele na činnosti, které více respektují životní prostředí. Přitom členské státy, které mají pravomoc v oblasti environmentální politiky, jsou oprávněny zavádět odvětvové ekologické daně za účelem dosažení některých environmentálních cílů. Členské státy jsou zejména oprávněny při zvažování různých existujících zájmů vymezit své priority v oblasti ochrany životního prostředí, a stanovit tudíž zboží nebo služby, které chtějí podrobit ekologické dani. Z toho plyne, že pouze na základě okolnosti, že ekologická daň je *ad hoc* opatřením, které se vztahuje na určité specifické zboží nebo služby a které nemůže být v zásadě vztaženo na obecný systém zdanění použitelný na všechny obdobné situace se srovnatelným dopadem na životní prostředí, se nelze domnívat, že obdobné činnosti nepodléhající této ekologické dani požívají selektivní výhody. V projednávaném případě Komise nepřekročila meze své posuzovací pravomoci, když se domnívala, že vymezení rozsahu působnosti předmětné daně mohlo být odůvodněno sledováním stanovených environmentálních cílů, a že uvedená daň tudíž nepředstavovala státní podporu.

2. Procesní otázky

a) *Právo zúčastněných stran podat připomínky*

Ve dvou rozsudcích vydaných v roce 2006 zdůraznil Soud náležitosti, které musí obsahovat rozhodnutí o zahájení řízení, aby bylo třetím osobám umožněno podat připomínky.

[35] Rozsudek Soudu ze dne 13. září 2006, British Aggregates v. Komise, T-210/02 (probíhá řízení o kasačním opravném prostředku C-487/06 P). Otázky selektivity podpor se týká rovněž rozsudek Soudu ze dne 26. ledna 2006, Stadtwerke Schwäbisch Hall a další v. Komise, T-92/02 (probíhá řízení o kasačním opravném prostředku, C-176/06 P), nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí.

Zaprvé, v již zmíněném rozsudku **Le Levant 001 a další v. Komise** upřesňuje Soud povinnosti Komise plynoucí z čl. 88 odst. 2 ES, pokud jde o dodržení procesních záruk zúčastněných osob v rozhodnutí, které prohlašuje vnitrostátní opatření za neslučitelné s čl. 87 odst. 1 ES. Soud rozhodl, že určení příjemce podpory nutně představuje relevantní faktickou a právní skutečnost, která musí být uvedena v rozhodnutí o zahájení řízení, je-li to v tomto stadiu řízení možné, jelikož na základě takového určení bude Komise moci přijmout rozhodnutí o navrácení podpory. Soud přitom v projednávaném případě konstatuje, že rozhodnutí o zahájení řízení se nikde nezmiňuje o investorech jako o případných příjemcích tvrzené podpory, nýbrž že z něj naopak vyplývá, že zmíněným příjemcem byl správce společenství spoluvlastníků, který byl označen jako provozovatel a konečný vlastník plavidla. Soud z toho vyvodil závěr, že jelikož soukromým investorům nebylo umožněno efektivně uplatnit své připomínky, porušila Komise čl. 88 odst. 2 ES, jakož i obecnou zásadu práva Společenství, která vyžaduje, aby každá osoba, proti níž může být přijato rozhodnutí nepříznivě zasahující do jejího právního postavení, mohla efektivně vyjádřit své stanovisko ke skutečnostem, které jí Komise klade za vinu a na kterých hodlá založit svoje rozhodnutí.

Zadruhé, v rozsudku **Kuwait Petroleum (Nederland) v. Komise**[36] Soud upřesňuje, že od Komise nelze vyžadovat, aby ve svém oznámení o zahájení řízení předložila úplnou analýzu dotčené podpory. Komise musí naproti tomu dostatečným způsobem vymezit rámec svého přezkumu, aby tak nezbavila významu právo zúčastněných stran podat jejich připomínky. V projednávaném případě byl základní koncept umožňující určení příjemců podpory v oznámení obsažen, takže Komise v mezích svých prostředků, které měla k dispozici, splnila řádně svou povinnost umožnit zúčastněným stranám efektivně podat jejich připomínky během formálního vyšetřovacího řízení ohledně podpory.

b) *Dovolávání se před Soudem skutkových okolností nezmíněných při správní fázi před Komisí*

Ve dvou rozsudcích vyhlášených tento rok doplnil Soud svou judikaturu omezující právo žalobce dovolávat se před ním okolností, které Komise neměla k dispozici při správní fázi[37].

V rozsudku **Schmitz-Gotha Fahrzeugwerke v. Komise**[38] tak Soud rozhodl, že se žalobkyně, která se neúčastnila správního řízení, nemůže dovolávat skutečností, které nebyly Komisi během této fáze známy, i když byla žalobkyně jmenovitě určena jako příjemce dotčené podpory a Komise vyzvala německé orgány, jakož i případné další zúčastněné strany, aby předložily důkaz o některých okolnostech. Jakmile totiž Komise

[36] Rozsudek Soudu ze dne 31. května 2006, Kuwait Petroleum (Nederland) v. Komise, T-354/99, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí.

[37] Rozsudky Soudu ze dne 14. ledna 2004, Fleuren Compost v. Komise, T-109/01, Recueil, s. II-127, body 50 a 51, jakož i ze dne 11. května 2005, Saxonia Edelmetalle a Zemag v. Komise, T-111/01 a T-133/01, body 67 až 70, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí.

[38] Rozsudek Soudu ze dne 6. dubna 2006, Schmitz-Gotha Fahrzeugwerke v. Komise, T-17/03, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí.

umožnila zúčastněným osobám účinně předložit jejich vyjádření, nemůže jí být vytýkáno, že nepřihlédla k případným skutkovým poznatkům, které jí mohly být, ale nebyly předloženy během správního řízení, vzhledem k tomu, že Komise není povinna bez návrhu a na základě svých dohadů zkoumat, jaké jsou poznatky, které jí snad mohly být předloženy.

Ve stejném smyslu konstatoval Soud v rozsudku **Ter Lembeek v. Komise**[39], že nehledě na bezvadnou vědomost žalobkyně o zahájení formálního vyšetřovacího řízení, jakož i o nutnosti a důležitosti toho, aby poskytla některé informace, se žalobkyně rozhodla neúčastnit se tohoto řízení, aniž by ostatně namítala, že rozhodnutí o zahájení formálního vyšetřovacího řízení bylo nedostatečně odůvodněno k tomu, aby mohla užitečně vykonávat svá práva. Za těchto podmínek žalobkyně nemohla ani poprvé před Soudem uplatňovat informace, o kterých Komise nevěděla v okamžiku, kdy přijala napadené rozhodnutí, ani se pod sankcí nepřípustnosti dovolávat žalobního důvodu podepřeného pouze informacemi, které byly Komisi neznámé v okamžiku, kdy přijala napadené rozhodnutí.

c) *Přiměřená lhůta*

Ve věci, která byla předmětem rozsudku **Asociación de Estaciones de Servicio de Madrid a Federación Catalana de Estaciones de Servicio v. Komise**[40], trvala předběžná fáze zkoumání podpor stanovená v čl. 88 odst. 3 ES téměř 28 měsíců. Soud rozhodl, že přiměřenost délky trvání předběžné fáze zkoumání ve smyslu čl. 88 odst. 3 ES je třeba posoudit v závislosti na okolnostech každé věci a že v projednávaném případě ani objem dokumentů předložených Komisi, ani jiné okolnosti případu neodůvodňovaly dobu trvání předběžné fáze přezkumu prováděného Komisí. Jelikož však žalobkyně neuvedly další okolnosti, nebyla samotná skutečnost, že Komise přijala rozhodnutí po uplynutí takové přiměřené lhůty, považována Soudem za dostatečnou, aby prohlásil rozhodnutí za protiprávní. Soud tedy žalobu na neplatnost zamítl.

D. Ochranná známka Společenství

I tento rok byla rozhodnutí uplatňující nařízení Rady (ES) č. 40/94[41] o ochranné známce Společenství velmi početná. Počet rozhodnutých věcí v oblasti ochranných známek (90) tak představuje 20 % věcí ukončených Soudem v roce 2006.

39 Rozsudek Soudu ze dne 23. listopadu 2006, Ter Lembeek v. Komise, T-217/02, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí.

40 Rozsudek Soudu ze dne 12. prosince 2006, Asociación de Estaciones de Servicio de Madrid a Federación Catalana de Estaciones de Servicio v. Komise, T-95/03, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí.

41 Nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. 1994, L 11, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 146).

1. Absolutní důvody pro zamítnutí zápisu

Z celkového počtu osmi rozsudků, ve kterých Soud meritorně rozhodl ve věcech týkajících se absolutních důvodů pro zamítnutí zápisu, vydal dva rozsudky zrušující[42]. Judikatura z roku 2006 se týká především absolutních důvodů pro zamítnutí zápisu vycházejících z nedostatku rozlišovací způsobilosti a z popisné povahy [čl. 7 odst. 1 písm. b) a c) nařízení č. 40/94]. Bylo například rozhodnuto, že tvar plastové láhve pro nápoje, koření a tekuté potraviny, označení WEISSE SEITEN, zejména pro některé nahrávací nosiče a výrobky z papíru, jakož i podlouhlý tvar připomínající tvar přadena nebo provazce pro některé potraviny[43] mají popisnou povahu a postrádají rozlišovací způsobilost.

2. Relativní důvody pro zamítnutí zápisu

Judikatura týkající se tohoto bodu byla tento rok opět velmi bohatá. Lze například zmínit upřesnění vztahů mezi rozlišovací způsobilostí a dobrým jménem v rozsudku **Vitakraft-Werke Wührmann v. OHIM – Johnson's Veterinary Products (VITACOAT)**, nebo posouzení *ratione temporis* kolize mezi dvěma ochrannými známkami v rozsudku **MIP Metro v. OHIM – Tesco Stores (METRO)**[44]. Uvedeny zde však budou pouze novinky, které se týkají jednak pojmu „skupina ochranných známek", a jednak rozsahu ochrany poskytnuté skutečným užíváním ochranné známky.

a) *Pojem „skupina ochranných známek"*

V rozsudku **Ponte Finanziaria v. OHIM – Marine Enterprise Projects (BAINBRIDGE)** upřesnil Soud význam pojmu „skupina ochranných známek" pro účely posouzení nebezpečí záměny[45]. V této věci žalobkyně tvrdila, že starší ochranné známky, které se všechny vyznačují přítomností stejné slovní složky „bridge", tvoří „skupinu ochranných známek" nebo „sériové ochranné známky". Podle ní může tato okolnost vytvořit objektivní nebezpečí záměny. Ačkoli není pojem „sériové ochranné známky" uveden v nařízení č. 40/94, musí být nicméně podle Soudu nebezpečí záměny posuzováno globálně, přičemž musí být zohledněny všechny relevantní faktory projednávaného případu. Jak přitom Soud dodal, takový relevantní faktor pro posouzení existence nebezpečí záměny představuje skutečnost, že námitky proti

42 Rozsudky Soudu ze dne 4. října 2006, Freixenet v. OHIM (Tvar matně černé zabroušené láhve), T-188/04, a Freixenet v. OHIM (Tvar bílé broušené láhve), T-190/04, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí.

43 Rozsudky Soudu ze dne 15. března 2006, Develey v. OHIM (Tvar plastové láhve), T-129/04 (probíhá řízení o kasačním opravném prostředku C-238/06 P), ze dne 16. března 2006, Telefon & Buch v. OHIM – Herold Business Data (Weisse Seiten), T-322/03, dosud nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí, a ze dne 31. května 2006, De Waele v. OHIM (Tvar salámu), T-15/05, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí.

44 Viz rozsudky Soudu ze dne 12. července 2006, Vitakraft-Werke Wührmann v. OHIM – Johnson's Veterinary Products (VITACOAT), T-277/04, a ze dne 13. září 2006, MIP Metro v. OHIM – Tesco Stores (METRO), T-191/04 (probíhá řízení o kasačním opravném prostředku C-493/06 P), dosud nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí.

45 Rozsudek Soudu ze dne 23. února 2006, Ponte Finanziaria v. OHIM – Marine Enterprise Projects (BAINBRIDGE), T-194/03 (probíhá řízení o kasačním opravném prostředku C-234/06 P), dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí.

přihlášce ochranné známky Společenství se zakládají na několika starších ochranných známkách a tyto ochranné známky se vyznačují vlastnostmi umožňujícími považovat je za tvořící součást jedné „série" nebo „skupiny". Tak tomu může být zejména, jestliže integrálně zobrazují stejný rozlišující prvek doplněný o prvek obrazový nebo slovní, který je odlišuje, nebo jestliže se vyznačují opakováním stejné předpony nebo přípony vycházející z původní ochranné známky. V takových případech totiž může být nebezpečí záměny vyvoláno možností asociace mezi přihlašovanou ochrannou známkou a staršími ochrannými známkami tvořícími součást série, vyznačuje-li se přihlašovaná ochranná známka podobnostmi s těmito známkami, které by mohly spotřebitele vést k domněnce, že je součástí stejné série, a tudíž že výrobky, které označuje, mají stejný obchodní původ jako výrobky, kterých se týkají starší ochranné známky, nebo původ s nimi příbuzný.

Soud však omezil toto řešení na případy, kdy jsou současně splněny dvě podmínky. Zaprvé musí majitel série starších zápisů předložit důkaz o užívání všech ochranných známek náležejících do této série nebo alespoň do řady ochranných známek, které mohou „sérii" tvořit. Zadruhé, přihlašovaná ochranná známka nejenže musí být podobná ochranným známkám tvořícím sérii, ale rovněž musí vykazovat vlastnosti, díky kterým ji bude možné začlenit do série. Soud upřesňuje, že tak tomu například nemusí být, je-li společný prvek starších sériových ochranných známek v přihlašované ochranné známce užíván v odlišném postavení, než v jakém se obvykle nachází v ochranných známkách příslušejících k sérii, nebo s odlišným sémantickým obsahem. V projednávaném případě Soud konstatoval, že přinejmenším první z těchto dvou podmínek nebyla splněna, neboť žalobkyně prokázala pouze přítomnost dvou starších ochranných známek dovolávané série na trhu.

b) *Rozsah ochrany poskytnuté skutečným užíváním ochranné známky*

Článek 15 odst. 1 nařízení č. 40/94 stanoví, že pokud majitel nezačal do pěti let od zápisu ochrannou známku Společenství řádně ve Společenství užívat pro výrobky nebo služby, pro které je zapsána, nebo pokud toto užívání bylo na nepřetržitou dobu pěti let přerušeno, podléhá ochranná známka Společenství sankcím podle tohoto nařízení, ledaže pro neužívání existují řádné důvody. Druhý odstavec tohoto článku stanoví, že za řádné užívání se považuje rovněž užívání ochranné známky Společenství v podobě, která se liší od podoby, ve které byla ochranná známka zapsána, prvky nezhoršujícími rozlišovací způsobilost ochranné známky.

Dále je podle čl. 43 odst. 2 nařízení č. 40/94 majitel starší ochranné známky Společenství, který podal námitky, povinen na žádost přihlašovatele předložit důkaz o tom, že po dobu pěti let před zveřejněním přihlášky ochranné známky Společenství byla starší ochranná známka na území Společenství skutečně užívána pro výrobky nebo služby, pro které je zapsána a které uvádí pro odůvodnění námitek, nebo důkaz o existenci řádných důvodů pro její neužívání, pokud je k tomuto dni starší ochranná známka Společenství zapsána nejméně po dobu pěti let. Podle stejného ustanovení byla-li starší ochranná známka užívána pouze pro některé z výrobků nebo služeb, pro které je zapsána, považuje se pro účely projednání námitek za zapsanou pouze pro tyto výrobky nebo služby. Třetí odstavec článku 43 nařízení č. 40/94 rozšiřuje působnost těchto zásad na starší národní ochranné známky.

Ve výše uvedeném rozsudku **Ponte Finanziaria v. OHIM** se přitom Soud vyslovil k argumentu žalobkyně opírajícímu se o pojem „blokační ochranná známka". Tento pojem umožňuje v italském právu provést výjimku z pravidla zrušení práv z ochranné známky pro nedostatek užívání v případě, že majitel neužívané ochranné známky je současně majitelem jiné nebo jiných podobných dosud platných ochranných známek, z nichž přinejmenším jedna je užívána pro označení stejných výrobků nebo služeb.

Soud nicméně rozhodl, že koncept „blokační ochranné známky" je neznámý režimu ochrany ochranné známky Společenství, který ukládá jako podstatnou podmínku pro uznání práv plynoucích z ochranných známek povinnost skutečného užívání označení v obchodě pro předmětné výrobky nebo služby. V tomto ohledu Soud upřesnil, že blokační zápisy nespadají pod „řádné důvody pro neužívání", uvedené v čl. 43 odst. 2 nařízení č. 40/94. Tento pojem totiž odkazuje na existenci překážek pro užívání ochranné známky nebo na situace, ve kterých by obchodní využívání ochranné známky bylo vzhledem ke všem relevantním okolnostem daného případu příliš nákladné. Tak by tomu mohlo například být v případě vnitrostátní právní úpravy ukládající omezení pro uvádění výrobků označených ochrannou známkou na trh. Není tomu tak naopak v případě vnitrostátního ustanovení, které umožňuje podat přihlášku ochranné známky pro označení určená k neužívání v obchodě z důvodu jejich čistě obranné funkce jiného označení tvořícího předmět obchodního využívání.

Konceptu „blokační ochranné známky" se netýká ani možnost majitele ochranné známky prokázat skutečné užívání důkazem užívání v obchodě v podobě lehce odlišné od podoby, ve které byla zapsána. Podle Soudu je totiž předmětem čl. 15 odst. 2 písm. a) nařízení č. 40/94 umožnit majiteli ochranné známky provést na označení při jeho obchodním využívání obměny, které by jej beze změny jeho rozlišovací způsobilosti umožňovaly lépe přizpůsobit požadavkům na uvádění dotčených výrobků a služeb na trh a na jejich propagaci. Věcná působnost tohoto ustanovení musí být považována za omezenou na případy, ve kterých označení konkrétně užívané majitelem ochranné známky představuje podobu, ve které je tato ochranná známka obchodně využívána. Toto ustanovení naproti tomu neumožňuje majiteli zapsané ochranné známky vyhnout se povinnosti užívat tuto ochrannou známku tak, že se bude ve svůj prospěch dovolávat užívání podobné ochranné známky tvořící předmět odlišného zápisu.

3. Formální a procesní otázky

Z funkční kontinuity mezi instancemi Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM) vyplývá, že v rámci působnosti čl. 74 odst. 1 nařízení č. 40/94 (ukládajícího v řízení týkajícím se relativních důvodů pro zamítnutí zápisu omezení přezkumu na skutečnosti, důvody a návrhy přednesené účastníky) je odvolací senát povinen založit své rozhodnutí na všech skutkových a právních okolnostech, které dotyčný účastník řízení předložil buď v řízení před útvarem rozhodujícím v první instanci, nebo v odvolacím řízení, s jedinou výhradou stanovenou v čl. 74 odst. 2 nařízení č. 40/94 (a sice nemožnost OHIM přihlížet ke skutečnostem, které účastníci včas neuvedli, ani k důkazům, které včas nepředložili)[46].

[46] Rozsudek Soudu ze dne 23. září 2003, Henkel v. OHIM – LHS (UK) (KLEENCARE), T-308/01, Recueil, s. II-3253, bod 32.

Soud v tomto roce nadále upřesňoval dosah své judikatury, když vyjasnil předmět přezkumu, kterým se musí zabývat odvolací senát jak z pohledu skutkových, tak právních okolností.

Pokud jde jednak o přezkum skutkových okolností odvolacím senátem, stanovil Soud v rozsudcích **La Baronia de Turis v. OHIM – Baron Philippe de Rothschild (LA BARONNIE)** a **Caviar Anzali v. OHIM – Novomarket (Asetra)**, že odvolací senát je nadán stejnými pravomocemi jako oddělení, které vydalo napadené rozhodnutí, a že předmětem jeho přezkumu je celý spor ve stavu, v jakém se nachází v okamžiku rozhodování[47]. Přezkum prováděný odvolacími senáty se proto neomezuje na přezkum legality napadeného rozhodnutí, nýbrž v důsledku devolutivního účinku odvolacího řízení znamená nové posouzení celého sporu, přičemž odvolací senáty mají v plném rozsahu přezkoumat původní návrh a přihlédnout k včas předloženým důkazům. Soud tedy rozhodl, že jestliže druhý odstavec článku 74 nařízení č. 40/94 svěřuje OHIM fakultativně pravomoc nepřihlížet k důkazům, které účastníci řízení nepředložili „včas", musí být tento pojem v rámci odvolacího řízení před odvolacím senátem vykládán tak, že odkazuje na lhůtu, jež platí pro podání odvolání, jakož i na lhůty stanovené v průběhu dotčeného řízení. Vzhledem k tomu, že tento pojem platí v rámci každého řízení probíhajícího před OHIM, nemá tedy uplynutí lhůt stanovených útvarem rozhodujícím v první instanci k předložení důkazů vliv na otázku, zda tyto důkazy byly předloženy „včas" před odvolacím senátem. Odvolací senát je tedy povinen přihlédnout k jemu předloženým důkazům bez ohledu na to, zda byly předloženy před námitkovým oddělením, či nikoli. Jelikož v projednávaném případě byly sporné dokumenty předloženy žalobkyní v příloze k jejímu písemnému odůvodnění před odvolacím senátem ve lhůtě čtyř měsíců, stanovené v článku 59 nařízení č. 40/94, nelze jejich předložení považovat za opožděné ve smyslu čl. 74 odst. 2 nařízení č. 40/94.

Soud nicméně rozhodl, že je nutné zkoumat následky, které je třeba vyvodit z tohoto nesprávného právního posouzení, vzhledem k tomu, že vada řízení vede k celkovému nebo částečnému zrušení rozhodnutí pouze tehdy, jestliže je prokázáno, že v případě neexistence této vady mohlo mít napadené rozhodnutí jiný obsah. V projednávaném případě Soud připomněl, že mu nepřísluší, aby posuzoval dotčené skutečnosti namísto OHIM, a stanovil, že nelze vyloučit, že důkazy, jejichž zohlednění odvolací senát neoprávněně odmítl, by mohly vést ke změně obsahu napadeného rozhodnutí. Proto napadené rozhodnutí zrušil[48].

Pokud jde na druhé straně o přezkum právních okolností, který musí provést odvolací senát, Soud upřesnil v rozsudku **DEF-TEC Defense Technology v. OHIM – Defense Technology (FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR)**, že přezkum není v zásadě ohraničen výlučně důvody uplatňovanými účastníkem řízení, který podal odvolání[49]. I když proto účastník, který podal odvolání, nevznesl konkrétní důvod, je přesto odvolací

47 Rozsudky Soudu ze dne 10. července 2006, La Baronia de Turis v. OHIM – Baron Philippe de Rothschild (LA BARONNIE), T-323/03, a ze dne 11. července 2006, Caviar Anzali v. OHIM – Novomarket (Asetra), T-252/04, dosud nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí.

48 Viz, pokud jde o v podstatě podobnou analýzu, výše uvedený rozsudek Torre Muga.

49 Rozsudek Soudu ze dne 6. září 2006, DEF-TEC Defense Technology v. OHIM – Defense Technology (FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR), T-6/05, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí.

senát povinen přezkoumat ve světle všech relevantních právních a skutkových okolností, zda rozhodnutí, které je předmětem odvolání, může, či nemůže být legálně přijato. Žalobkyně se v projednávaném případě před Soudem dovolává neplatnosti rozhodnutí námitkového oddělení z důvodu nedostatku podpisu. Soud rozhodl, že ačkoli nebyl tento důvod uplatněn před odvolacím senátem, a za předpokladu, že porušení použitelných pravidel formy je prokázáno, měl odvolací senát tuto skutečnost uplatnit i bez návrhu.

Rovněž z procesního hlediska se Soud zabýval tento rok otázkou skutečností, kterých se lze před ním dovolávat proti rozhodnutí odvolacího senátu.

Ve výše uvedeném rozsudku **Vitakraft-Werke Wührmann v. OHIM** se Soud opřel o svou předchozí judikaturu, aby stanovil, že skutečnosti, které jsou před ním dovolávány, aniž by byly předtím uplatněny před orgány OHIM, se mohou dotknout legality rozhodnutí odvolacího senátu jen tehdy, jestliže k nim měl OHIM přihlédnout z úřední povinnosti. Z článku 74 odst. 1 nařízení č. 40/94, podle kterého je v řízení týkajícím se relativních důvodů zamítnutí zápisu OHIM omezen při přezkumu na skutečnosti, důvody a návrhy přednesené účastníky, v tomto ohledu vyplývá, že OHIM nemusí z úřední povinnosti přihlížet ke skutečnostem, které účastníky nebyly uplatněny. V důsledku toho proto nemohou takové skutečnosti zpochybnit legalitu rozhodnutí odvolacího senátu.

Naproti tomu v rozsudku **Armacell v. OHIM – nmc (ARMAFOAM)** Soud rozhodl, že skutečnost, že v projednávaném případě účastnice řízení připustila před námitkovým oddělením, že výrobky, na něž se vztahují předmětné ochranné známky, mohou být potenciálně totožné, a že posléze před odvolacím senátem prohlásila, že otázka podobnosti výrobků nemusí být zodpovězena s ohledem na údajný rozdíl mezi kolidujícími označeními, nijak nemá za následek to, že by se OHIM neměl zabývat otázkou, zda jsou výrobky, na něž se vztahují uvedené ochranné známky, podobné, nebo totožné[50]. Důsledkem této okolnosti tudíž nebylo ani zbavit tuto účastnici řízení práva zpochybnit před Soudem posouzení odvolacího senátu ohledně tohoto bodu, a to v mezích právního a skutkového rámce sporu před tímto senátem.

E. Přístup k dokumentům

Tento rok byly vydány pouze dva rozsudky týkající se posouzení odepření přístupu k dokumentům na základě nařízení č. 1049/2001[51]. Tyto rozsudky nicméně Soudu umožnily upřesnit dosah výjimek založených na ochraně cílů inspekce a vyšetřování a na ochraně soudních řízení.

Jednak v rozsudku **Technische Glaswerke Ilmenau v. Komise**, který se týkal zamítnutí žádosti o přístup k dokumentům vztahujícím se k řízení o státních podporách, Soud

50 Rozsudek Soudu ze dne 10. října 2006, Armacell v. OHIM – nmc (ARMAFOAM), T-172/05, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí.

51 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. L 145, s. 43 Zvl. vyd. 01/03, s. 331). Rozsudky Soudu ze dne 6. července 2006, Franchet a Byk, T-391/03 a T-70/04, a ze dne 14. prosince 2006, Technische Glaswerke Ilmenau v. Komise T-237/02, dosud nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí.

rozhodl, že pouhá skutečnost, kdy Komise uplatňuje, že přístup k dokumentům by mohl ohrozit nezbytný dialog mezi Komisí, členským státem a dotyčnými podniky v rámci probíhajícího vyšetřování, neprokazuje existenci zvláštních okolností odůvodňujících, že nebylo nutné provést konkrétní a individuální přezkum dokumentů, u kterých bylo požádáno o přístup.

Na druhé straně v rozsudku **Franchet a Byk v. Komise** se Soud věnoval zamítnutí přístupu k různým dokumentům úřadu OLAF a útvaru vnitřního auditu Komise. Tyto dokumenty byly předány francouzským a lucemburským soudním orgánům v rámci vyšetřování nesrovnalostí, ke kterým došlo v Eurostatu. V této věci byli žalobci činěni odpovědnými.

Soud poté, co připomněl, že výjimky ze zásady přístupu k dokumentům orgánů musí být vykládány a uplatňovány restriktivně, přezkoumal použití výjimek ze strany Komise, a to konkrétněji těch, které vycházejí z ochrany soudního řízení a cílů inspekce, vyšetřování a auditu.

Pokud jde o první výjimku, Soud se domnívá, že Komise nemohla za okolností projednávaného případu zastávat názor, že jednotlivé dokumenty předané ze strany OLAF byly vyhotoveny pouze pro účely soudního řízení. Opatření, která příslušné vnitrostátní orgány nebo orgány Společenství přijmou na základě zpráv a informací, které jim byly ze strany OLAF předány, totiž spadají do výlučné a plné odpovědnosti těchto orgánů a je možné, že předání informací ze strany OLAF vnitrostátním orgánům nebo orgánu Společenství nepovede k zahájení vnitrostátního soudního řízení nebo disciplinárního či správního řízení na úrovni Společenství. Dodržení vnitrostátních procesních předpisů je dostatečně zaručeno, pokud orgán zajistí, že zpřístupněním dokumentů nebude porušeno vnitrostátní právo. V případě pochybností se tedy měl OLAF obrátit na vnitrostátní soud a přístup měl odepřít pouze tehdy, kdyby se vnitrostátní soud proti zpřístupnění uvedených dokumentů ohradil.

Pokud jde o druhou výjimku, vycházející z ochrany cílů inspekce, vyšetřování a auditu, Soud rozhodl, že toto ustanovení se použije pouze tehdy, jestliže zpřístupnění dotčených dokumentů může ohrozit dokončení předmětné inspekce, vyšetřování nebo auditu. To vyžaduje, aby bylo ověřeno, zda v okamžiku přijetí napadených rozhodnutí stále ještě probíhaly inspekce a vyšetřování, které mohly být zpřístupněním požadovaných dokumentů ohroženy, a zda pokračovaly v rámci přiměřené lhůty. Komise se v projednávaném případě nedopustila právního pochybení ani nesprávného posouzení, když usoudila, že v okamžiku přijetí prvního napadeného rozhodnutí měl být přístup k dokumentům předaným francouzským a lucemburským orgánům odepřen z toho důvodu, že zpřístupnění těchto dokumentů by porušilo ochranu cílů inspekce, vyšetřování a auditu. Zdá se nicméně, že v některých případech předání dokumentů úřadu OLAF Komisi se OLAF vyjádřil *in abstracto*, aniž by právně dostačujícím způsobem prokázal, že zpřístupnění těchto dokumentů by konkrétně porušilo ochranu cílů inspekce, vyšetřování a auditu a že se použitá výjimka skutečně vztahuje na veškeré informace obsažené v uvedených dokumentech. Rozhodnutí o zamítnutí přístupu k dokumentům bylo proto zrušeno v rozsahu, v jakém se týkalo těchto posledně uvedených dokumentů.

Konečně je třeba ještě zmínit u rozsudku **Kallianos v. Komise** použití zásad obsažených v nařízení č. 1049/2001 za účelem rozhodnutí, v rámci žaloby podané úředníkem proti

rozhodnutí o srážkách z odměny, o žalobním důvodu vycházejícím zejména z nedostatku transparentnosti[52]. V této věci žalobce požádal o přístup ke stanovisku právní služby Komise, které se týkalo jeho osobní situace. Ačkoli přitom žalobce nepředložil žádost na základě nařízení č. 1049/2001, rozhodl Soud s ohledem na judikaturu vztahující se k tomuto nařízení, že Komise částečně porušila žalobcovo právo na přístup ke spisu. Soud však rozhodnutí Komise nezrušil, neboť zamítnutí zpřístupnění dotčených právních stanovisek nepoškodilo obranu žalobce.

F. Společná zahraniční a bezpečnostní politika (SZBP) – Boj proti terorismu

Tento rok vydal Soud tři rozsudky v oblasti boje proti terorismu[53]. První dva doplnily zásady uvedené v rozsudku Yusuf a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise, jakož i v rozsudku Kadi v. Rada a Komise[54], zatímco třetí se zabývá právní problematikou, která se doposud nevyskytla.

Po teroristických útocích ze dne 11. září 2001 přijala Rada bezpečnosti OSN několik rezolucí vyzývajících všechny členské státy OSN, aby zmrazily prostředky a jiné finanční zdroje osob a entit, které jsou spojeny s Talibanem, Usámou bin Ládinem a sítí Al-Kajdá. Rada bezpečnosti pověřila identifikací dotčených subjektů a aktualizací jejich seznamu výbor pro sankce. Tyto rezoluce byly ve Společenství provedeny nařízeními Rady, kterými je upraveno zmrazení prostředků dotyčných osob a subjektů. Ty jsou zapsány na seznamu, který je pravidelně revidován Komisí na základě aktualizací provedených výborem pro sankce. Výjimky ze zmrazení finančních prostředků mohou udělit státy z humanitárních důvodů se souhlasem výboru pro sankce. Žádost o výmaz ze seznamu může být podána výboru pro sankce podle zvláštního postupu prostřednictvím státu, ve kterém má dotčená osoba pobyt nebo státu, jehož je státním příslušníkem.

Chafiq Ayadi, tuniský státní občan s bydlištěm v Dublinu (Irsko), a Faraj Hassan, libyjský státní občan, držený ve vězení v Brixtonu (Spojené království), byli zapsáni na dotyčný seznam Společenství. Oba podali u Soudu návrh, aby toto opatření zrušil, a Soud v obou rozsudcích, které vydal v těchto věcech, upřesnil několik bodů týkajících se postupu zmrazení finančních prostředků.

52 Rozsudek Soudu ze dne 17. května 2006, Kallianos v. Komise, T-93/04 (probíhá řízení o kasačním opravném prostředku C-323/06 P), dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí.

53 Rozsudky Soudu ze dne 12. července 2006, Ayadi v. Rada, T-253/02 (probíhá řízení o kasačním opravném prostředku C-403/06 P), dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, jakož i Hassan v. Rada a Komise, T-49/04 (probíhá řízení o kasačním opravném prostředku C-399/06 P), nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, a rozsudek Soudu ze dne 12. prosince 2006, Organizace Mudžáhidů íránského lidu v. Rada, T-228/02, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí.

54 Rozsudky Soudu ze dne 21. září 2005, Yusuf a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise, T-306/01 (probíhá řízení o kasačním opravném prostředku C-45/05 P), Sb. rozh. s. II-3533, jakož i ze dne 21. září 2005, Kadi v. Rada a Komise, T-315/01 (probíhá řízení o kasačním opravném prostředku C-402/05 P), Sb. rozh. s. II-3649.

Ve výše uvedeném rozsudku **Ayadi v. Rada** poté, co připomněl, že zmrazení finančních prostředků stanovené v napadeném nařízení neporušuje univerzálně uznávaná základní lidská práva (*ius cogens*), Soud uznal, že takové opatření je obzvláště drastické. Dodal však, že důležitost cílů, které sleduje právní úprava stanovící tyto sankce, může takové negativní následky odůvodnit a že zmrazení finančních prostředků nebrání za daných okolností dotčeným osobám vést uspokojivý osobní, rodinný a společenský život. Zvláště jim není zakázáno vykonávat profesní činnost, přičemž však pobírání příjmů za tuto činnost je regulováno právem.

Pokud se dále jedná o postup výmazu ze seznamu, Soud konstatoval, že směrnice výboru pro sankce a napadené nařízení Rady stanoví jednotlivci právo podat u výboru pro sankce prostřednictvím státu, ve kterém má pobyt, nebo státu, jehož je státním občanem, žádost o přezkoumání jeho případu. Toto právo je rovněž zaručeno právním řádem Společenství. V rámci přezkumu takové žádosti jsou členské státy povinny ctít základní práva dotčených osob, jelikož dodržování těchto základních práv nemůže bránit řádnému výkonu jejich povinností podle Charty Spojených národů. Členské státy musí zejména v co největším možném rozsahu zajistit, aby dotčené osoby mohly účinně uplatnit své stanovisko před příslušnými vnitrostátními orgány. Členské státy nemohou odmítnout zahájit řízení o přezkumu pouze z toho důvodu, že dotčená osoba není s to poskytnout přesné a relevantní informace, protože se nemohla seznámit s přesnými důvody svého zařazení na sporný seznam nebo důkazními materiály, o něž se tyto důvody opírají, z důvodu jejich důvěrné povahy. Jsou rovněž povinny zajistit, aby byl případ dotčených osob předložen uvedenému výboru bez prodlení, loajálně a nestranně za účelem jeho přezkumu, pokud se to zdá být s ohledem na poskytnuté relevantní informace objektivně odůvodněné.

Dotčené osoby mají nakonec možnost podat u vnitrostátních soudů žalobu proti případnému nepřiměřenému odmítnutí příslušného vnitrostátního orgánu předložit svůj případ k opětovnému přezkumu výboru pro sankce. Nezbytnost zajistit plnou účinnost práva Společenství může vést vnitrostátní soud k tomu, aby, pokud je to třeba, nepoužil vnitrostátní pravidlo, které brání výkonu tohoto práva, jako je pravidlo, které vylučuje soudní přezkum odmítnutí vnitrostátních orgánů jednat za účelem zajištění diplomatické ochrany jejich státních příslušníků. V projednávaném případě se Soud domnívá, že Ch. Ayadi a F. Hassan se musejí dovolávat možností soudního přezkumu založených na vnitrostátním právu, pokud zamýšlejí napadnout údajný nedostatek loajální spolupráce irských a britských orgánů ve vztahu k nim.

Předmětem výše citovaného rozsudku **Organizace Mudžáhidů íránského lidu v. Rada** je rovněž boj proti terorismu, týká se však odlišného právního kontextu vycházejícího z odlišných zásad. Dne 28. září 2001 totiž Rada bezpečnosti Organizace spojených národů přijala rezoluci, ve které vyzvala všechny členské státy OSN, aby bojovaly proti terorismu a jeho financování všemi prostředky, zejména zmrazením prostředků osob a entit, které páchají teroristické činy nebo se je pokusí spáchat. Tato rezoluce se odlišuje od rezolucí, kterých se týkaly výše uvedené rozsudky Yusuf a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise, Kadi v. Rada a Komise, Ayadi v. Rada, jakož i Hassan v. Rada a Komise v tom smyslu, že identifikace osob, jejichž finanční prostředky mají být zmrazeny, je ponechána v diskreční pravomoci států. Tato rezoluce byla provedena na úrovni Společenství dvěma společnými postoji a nařízením Rady, které byly přijaty dne 27. prosince 2001 a které nařizují zmrazení finančních prostředků osob a entit zapsaných na seznam

stanovený a pravidelně aktualizovaný Radou[55]. Společným postojem a rozhodnutím ze dne 2. května 2002 Rada aktualizovala seznam dotčených osob a entit, do kterého zahrnula zejména Organizaci Mudžáhidů íránského lidu (OMPI)[56]. Od té doby přijala Rada různé společné postoje a rozhodnutí aktualizující sporné seznamy, na kterých vždy OMPI ponechala. Ta podala u Soudu žalobu na zrušení těchto společných postojů a rozhodnutí v rozsahu, v jakém se na ni tyto akty vztahují.

Ve svém rozsudku Soud konstatuje, že některá základní práva a záruky, zejména práva obhajoby, povinnost uvést odůvodnění a právo na účinnou soudní ochranu jsou v zásadě plně použitelné v souvislosti s přijetím rozhodnutí Společenství o zmrazení finančních prostředků na základě dotyčného nařízení. Pokud jde o práva obhajoby, Soud odlišil tuto věc od věcí, které byly předmětem rozsudku Yusuf a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise, jakož i rozsudku Kadi v. Rada a Komise. Jelikož v systému dotčeném v této věci byla konkrétní identifikace osob a entit, jejichž prostředky měly být zmrazeny, ponechána na posouzení členů OSN, spadá tato identifikace do výkonu vlastní pravomoci, která z pohledu práva OSN znamená diskreční posouzení Společenství. Za těchto podmínek je Rada v zásadě plně povinna dodržovat práva obhajoby dotyčných osob.

Při určování rozsahu těchto práv a záruk, jakož i omezení, která se na ně mohou vztahovat v souvislosti s přijetím opatření Společenství o zmrazení prostředků, Soud nejprve rozhodl, že obecná zásada dodržování práv obhajoby nevyžaduje, aby Rada vyslechla dotyčné osoby v souvislosti s přijetím původního rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků, které musí mít možnost využít momentu překvapení. Tato zásada naopak vyžaduje, pokud tomu nebrání naléhavé důvody týkající se bezpečnosti Společenství nebo jeho členských států nebo vedení jejich mezinárodních vztahů, aby byly skutečnosti uvedené v rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků sděleny dotyčné osobě pokud možno současně s přijetím nebo co možná nejdříve po přijetí takového rozhodnutí. S týmiž výhradami musí mít dotyčné osoby možnost užitečně uplatňovat své připomínky před každým následným rozhodnutím o zachování zmrazení finančních prostředků v platnosti.

Se stejnou výhradou se i odůvodnění původního nebo následného rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků musí specificky a konkrétně týkat skutečností, na základě nichž došlo ke zmrazení finančních prostředků, včetně zejména přesných informací nebo skutečností ze spisu prokazujících, že ve vztahu k dotyčným osobám bylo příslušným orgánem členského státu přijato rozhodnutí. Odůvodnění musí rovněž uvádět důvody, na základě kterých se Rada při výkonu své posuzovací pravomoci domnívá, že se na dotyčné osoby musí takové opatření vztahovat.

Právo na účinnou soudní ochranu je zabezpečeno právem dotyčných osob podat proti každému rozhodnutí o zmrazení jejich finančních prostředků nebo o zachování takového

55 Společný postoj 2001/930/SZBP o boji proti terorismu (Úř. věst. L 344, s. 90; Zvl. vyd. 18/01, s. 213), společný postoj o uplatnění zvláštních opatření k boji proti terorismu 2001/931/SZBP (Úř. věst. L 344, s. 93; Zvl. vyd. 18/01, s. 217), a nařízení Rady (ES) č. 2580/2001 o zvláštních omezujících opatřeních namířených proti některým osobám a subjektům s cílem bojovat proti terorismu (Úř. věst. L 344, s. 70; Zvl. vyd. 18/01, s. 207).

56 Společný postoj 2002/340/SZBP o aktualizaci společného postoje 2001/931 (Úř. věst. L 116, s. 75), jakož i rozhodnutí 2002/334/ES, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 a zrušuje rozhodnutí 2001/927/ES (Úř. věst. L 116, s. 33).

zmrazení v platnosti žalobu k Soudu. Vzhledem k široké posuzovací pravomoci Rady v této oblasti se musí nicméně přezkum legality takových rozhodnutí prováděný Soudem omezit na ověření dodržení procesních pravidel a pravidel týkajících se odůvodnění, věcné správnosti skutkových zjištění, jakož i neexistence zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu a zneužití pravomoci.

Při použití těchto zásad na projednávaný případ poukazuje Soud na to, že relevantní právní úprava výslovně nestanoví žádný postup sdělení skutečností v neprospěch zúčastněných osob a jejich slyšení, ať již před, nebo současně s přijetím původního rozhodnutí o zmrazení jejich finančních prostředků nebo v souvislosti s přijetím následných rozhodnutí o zachování takového zmrazení prostředků v platnosti, za účelem dosažení jejich vyškrtnutí ze sporného seznamu. Soud dále konstatuje, že OMPI nebyly v žádném okamžiku před podáním žaloby sděleny skutečnosti, na jejichž základě došlo ke zmrazení prostředků. Ani původní rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků, ani následná rozhodnutí o zachování takového zmrazení v platnosti dokonce ani nezmiňují přesné informace nebo materiály ve spisu, ze kterých by vyplývalo, že příslušným orgánem členského státu bylo přijato rozhodnutí odůvodňující zahrnutí OMPI do sporného seznamu. Soud z toho vyvodil, že Rada porušila povinnost uvést odůvodnění. V důsledku toho Soud zrušil napadené rozhodnutí v rozsahu, v němž se týká OMPI.

II. *Soudní agenda v oblasti náhrady škody*

A. Podmínky přípustnosti žaloby na náhradu škody

Žaloba na náhradu škody založená na čl. 288 druhém pododstavci ES je autonomním procesním prostředkem, který se odlišuje od žaloby na neplatnost v tom, že nesměřuje ke zrušení určitého opatření, ale k nápravě škody způsobené orgánem. Důsledkem zvláštnosti žaloby na náhradu škody je, že musí být prohlášena za nepřípustnou, jestliže ve skutečnosti směřuje ke zpětvzetí aktu, který se stal konečným, a jestliže by, v případě, že by jí bylo vyhověno, měla za následek zmaření právních účinků dotčeného aktu. Judikatura stanovila, že tak je tomu obzvláště v případě, kdy žaloba na náhradu škody směřuje k zaplacení částky, jejíž výše odpovídá přesně výši poplatku, který byl zaplacen žalobcem na základě výkonu aktu, který se stal konečným[57].

Ve věci, která je předmětem rozsudku **Danzer v. Rada**[58], podali žalobci žalobu na náhradu škody údajně utrpěné z důvodu penále, která jim byla uložena příslušnými rakouskými orgány na základě vnitrostátního práva přijatého k provedení dvou směrnic obsahujících právní úpravu týkající se společností[59]. Neuplatňovali žádnou škodu, která by mohla být

57 Rozsudek Soudního dvora ze dne 26. února 1986, Krohn v. Komise, 175/84, Recueil, s. 753, body 30, 32 a 33.

58 Rozsudek Soudu ze dne 21. června 2006, Danzer v. Rada, T-47/02, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí.

59 První směrnice Rady 68/151/EHS ze dne 9. března 1968 o koordinaci ochranných opatření, která jsou na ochranu zájmů společníků a třetích osob vyžadována v členských státech od společností ve smyslu čl. [48 druhého pododstavce ES] (Úř. věst. L 65, s. 8; Zvl. vyd. 17/01, s. 3); Čtvrtá směrnice Rady 78/660/EHS ze dne 25. července 1978, založená na čl. [44, odst. 2 písm. g) ES], o ročních účetních závěrkách některých forem společností (Úř. věst. L 222, s. 11; Zvl. vyd. 17/01, s. 21).

považována za odlišnou od pouhých účinků, které bezprostředně a výlučně vyplývají z výkonu rozhodnutí ukládajících penále. Soud z toho vyvodil, že žalobci usilují prostřednictvím své žaloby na náhradu škody o dosažení účinků, které by zahrnovalo zrušení uvedených rozhodnutí vydaných vnitrostátními orgány oprávněnými k tomuto účelu, a že je tedy jejich žaloba nepřípustná.

Soud dospěl k tomuto závěru na základě několika úvah týkajících se systematiky prostředků práva Společenství. Rozhodl totiž, že i za předpokladu, že by sporné směrnice mohly být považovány za přímý základ vnitrostátních rozhodnutí o penále, a že tedy žalobci mají zájem na určení jejich protiprávnosti, nepředstavuje jejich žaloba na náhradu škody vhodný rámec pro dosažení tohoto cíle. V systému procesních prostředků stanoveném Smlouvou totiž spočíval vhodný právní prostředek v tom, že by se žalobci domáhali u vnitrostátního soudu, který rozhodoval o žalobě proti těmto rozhodnutím, aby se obrátil na Soudní dvůr s žádostí o rozhodnutí o předběžné otázce směřující k posouzení platnosti sporných ustanovení. Soud v tomto ohledu odmítl přiznat jakýkoli význam skutečnosti, že vnitrostátní soudy, kterým byly návrhy žalobců v tomto smyslu předloženy, tyto jejich návrhy zamítly. Soud totiž upřesňuje, že, aniž je tím dotčeno případné založení odpovědnosti dotyčného členského státu[60], judikatura Soudního dvora neuznává absolutní povinnost obrátit se na Soudní dvůr s předběžnou otázkou[61]. Soud tedy rozhodl, že mu nepřísluší posoudit v rámci žaloby na náhradu škody vhodnost odmítnutí rakouských soudních orgánů předložit žádost o rozhodnutí o předběžné otázce směřující k posouzení platnosti sporných ustanovení uvedených směrnic. Podle Soudu by totiž přípustnost žaloby na náhradu škody umožnila žalobcům obejít jak zamítnutí jejich návrhů na zrušení vnitrostátních rozhodnutí o penále ze strany vnitrostátních soudů, které jediné mají pravomoc tak učinit, tak i odmítnutí týchž vnitrostátních soudů předložit věc Soudnímu dvoru, což by představovalo zásah do samotné principu soudní spolupráce, na níž stojí řízení o předběžné otázce.

B. Přípustnost návrhových žádání směřujících k tomu, aby byl vydán soudní příkaz

V rozsudku **Galileo v. Komise**[62] se Soud vyslovil k přípustnosti návrhových žádání směřujících k tomu, aby Komise ukončila údajné protiprávní jednání, předložených v rámci žaloby na náhradu škody. V této věci zpochybnily žalobkyně, držitelky několika ochranných známek Společenství obsahujících označení Galileo, užívání tohoto výrazu Komisí u projektu systému družicové radionavigace, a navrhovaly zejména, aby Soud zakázal Komisi užívání tohoto výrazu. Komise namítala nepřípustnost těchto návrhových žádání, když tvrdila, že Smlouva o ES takovou pravomoc soudu Společenství nepřiznává, a to ani v rámci řízení o náhradě škody.

60 Rozsudek Soudního dvora ze dne 30. září 2003, Köbler, C-224/01, Recueil, s. I-10239.

61 Rozsudky Soudního dvora ze dne 6. října 1982, CILFIT, 283/81, Recueil, s. 3415, bod 21, a ze dne 22. října 1987, Foto-Frost, 314/85, Recueil, s. 4199, bod 14.

62 Rozsudek Soudu ze dne 10. května 2006, Galileo International Technology a další v. Komise, T-279/03 (probíhá řízení o kasačním opravném prostředku C-325/06 P), dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí.

Soud byl nicméně toho názoru, že soud Společenství má pravomoc na základě čl. 288 druhého pododstavce ES a článku 235 ES ukládat Společenství jakoukoli formu náhrady, která je v souladu s obecnými zásadami společnými právním řádům členských států v oblasti mimosmluvní odpovědnosti, včetně, jeví-li se jako slučitelná s těmito zásadami, naturální náhrady, případně formou příkazu jednat nebo se jednání zdržet. V oblasti ochranných známek přitom směrnice 89/104[63] provádí harmonizaci opravňující majitele ochranné známky „zakázat všem třetím osobám" její užívání. Soud z toho vyvozuje, že jednotná ochrana majitele ochranné známky spadá pod obecné zásady společné členským státům, takže Společenství nemůže být ze zásady vyňato z odpovídajícího procesního opatření ze strany soudu Společenství, a to tím spíše, že orgány Společenství jsou povinny respektovat veškeré právo Společenství, jehož součástí je i právo sekundární.

C. Příčinná souvislost

Založení mimosmluvní odpovědnosti Společenství ať za protiprávní jednání, nebo při neexistenci takového jednání předpokládá příčinnou souvislost mezi skutečností vedoucí ke vzniku škody a způsobenou škodou[64]. V rozsudcích **Abad Pérez a další v. Rada a Komise**, jakož i **É.R. a další v. Rada a Komise**[65] Soud upřesnil pojem „příčinná souvislost" v rámci žalob podaných španělskými chovateli, nepřímými poškozenými a právními nástupci pěti osob zesnulých ve Francii, kteří požadovali náhradu škod údajně vzniklých v důsledku jednání a opomenutí, kterých se dopustily Rada a Komise ohledně šíření nemoci šílených krav a nové varianty Creutzfeldt-Jakobovy nemoci v Evropě.

V této souvislosti Soud zejména upřesnil, že v oblasti, jako je oblast zdraví zvířat a lidského zdraví, musí být existence příčinné souvislosti mezi jednáním a škodou prokázána na základě rozboru jednání vyžadovaného po orgánech v závislosti na vědeckých poznatcích v daném okamžiku. Navíc v případech, kdy jednání, které údajně způsobilo dovolávanou škodu, spočívá v nečinnosti, je zvláště nutné mít jistotu, že uvedená škoda byla skutečně způsobena vytýkanou nečinností a nemohla být způsobena jednáním odlišným od jednání vytýkaného žalovaným orgánům. Soud se opřel zejména o tyto zásady a nakonec rozhodl, že není prokázáno, že údajně protiprávní činnosti a opomenutí Rady a Komise mohou být považovány za jistou a přímou příčinu způsobených škod. Nebylo totiž prokázáno, že kdyby žalované orgány přijaly – nebo dříve přijaly – opatření, jejichž nepřijetí jim žalobci vytýkají, škoda by nevznikla.

63 První směrnice Rady 89/104/EHS ze dne 21. prosince 1988, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách (Úř. věst. 1989, L 40, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 89).

64 Pokud jde o odpovědnost za protiprávní jednání, viz zejména rozsudek Soudního dvora ze dne 5. března 1996, Brasserie du pêcheur a Factortame, C-46/93 a C-48/93, Recueil, s. I-1029, bod 51; jakož i, pokud jde o odpovědnost při neexistenci takového jednání, rozsudek Soudu ze dne 14. prosince 2005, FIAMM a FIAMM Technologies v. Rada a Komise, T-69/00 (probíhá řízení o kasačním opravném prostředku C-120/06 P), bod 160, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí.

65 Rozsudky Soudu ze dne 13. prosince 2006, Abad Pérez a další v. Rada a Komise, T-304/01, jakož i É.R. a další v. Rada a Komise, T-138/03, dosud nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí.

D. Odpovědnost za protiprávní jednání

Podle ustálené judikatury je v oblasti odpovědnosti Společenství za škody způsobené jednotlivcům porušením práva Společenství přičitatelným orgánu nebo instituci Společenství přiznáno právo na náhradu škody v případě, že jsou splněny tři podmínky, a sice že porušená právní norma přiznává práva jednotlivcům, že porušení je dostatečně závažné a že existuje přímá příčinná souvislost mezi porušením povinnosti původcem úkonu a škodou způsobenou poškozeným[66]. Ve dvou rozsudcích Soud upřesnil, co je třeba rozumět právní normou přiznávající práva jednotlivcům.

Zaprvé, v již uvedeném rozsudku **Camós Grau v. Komise** Soud rozhodl, že pravidlo nestrannosti, které musí orgány dodržovat při provádění úloh souvisejících s vyšetřováním takové povahy, jako jsou úlohy svěřené OLAF, má za cíl, kromě obecného zájmu, i ochranu dotčených osob, a přiznává jim tak subjektivní právo na respektování odpovídajících záruk[67]. Musí být tedy považováno za normu přiznávající práva jednotlivcům. V projednávaném případě vykazovalo porušení tohoto pravidla ze strany OLAF závažnou a zjevnou povahu. Mimoto existovala přímá příčinná souvislost mezi tímto porušením a škodou vzniklou žalobci, která sestávala ze zásahu do jeho cti a pověsti, jakož i z narušení existenčních podmínek. Soud tak C. Grauovi přiznal částku náhrady škody ve výši 10 000 eur.

Zadruhé, v rozsudku **Tillack v. Komise** Soud připomíná, že již rozhodl o tom, že zásada řádné správy nepřiznává sama o sobě práva jednotlivcům[68]. Upřesnil nicméně, že je tomu jinak v případě, kdy je tato zásada projevem zvláštních práv, jako je právo na to, aby o záležitostech jednotlivců bylo rozhodováno nestranně, spravedlivě a v přiměřené lhůtě, právo být vyslechnut, právo na přístup k dokumentům nebo právo na odůvodnění rozhodnutí, ve smyslu článku 41 Charty základních práv Evropské unie[69].

E. Odpovědnost v případě neexistence protiprávního jednání

Jak rozhodl velký senát Soudu v roce 2005, umožňuje čl. 288 druhý pododstavec ES, aby jednotlivci získali za určitých podmínek v řízení před soudem Společenství náhradu škody i při neexistenci protiprávního jednání původce újmy[70]. Jak ukazují dva následující případy, měl Soud v roce 2006 příležitost vyslovit se několikrát k tomuto režimu odpovědnosti.

Jednak ve výše uvedeném rozsudku **Galileo v. Komise** Soud připomíná, že odpovědnost Společenství při neexistenci protiprávního jednání vyžaduje neobvyklou a zvláštní povahu újmy. Újma se považuje za neobvyklou, pokud přesahuje meze hospodářského rizika

66 Viz zejména výše uvedený rozsudek Brasserie du pêcheur a Factortame, bod 51.

67 Rozsudek Soudu ze dne 6. dubna 2006, Camós Grau v. Komise, T-309/03, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí.

68 Rozsudek Soudu ze dne 4. října 2006, Tillack v. Komise, T-193/04, který cituje rozsudek Soudu ze dne 6. prosince 2001, Area Cova a další v. Rada a Komise, T-196/99, Recueil, s. II-3597, bod 43.

69 Charta základních práv Evropské unie vyhlášená dne 7. prosince 2000 v Nice (Úř. věst. 2000, C 364, s. 1).

70 Výše uvedený rozsudek FIAMM a FIAMM Technologies v. Rada a Komise, body 158 až 160.

vlastního činnostem v dotčeném odvětví. Jak Soud rozhodl v projednávaném případě, škodu způsobenou v důsledku užívání určitého výrazu k označení projektu orgány Společenství přitom nelze považovat za přesahující meze rizika vlastního užívání stejného výrazu na základě ochranné známky, jelikož charakteristikami zvoleného výrazu, který je inspirován křestním jménem věhlasného italského matematika, fyzika a astronoma, se majitel ochranné známky dobrovolně vystavil nebezpečí, že někdo jiný bude moci legálně, tedy aniž by zasáhl do jeho práv z ochranné známky, označovat stejným jménem některý ze svých projektů.

A dále pak v rozsudku **Masdar v. Komise**[71] Soud uznal možnost, aby žalobce uplatňoval bezdůvodné obohacení a jednatelství bez příkazu k založení mimosmluvní odpovědnosti orgánů, a to i v případě neexistence jejich protiprávního jednání. Tato věc se týkala subdodavatelské smlouvy, kterou podepsala žalobkyně se společností, která byla smluvním partnerem Komise. Jelikož tato společnost žalobkyni nikdy nezaplatila, obrátila se žalobkyně na Komisi, která však odmítla zaplatit žalobkyni přímo. Žalobkyně tedy podala žalobu na náhradu škody, kterou uplatňovala, že Komise porušila některé zásady mimosmluvní odpovědnosti uznávané v mnoha členských státech.

Odvolávala se zejména na občanskoprávní žaloby založené na bezdůvodném obohacení (*in rem verso*) a jednatelství bez příkazu (*negotiorum gestio*).

Poté, co Soud připomněl, že odpovědnost Společenství může být založena i při neexistenci protiprávního jednání, konstatuje, že žaloby založené na bezdůvodném obohacení nebo na jednatelství bez příkazu jsou určeny k tomu, aby za určitých okolností v občanském právu představovaly pramen mimosmluvní povinnosti pro osobu, která se nachází v pozici obohaceného nebo v pozici osoby, jejíž záležitost byla obstarána, spočívající obecně ve vrácení toho, co bylo bezdůvodně získáno nebo v odškodnění jednatele bez příkazu. Žalobní důvody vycházející z bezdůvodného obohacení a jednatelství bez příkazu nemohou být proto zamítnuty pouze z důvodu, že podmínka protiprávnosti jednání orgánu nebyla splněna. Soud rovněž poukázal na to, že soudy Společenství již měly příležitost uplatnit některé zásady vydání bezdůvodného obohacení, zejména v oblasti bezdůvodného obohacení, jehož zákaz tvoří obecnou zásadu práva Společenství, a na základě toho dospěl k závěru, že je třeba přezkoumat, zda podmínky žaloby založené na bezdůvodném obohacení nebo žaloby založené na jednatelství bez příkazu jsou v projednávaném případě splněny.

V tomto ohledu Soud připomíná způsoby uplatnění těchto žalob podle obecných zásad společných právním řádům členských států, tedy jednak, že nemohou být uplatněny, pokud zisk obohaceného nebo osoby, jejíž záležitost byla obstarána, má svoje odůvodnění ve smlouvě nebo v právní povinnosti, a jednak, že mohou být obecně použity pouze podpůrně, tedy v případě, že poškozený nemá pro získání toho, co mu náleží, k dispozici žádnou jinou žalobu. Z toho vyvodil, že žalobní důvody žalobkyně nejsou v projednávaném případě opodstatněné.

[71] Rozsudek Soudu ze dne 16. listopadu 2006, Masdar v. Komise, T-333/03, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí.

III. *Návrhy na předběžná opatření*

Tento rok bylo předsedovi Soudu předloženo 25 návrhů na předběžná opatření, což představuje mírné zvýšení oproti počtu těchto návrhů (21) podaných v předchozím roce. V roce 2006 rozhodl soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních 24 věcí a vyhověl dvěma žádostem o předběžná opatření v usneseních **Globe v. Komise** a **Romana Tabacchi v. Komise**[72].

Usnesení **Globe v. Komise** navazuje na usnesení vydané v roce 2005 ve věci Deloitte v. Komise[73], avšak na rozdíl od tohoto posledně uvedeného rozhodnutí byla předběžná opatření v tomto případě vydána. Žalobkyně se v projednávaném případě domáhala odkladu vykonatelnosti rozhodnutí Komise, kterým tato zamítla její nabídku podanou v rámci nabídkového řízení na dodávky určené pro některé země střední Asie.

Nejprve, pokud jde o podmínku týkající se existence *fumus boni iuris*, rozhodl soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních, že jeden ze žalobních důvodů předložených navrhovatelkou vyvolal velmi závažnou pochybnost ohledně legality zadání zakázky. Při následném přezkumu, zda je naléhavé nařídit navrhovaný odklad vykonatelnosti, soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních uznal, že mu nepřísluší předjímat opatření, jež by mohla přijmout Komise při výkonu případného zrušujícího rozsudku. Dodal však, že obecná zásada práva na úplnou a účinnou soudní ochranu v sobě zahrnuje také zajištění předběžné ochrany procesních subjektů, pokud je nezbytná pro plnou účinnost budoucího konečného rozhodnutí, za účelem zabránění vzniku mezer v právní ochraně zajišťované soudy Společenství. Bylo tedy třeba přezkoumat, zda by možnost Komise uspořádat nové nabídkové řízení po vydání případného zrušujícího rozsudku umožnila napravit újmu tvrzenou navrhovatelkou, a v případě záporné odpovědi posoudit, zda by navrhovatelka mohla být odškodněna.

V projednávaném případě bylo přitom velmi málo pravděpodobné, že po případném zrušujícím rozsudku, který bude pravděpodobně vydán až po splnění smlouvy, Komise zorganizuje nové nabídkové řízení. Soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních tedy přezkoumal, zda může být Globe odškodněna za ztrátu šance na získání smlouvy, jež byla předmětem nabídkového řízení. Ačkoliv se v projednávaném případě jednalo o velmi slibnou šanci, bylo velmi obtížné, ba dokonce nemožné tuto šanci vyčíslit, a v důsledku toho vyčíslit újmu vyplývající z této ztráty. Újma, která nemůže být s dostatečnou přesností vyčíslena, musí být považována za velmi obtížně napravitelnou. Předseda Soudu se rovněž domníval, že uvedená újma je vážná s ohledem na zvláštní okolnosti projednávaného případu a rysy trhu, na kterém působí navrhovatelka a úspěšný uchazeč o zakázku.

Soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních nakonec provedl zvážení proti sobě stojících zájmů a připomněl, že existují vážné důvody se domnívat, že Komise

[72] Usnesení předsedy Soudu ze dne 20. července 2006, Globe v. Komise, T-114/06 R, a ze dne 13. července 2006, Romana Tabacchi v. Komise, T-11/06 R, dosud nezveřejněná ve Sbírce rozhodnutí.

[73] Usnesení předsedy Soudu ze dne 20. září 2005, Deloitte Business Advisory v. Komise, T-195/05 R, Sb. rozh. s. II-3485.

jednala protiprávně. Krom toho s ohledem na odškodnění, které může úspěšný uchazeč o zakázku požadovat po Komisi u příslušných soudních orgánů, nemůže vyznít zvážení proti sobě stojících zájmů ve prospěch úspěšného uchazeče o zakázku, a to na úkor navrhovatelky. Komise nemohla nakonec uplatnit žádný zájem, který by mohl změnit toto posouzení, takže soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních nařídil odklad vykonatelnosti rozhodnutí o udělení zakázky.

V usnesení **Romana Tabacchi v. Komise** rozhodoval předseda Soudu o návrhu podaném podnikem směřujícím k osvobození od povinnosti zřídit bankovní záruku jakožto podmínky okamžitého nevymáhání pokuty, která mu byla uložena. Soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních konstatoval, že v projednávaném případě existují výjimečné okolnosti, které odůvodňují částečný odklad povinnosti navrhovatelky zřídit bankovní záruku. Navrhovatelka totiž kromě existence *fumus boni iuris* prokázala i to, že nejistá hospodářská situace její i jejích akcionářů byla základem odmítnutí ze strany některých bank poskytnout požadovanou záruku. Při zvážení proti sobě stojících zájmů měl soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních rovněž za to, že finanční zájmy Komise by okamžitým zahájením nuceného výkonu rozhodnutí nebyly lépe chráněny, jelikož bylo nepravděpodobné, že by mohla obdržet částku odpovídající pokutě. I v tomto případě byla nařízena předběžná opatření.

Nakonec je třeba uvést skutečnost, že ve věci, která byla předmětem rozsudku **Endesa v. Komise**[74], již zmíněného ohledně kontroly spojování podniků, podala žalobkyně návrh na předběžné opatření směřující zejména k nařízení odkladu vykonatelnosti rozhodnutí Komise, kterým byla zamítnuta stížnost společnosti Endesa[75]. Soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních ve svém usnesení připomněl, že naléhavá povaha návrhu na předběžné opatření musí být posouzena s ohledem na nezbytnost předběžného rozhodnutí za účelem předejití tomu, že bude účastníku řízení navrhujícímu předběžné opatření způsobena vážná a nenapravitelná újma. Taková újma musí být zejména způsobena na zájmech účastníka řízení, který se domáhá nařízení předběžného opatření. V tomto ohledu Endesa uplatňovala zejména riziko, že při neexistenci předběžných opatření dojde ze strany Gas Natural k převzetí kontroly a k jejímu rozprodání, což je újma, která podle žalobkyně postihne rovněž její akcionáře. Podle soudce příslušného pro rozhodování o předběžných opatřeních přitom Endesa nemůže užitečně poukazovat z titulu naléhavosti na újmu, která by měla údajně vzniknout jejím akcionářům, neboť ti mají právní subjektivitu odlišnou od její právní subjektivity. Pokud jde o osobní újmu, jíž se Endesa dovolává, předseda Soudu konstatuje, že je hypotetická, jelikož závisí na učinění a uskutečnění veřejné nabídky převzetí, jejíž úspěch však nebyl v této fázi prokázán. Nakonec se soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních domnívá, že každopádně není prokázáno, že by procesní prostředky, které stanoví španělský právní řád, neumožňovaly společnosti Endesa vyhnout se vážné a nenapravitelné újmě, jíž se dovolává. Předseda Soudu proto návrh na předběžná opatření zamítl.

74 Rozsudek Soudu ze dne 14. července 2006, Endesa v. Komise, T-417/05, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí.

75 Usnesení předsedy Soudu ze dne 1. února 2006, Endesa v. Komise, T-417/05 R, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí.

B – Složení Soudu prvního stupně

(Protokolární pořádek ze dne 6. října 2006)

První řada, zleva doprava:

Soudkyně V. Tiili; předsedové senátů J. D. Cooke, M. Vilaras a M. Jaeger; předseda Soudu B. Vesterdorf; předsedové senátů J. Pirrung a H. Legal; soudci R. García-Valdecasas a J. Azizi.

Druhá řada, zleva doprava:

Soudkyně I. Wiszniewska-Białecka, E. Cremona a M. E. Martins Ribeiro; soudci A. W. H. Meij, N. J. Forwood, F. Dehousse a O. Czúcz; soudkyně I. Pelikánová.

Třetí řada, zleva doprava:

Soudci N. Wahl a S. Papasavvas; soudkyně K. Jürimäe; soudci D. Šváby a V. Vadapalas; soudkyně I. Labucka; soudci E. Moavero Milanesi a M. Prek; vedoucí soudní kanceláře E. Coulon.

1. Členové Soudu prvního stupně

(podle pořadí nástupu do funkcí)

Bo Vesterdorf

narozen v roce 1945; právník-lingvista u Soudního dvora; ministerský rada na ministerstvu spravedlnosti; přísedící soudce; právní atašé na Stálé misi Dánska při Evropském hospodářském společenství; přidělený soudce u Østre Landsret (odvolací soud); vedoucí odboru ústavního a správního práva na ministerstvu spravedlnosti; ředitel odboru na ministerstvu spravedlnosti; docent; člen Řídícího výboru pro lidská práva Rady Evropy (CDDH), posléze člen kanceláře CDDH; člen *„ad hoc* výboru pro právní vzdělávání" na Evropské právní akademii v Trevíru v Německu; soudce Soudu prvního stupně od 25. září 1989; předseda Soudu prvního stupně od 4. března 1998.

Rafael García-Valdecasas y Fernández

narozen v roce 1946; abogado del Estado (státní advokát) (v Jaén a Grenadě); tajemník u hospodářského správního soudu v Jaén, posléze v Córdobě; člen advokátní komory (Jaén, Grenada); ředitel sekce pro soudní agendu Společenství na ministerstvu zahraničních věcí; vedoucí španělské delegace v rámci pracovní skupiny Rady za účelem zřízení Soudu prvního stupně; soudce Soudu prvního stupně od 25. září 1989.

Virpi Tiili

narozena v roce 1942; státní doktorka práv na univerzitě v Helsinkách; asistentka občanského práva a obchodního práva na univerzitě v Helsinkách; ředitelka právních záležitostí a obchodní politiky finské Ústřední obchodní komory; vrchní ředitelka finské Správy ochrany spotřebitelů; soudkyně Soudu prvního stupně od 18. ledna 1995.

Pernilla Lindh

narozena v roce 1945; bakalářka práv na univerzitě v Lundu; soudkyně (přísedící) u odvolacího soudu ve Stockholmu; právnička a vrchní ředitelka právního odboru obchodní sekce ministerstva zahraničních věcí; soudkyně Soudu prvního stupně od 18. ledna 1995 do 6. října 2006.

Josef Azizi

narozen v roce 1948; doktor práv a bakalář v oboru sociálních a hospodářských věd na univerzitě ve Vídni; přednášející a vyučující na Univerzitě hospodářských věd ve Vídni a na právnické fakultě univerzity ve Vídni; Ministerialrat (ministerský rada) a vedoucí odboru Federální státní kanceláře; člen Řídícího výboru pro právní spolupráci Rady Evropy (CDCJ); zmocněnec *ad litem* u Verfassungsgerichtshof (Ústavní soud) v soudních řízeních kontroly ústavnosti federálních zákonů; koordinátor odpovědný za přizpůsobení rakouského federálního práva právu Společenství; soudce Soudu prvního stupně od 18. ledna 1995.

John D. Cooke

narozen v roce 1944; zapsán u irské advokátní komory v roce 1966; rovněž zapsán u anglické advokátní komory a advokátní komory Walesu, Severního Irska a Nového Jižního Walesu; barrister (advokát) v letech 1966 až 1996; zapsán u Inner Bar v Irsku (Senior Counsel) v roce 1980 a v Novém Jižním Walesu v roce 1991; předseda Rady advokátních komor Evropského společenství (CCBE) v letech 1985 až 1986; hostující profesor na právnické fakultě University College v Dublinu; člen Chartered Institute of Arbitrators; předseda irské Royal Zoological Society v letech 1987 až 1990; bencher Honorable Society of Kings Inns (Dublin); honorary bencher Lincoln's Inn (Londýn); soudce Soudu prvního stupně od 10. ledna 1996.

Marc Jaeger

narozen v roce 1954; advokát; soudní atašé, zmocněnec u vrchního státního zástupce; soudce, zástupce předsedy okresního soudu v Lucemburku; vyučující v Univerzitním centru Lucemburku; uvolněný soudce; referendář u Soudního dvora od roku 1986; soudce Soudu prvního stupně od 11. července 1996.

Jörg Pirrung

narozen v roce 1940; asistent na univerzitě v Marburgu; doktor práv (univerzita v Marburgu); referent, později vedoucí odboru mezinárodního práva soukromého, posléze vedoucí úseku občanského práva na Spolkovém ministerstvu spravedlnosti; člen Řídící rady Unidroit (1993–1998); předseda komise Haagské konference mezinárodního práva soukromého pro vypracování Úmluvy o ochraně dětí (1996); honorární profesor na univerzitě v Trevíru (mezinárodní právo soukromé a procesní, evropské právo); od roku 2002 člen vědecké rady na Institutu Maxe Plancka pro srovnávací soukromé právo a mezinárodní právo v Hamburku; soudce Soudu prvního stupně od 11. června 1997.

Paolo Mengozzi

narozen v roce 1938; profesor mezinárodního práva a vedoucí katedry Jeana Monneta práva Evropských společenství univerzity v Bologni; doktor *honoris causa* univerzity Carlos III v Madridu; hostující profesor na univerzitách Johns Hopkins (Bologna Center), St. Johns (New York), Georgetown, Paříž-II, Georgia (Atény) a na Mezinárodním univerzitním institutu (Lucemburk); koordinátor European Business Law Pallas Program, organizovaného při univerzitě v Nijmegen; člen poradního výboru Komise Evropských společenství pro veřejné zakázky; zástupce státního tajemníka pro průmysl a obchod u příležitosti půlročního italského předsednictví Rady; člen poradní skupiny Evropských společenství pro Světovou obchodní organizaci (WTO) a ředitel výzkumného centra akademie mezinárodního práva v Haagu pro školní rok 1997 věnovaný WTO; soudce Soudu prvního stupně od 4. března 1998 do 3. května 2006; generální advokát Soudního dvora od 4. května 2006.

Arjen W. H. Meij

narozen v roce 1944; rada u nizozemského Nejvyššího soudu (1996); poradce a zástupce předsedy v College van Beroep voor het bedrijfsleven (správního obchodního a průmyslového soudu) (1986); dočasně přidělený rada u odvolacího soudu pro sociální zabezpečení a u soudní komise pro celní sazebník; referendář u Soudního dvora Evropských společenství (1980); vyučující evropského práva na právnické fakultě univerzity v Groningenu a pomocný vědecký pracovník na University of Michigan Law School; člen mezinárodního sekretariátu amsterodamské obchodní komory (1970); soudce Soudu prvního stupně od 17. září 1998.

Mihalis Vilaras

narozen v roce 1950; advokát (1974–1980); národní expert v právní službě Komise Evropských společenství, posléze vrchní rada Generálního ředitelství V (Zaměstnání, průmyslové vztahy, sociální věci); auditor, maître des requêtes u Státní rady a od roku 1999 poradce; mimořádný člen řeckého Zvláštního nejvyššího soudu; člen řeckého Ústředního výboru pro vypracování návrhů zákonů (1996–1998); ředitel právní služby při generálním sekretariátu řecké vlády; soudce Soudu prvního stupně od 17. září 1998.

Nicholas James Forwood

narozen v roce 1948; diplomy z univerzity v Cambridge (BA 1969, MA 1973) (mechanické vědy a právo); zapsán u anglické advokátní komory v roce 1970, následně vykonával advokátní profesi v Londýně (1971–1999) a v Bruselu (1979–1999); zapsán u irské advokátní komory v roce 1981; jmenován jako Queen's Counsel v roce 1987; bencher Middle Temple v roce 1998; zástupce anglické advokátní komory a advokátní komory Walesu v Radě advokátních komor Evropské unie (CCBE) a předseda stálého zastoupení CCBE při Soudním dvoru (1995–1999); člen kanceláře World Trade Law Association a European Maritime Law Organization (1993–2002); soudce Soudu prvního stupně od 15. prosince 1999.

Hubert Legal

narozen v roce 1954; conseiller d'État (státní rada) (Francie); absolvent École normale supérieure v Saint-Cloud a École nationale d'administration; profesor angličtiny s agregací (1979–1985); zpravodaj, posléze vládní komisař u soudních kolegií pro sporná řízení Conseil d'État (1988–1993); právní poradce stálého zastoupení Francie při OSN v New Yorku (1993–1997); referendář v kabinetu soudce Puissocheta u Soudního dvora (1997–2001); soudce Soudu prvního stupně od 19. září 2001.

Maria Eugénia Martins de Nazaré Ribeiro

narozena v roce 1956; studia v Lisabonu, Bruselu a Štrasburku; advogada v Portugalsku a Bruselu; nezávislá vědecká pracovnice v Institutu evropských studií svobodné univerzity v Bruselu; referendář u portugalského soudce u Soudního dvora, J. C. Moitinha de Almeida (1986–2000), posléze u předsedy Soudu prvního stupně, B. Vesterdorfa (2000–2003); soudkyně Soudu prvního stupně od 31. března 2003.

Franklin Dehousse

narozen v roce 1959; licencié en droit (bakalář práv) (univerzita v Lutychu, 1981); aspirant (Fonds national de la recherche scientifique, 1985–1989); právní poradce Chambre des représentants, (1981–1990); doktor práv (univerzita ve Štrasburku, 1990); profesor (univerzity v Lutychu a Štrasburku, Collège d'Europe, Institut royal supérieur de Défense, univerzita Montesquieu v Bordeaux; Collège Michel Servet des universités de Paris; fakulty Notre-Dame de la Paix v Namuru); zvláštní zástupce ministra zahraničních věcí (1995–1999); ředitel evropských studií Institut royal des relations internationales (1998–2003); přísedící u Conseil d'Etat (2001–2003); poradce u Evropské komise (1990–2003); člen Observatoire Internet (2001–2003); soudce Soudu prvního stupně od 7. října 2003.

Ena Cremona

narozena v roce 1936; držitelka diplomu v oboru jazyky Královské univerzity na Maltě (1955); doktorka práv Královské univerzity na Maltě (1958); advokátka maltské advokátní komory od roku 1959; právní poradkyně Národní rady žen (1964–1979); členka Komise veřejné služby (1987–1989); členka představenstva Lombard Bank (Malta) Ltd, zastupující stát jako akcionáře (1987–1993); členka volební komise od roku 1993; členka zkušební komise disertací na Právnické fakultě Královské univerzity na Maltě; členka Evropské komise proti rasismu a intoleranci (ECRI) (2003–2004); soudkyně Soudu prvního stupně od 12. května 2004.

Ottó Czúcz

narozen v roce 1946; doktor práv univerzity v Segedíně (1971); rada na ministerstvu práce (1971–1974); přednášející a profesor (1974–1989), děkan právnické fakulty (1989-1990), prorektor (1992–1997) univerzity v Segedíně; advokát; člen prezídia Národní důchodové pojišťovny; zástupce prezidenta Evropského institutu sociálního zabezpečení (1998–2002); člen vědecké rady Mezinárodní asociace sociálního zabezpečení; soudce Ústavního soudu (1998–2004); soudce Soudu prvního stupně od 12. května 2004.

Irena Wiszniewska-Białecka

narozena v roce 1947; držitelka diplomu v oboru právo univerzity ve Varšavě (1965–1969); výzkumná pracovnice Institutu právních věd, asistentka, zvláštní profesorka, profesorka Akademie věd (1969–2004); výzkumná pracovnice Institutu Maxe Plancka pro zahraniční a mezinárodní patentové a autorské právo a právo hospodářské soutěže v Mnichově (1985–1986); advokátka (1992–2000); soudkyně Nejvyššího správního soudu (2001–2004); soudkyně Soudu prvního stupně od 12. května 2004.

Irena Pelikánová

narozena v roce 1949; doktorka práv, asistentka hospodářského práva (před rokem 1989), poté doktorka věd, profesorka obchodního práva (od roku 1993) na Právnické fakultě Univerzity Karlovy v Praze; členka prezídia Komise pro cenné papíry (1999–2002); advokátka; členka Legislativní rady české vlády (1998–2004); soudkyně Soudu prvního stupně od 12. května 2004.

Daniel Šváby

narozen v roce 1951; doktor práv (univerzita v Bratislavě); soudce obvodního soudu v Bratislavě; soudce odvolacího občanskoprávního senátu a místopředseda Městského soudu v Bratislavě; člen odboru občanského a rodinného práva právního institutu ministerstva spravedlnosti; dočasně přidělený soudce obchodního kolegia Nejvyššího soudu; člen Evropské komise pro lidská práva (Štrasburk); soudce Ústavního soudu (2000–2004); soudce Soudu prvního stupně od 12. května 2004.

Vilenas Vadapalas

narozen v roce 1954; doktor práv univerzity v Moskvě; habilitovaný doktor práv univerzity ve Varšavě; profesor na univerzitě ve Vilniusu: mezinárodního práva (od roku 1981), lidských práv (od roku 1991) a práva Společenství (od roku 2000); vrchní ředitel vládního odboru evropského práva; profesor evropského práva na univerzitě ve Vilniusu a vedoucí katedry Jeana Monneta; předseda Litevské asociace studií o Evropské unii; zpravodaj pracovní parlamentní skupiny pro ústavní reformu týkající se přistoupení Litvy; člen Mezinárodní komise právníků (duben 2003); soudce Soudu prvního stupně od 12. května 2004.

Küllike Jürimäe

narozena v roce 1962; držitelka diplomu v oboru právo univerzity v Tartu (1981–1986); asistentka státního zástupce v Tallinnu (1986–1991); držitelka diplomu Estonské diplomatické školy (1991–1992); právní poradkyně (1991–1993) a vrchní rada hospodářské a průmyslové komory (1992–1993); soudkyně odvolacího soudu v Tallinnu (1993–2004); European Master v oboru lidská práva a demokratizace, univerzity v Padově a v Nottinghamu (2002–2003); soudkyně Soudu prvního stupně od 12. května 2004.

Ingrida Labucka

narozena v roce 1963; držitelka diplomu v oboru právo lotyšské univerzity (1986); inspektorka pro ministerstvo vnitra pro oblast Kirov a město Riga (1986–1989); soudkyně soudu prvního stupně v Rize (1990–1994); advokátka (1994–1998 a červenec 1999 až květen 2000); ministryně spravedlnosti (listopad 1998 až červenec 1999 a květen 2000 až říjen 2002); členka Mezinárodního rozhodčího soudu v Haagu (2001–2004); členka Parlamentu (2002–2004); soudkyně Soudu prvního stupně od 12. května 2004.

Savvas S. Papasavvas

narozen v roce 1969; studia na univerzitě v Aténách (Ptychion v roce 1991); postgraduální studia na univerzitě v Paříži II (DEA veřejného práva v roce 1992) a na univerzitě v Aix-Marseille III (doktorát v oboru právo v roce 1995); zapsán u kyperské advokátní komory, člen nikosijské advokátní komory od roku 1993; přednášející na kyperské univerzitě (1997–2002), docent ústavního práva od září 2002; výzkumný pracovník Evropského centra veřejného práva (2001–2002); soudce Soudu prvního stupně od 12. května 2004.

Verica Trstenjak

narozena v roce 1962; justiční zkouška (1987); doktorka práv lublaňské univerzity (1995); profesorka (od roku 1996) teorie práva a státu (právní nauka) a soukromého práva; vědecká pracovnice; doktorandská studia na univerzitě v Curychu, ve Vídni (Institut srovnávacího práva), na Institutu Maxe Plancka pro mezinárodní právo soukromé v Hamburku, na svobodné univerzitě v Amsterodamu; hostující profesorka na univerzitě ve Vídni, ve Freiburgu (Německo) a na Bucerius Law School v Hamburku; vedoucí právní služby (1994–1996) a státní tajemnice ministerstva vědy a technologie (1996–2000); generální tajemnice vlády (2000); členka pracovní skupiny pro evropský občanský zákoník (Study Group on European Civil Code) od roku 2003, držitelka ceny Asociace slovinských právníků „právník roku 2003“; členka redakční rady několika právnických časopisů; generální tajemnice Sdružení slovinských právníků, členka několika právnických sdružení, mezi jinými Gesellschaft für Rechtsvergleichung; soudkyně Soudu prvního stupně od 7. července 2004 do 6. října 2006; generální advokátka Soudního dvora od 7. října 2006.

Enzo Moavero Milanesi

narozen v roce 1954; doktor práv (univerzita La Sapienza, Řím); studia práva Společenství (Collège d'Europe, Bruggy); člen advokátní komory, činný jako advokát (1978–1983); přednášející v oboru právo Společenství na univerzitách La Sapienza, Řím (1993–1996), Luiss, Řím (1993–1996 a 2002–2006) a Bocconi, Miláno (1996–2000); poradce pro otázky Společenství italského předsedy vlády (1993–1995); úředník Evropské komise: právní poradce a poté vedoucí kabinetu místopředsedy (1989–1992), vedoucí kabinetu komisaře odpovědného za „vnitřní trh“ (1995–1999) a „hospodářskou soutěž“ (1999), ředitel generálního ředitelství pro hospodářskou soutěž (2000–2002), náměstek generálního tajemníka Evropské komise (2002–2005), generální ředitel Úřadu politických poradců (2006); soudce Soudu prvního stupně od 3. května 2006.

Nils Wahl

narozen v roce 1961; magistr práv, univerzita ve Stockholmu (1987); doktor práv, univerzita ve Stockholmu (1995); hostující profesor (docent) a vedoucí katedry Jeana Monneta pro evropské právo (1995); profesor evropského práva, univerzita ve Stockholmu (2001); advokátní koncipient (biträdande jurist) (1987–1989); správní ředitel vzdělávací nadace (1993–2004); předseda švédského sdružení pro studium práva Společenství (Nätverket för europarättslig forskning) (2000–2006); člen Rady pro otázky hospodářské soutěže (Rådet för konkurrensfrågor) (2001–2006); soudce u odvolacího soudu pro Skåne a Blekinge (Hovrätten över Skåne och Blekinge) (2005); soudce Soudu prvního stupně od 7. října 2006.

Miro Prek

narozen v roce 1965; diplom v oboru právo (1989); člen advokátní komory (1994); pověřený různými úkoly a funkcemi ve veřejné správě, především na legislativním úřadu vlády (náměstek státního tajemníka a zástupce ředitele, vedoucí oddělení pro evropské právo a právo srovnávací) a úřadu pro evropské záležitosti (náměstek státního tajemníka); člen vyjednávacího týmu pro dohodu o přidružení (1994–1996) a pro přistoupení k Evropské unii (1998–2003), odpovědný za právní záležitosti; advokát; odpovědný za projekty směřující k přizpůsobení se evropským právním předpisům a k evropské integraci, především na západě Balkánského poloostrova; vedoucí odboru Soudního dvora Evropských společenství (2004–2006); soudce Soudu prvního stupně od 7. října 2006.

Emmanuel Coulon

narozen v roce 1968; studia práv (univerzita Panthéon-Assas, Paříž); studia managementu (univerzita Paříž-Dauphine); Collège d'Europe (1992); vstupní zkouška do regionálního střediska pro vzdělávání advokátních koncipientů v Paříži; advokátní zkoušky u advokátní komory v Bruselu; výkon advokátní praxe v Bruselu; úspěšný uchazeč v otevřeném výběrovém řízení Komise Evropských společenství; referendář u Soudu prvního stupně Evropských společenství (kabinet předsedy Saggia, 1996–1998; kabinet předsedy Vesterdorfa, 1998–2002); vedoucí kabinetu předsedy Soudu prvního stupně (2003–2005); vedoucí kanceláře Soudu prvního stupně od 6. října 2005.

2. Změny ve složení Soudu prvního stupně v roce 2006

Slavnostní zasedání ze dne 3. května 2006

Dne 6. dubna 2006 byl rozhodnutím zástupců vlád členských států Evropských společenství jmenován soudcem u Soudu prvního stupně Evropských společenství p. Enzo Moavero Milanesi na období do 31. srpna 2007. Nahradil p. Paola Mengozziho.

Slavnostní zasedání ze dne 6. října 2006

Při příležitosti částečné obměny členů Soudního dvora a v návaznosti na jmenování dvou soudců Soudu prvního stupně členy Soudního dvora byli soudci Soudu prvního stupně Evropských společenství jmenováni p. N. Wahl za pí P. Lindh a p. M. Prek za pí V. Trstenjak.

3. Protokolární pořádky

od 1. ledna do 3. května 2006

Pan B. VESTERDORF, předseda Soudu
Pan M. JAEGER, předseda senátu
Pan J. PIRRUNG, předseda senátu
Pan M. VILARAS, předseda senátu
Pan H. LEGAL, předseda senátu
Pan R. GARCÍA-VALDECASAS, předseda senátu
Paní V. TIILI, soudkyně
Paní P. LINDH, soudkyně
Pan J. AZIZI, soudce
Pan J. D. COOKE, soudce
Pan P. MENGOZZI, soudce
Pan A. W. H. MEIJ, soudce
Pan N. J. FORWOOD, soudce
Paní M. E. MARTINS RIBEIRO, soudkyně
Pan F. DEHOUSSE, soudce
Paní E. CREMONA, soudkyně
Pan O. CZÚCZ, soudce
Paní I. WISZNIEWSKA-BIAŁECKA, soudkyně
Paní I. PELIKÁNOVÁ, soudkyně
Pan D. ŠVÁBY, soudce
Pan V. VADAPALAS, soudce
Paní K. JÜRIMÄE, soudkyně
Paní I. LABUCKA, soudkyně
Pan S. PAPASAVVAS, soudce
Paní V. TRSTENJAK, soudkyně

Pan E. COULON, vedoucí soudní kanceláře

od 4. května do 30. září 2006

Pan B. VESTERDORF, předseda Soudu
Pan M. JAEGER, předseda senátu
Pan J. PIRRUNG, předseda senátu
Pan M. VILARAS, předseda senátu
Pan H. LEGAL, předseda senátu
Pan R. GARCÍA-VALDECASAS, předseda senátu
Paní V. TIILI, soudkyně
Paní P. LINDH, soudkyně
Pan J. AZIZI, soudce
Pan J. D. COOKE, soudce
Pan A. W. H. MEIJ, soudce
Pan N. J. FORWOOD, soudce
Paní M. E. MARTINS RIBEIRO, soudkyně
Pan F. DEHOUSSE, soudce
Paní E. CREMONA, soudkyně
Pan O. CZÚCZ, soudce
Paní I. WISZNIEWSKA-BIAŁECKA, soudkyně
Paní I. PELIKÁNOVÁ, soudkyně
Pan D. ŠVÁBY, soudce
Pan V. VADAPALAS, soudce
Paní K. JÜRIMÄE, soudkyně
Paní I. LABUCKA, soudkyně
Pan S. PAPASAVVAS, soudce
Paní V. TRSTENJAK, soudkyně
Pan E. MOAVERO MILANESI, soudce

Pan E. COULON, vedoucí soudní kanceláře

Od 1. října do 5. října 2006

Pan B. VESTERDORF, předseda Soudu
Pan M. JAEGER, předseda senátu
Pan J. PIRRUNG, předseda senátu
Pan M. VILARAS, předseda senátu
Pan H. LEGAL, předseda senátu
Pan J. D. COOKE, předseda senátu
Pan R. GARCÍA-VALDECASAS, soudce
Paní V. TIILI, soudkyně
Paní P. LINDH, soudkyně
Pan J. AZIZI, soudce
Pan A. W. H. MEIJ, soudce
Pan N. J. FORWOOD, soudce
Paní M. E. MARTINS RIBEIRO, soudkyně
Pan F. DEHOUSSE, soudce
Paní E. CREMONA, soudkyně
Pan O. CZÚCZ, soudce
Paní I. WISZNIEWSKA-BIAŁECKA, soudkyně
Paní I. PELIKÁNOVÁ, soudkyně
Pan D. ŠVÁBY, soudce
Pan V. VADAPALAS, soudce
Paní K. JÜRIMÄE, soudkyně
Paní I. LABUCKA, soudkyně
Pan S. PAPASAVVAS, soudce
Paní V. TRSTENJAK, soudkyně
Pan E. MOAVERO MILANESI, soudce

Pan E. COULON, vedoucí soudní kanceláře

od 6. října do 31. prosince 2006

Pan B. VESTERDORF, předseda Soudu
Pan M. JAEGER, předseda senátu
Pan J. PIRRUNG, předseda senátu
Pan M. VILARAS, předseda senátu
Pan H. LEGAL, předseda senátu
Pan J. D. COOKE, předseda senátu
Pan R. GARCÍA-VALDECASAS, soudce
Paní V. TIILI, soudkyně
Pan J. AZIZI, soudce
Pan A. W. H. MEIJ, soudce
Pan N. J. FORWOOD, soudce
Paní M. E. MARTINS RIBEIRO, soudkyně
Pan F. DEHOUSSE, soudce
Paní E. CREMONA, soudkyně
Pan O. CZÚCZ, soudce
Paní I. WISZNIEWSKA-BIAŁECKA, soudkyně
Paní I. PELIKÁNOVÁ, soudkyně
Pan D. ŠVÁBY, soudce
Pan V. VADAPALAS, soudce
Paní K. JÜRIMÄE, soudkyně
Paní I. LABUCKA, soudkyně
Pan S. PAPASAVVAS, soudce
Pan E. MOAVERO MILANESI, soudce
Pan N. WAHL, soudce
Pan M. PREK, soudce

Pan E. COULON, vedoucí soudní kanceláře

4. Bývalí členové Soudu prvního stupně

Da Cruz Vilaça José Luis (1989–1995), předseda od roku 1989 do roku 1995
Barrington Donal Patrick Michael (1989–1996)
Saggio Antonio (1989-1998), předseda od roku 1995 do roku 1998
Edward David Alexander Ogilvy (1989–1992)
Kirschner Heinrich (1989–1997)
Yeraris Christos (1989–1992)
Schintgen Romain Alphonse (1989–1996)
Briët Cornelis Paulus (1989–1998)
Biancarelli Jacques (1989–1995)
Lenaerts Koen (1989–2003)
Bellamy Christopher William (1992–1999)
Kalogeropoulos Andreas (1992–1998)
Potocki André (1995–2001)
Gens de Moura Ramos Rui Manuel (1995–2003)

Předsedové

Da Cruz Vilaça José Luis (1989–1995)
Saggio Antonio (1995–1998)

Vedoucí soudní kanceláře

Hans Jung (1989–2005)

C – Soudní statistiky Soudu prvního stupně

Obecná činnost Soudu prvního stupně

1. Zahájené, ukončené, projednávané věci (2000–2006)

Zahájené věci

2. Povaha řízení (2000–2006)
3. Povaha žaloby (2000–2006)
4. Předmět žaloby (2000–2006)

Ukončené věci

5. Povaha řízení (2000–2006)
6. Předmět žaloby (2006)
7. Předmět žaloby (2000–2006) (rozsudky a usnesení)
8. Soudní kolegium (2000–2006)
9. Délka trvání řízení v měsících (2000–2006) (rozsudky a usnesení)

Věci projednávané k 31. prosinci

10. Povaha řízení (2000–2006)
11. Předmět žaloby (2000–2006)
12. Soudní kolegium (2000–2006)

Různé

13. Předběžná opatření (2000–2006)
14. Zrychlená řízení (2001–2006)
15. Rozhodnutí Soudu, proti kterým byl podán kasační opravný prostředek (1989–2006)
16. Rozdělení kasačních opravných prostředků podle povahy řízení (1989–2006)
17. Výsledky kasačních opravných prostředků (2006) (rozsudky a usnesení)
18. Obecný vývoj (1989–2006)
    Zahájené, ukončené, projednávané věci

1. *Obecná činnost Soudu prvního stupně –* Zahájené, ukončené, probíhající věci (2000–2006)[1]

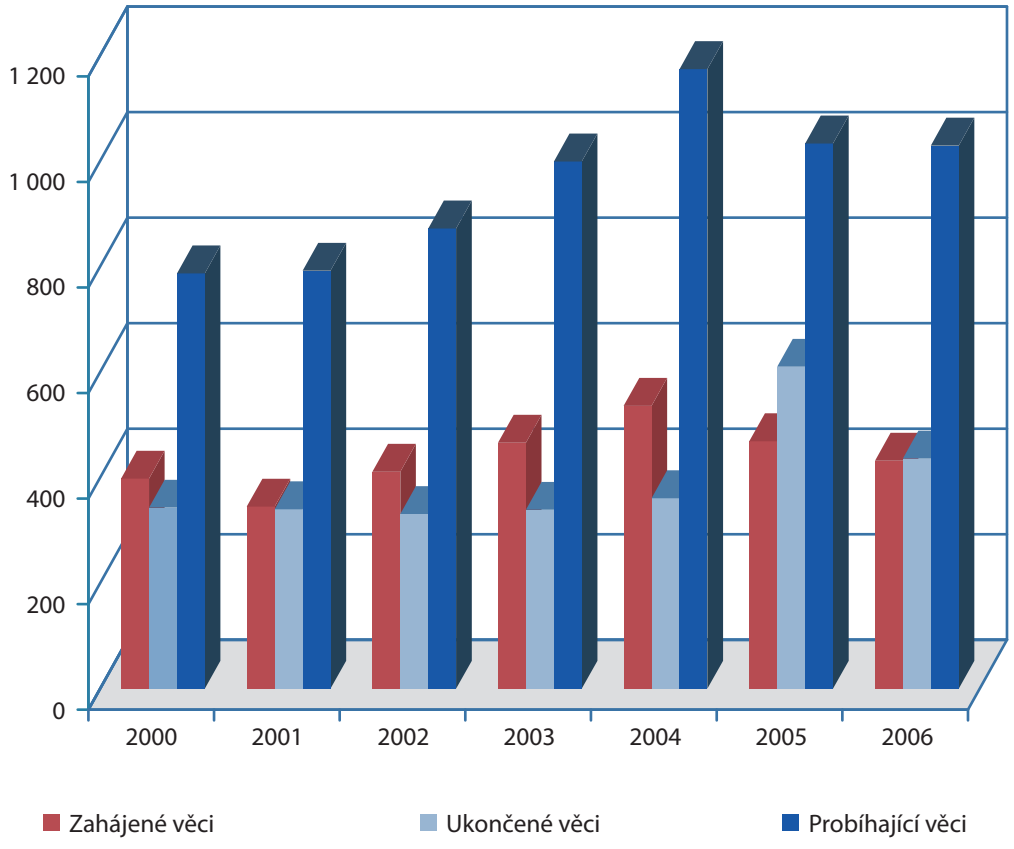

	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006
Zahájené věci	398	345	411	466	536	469	432
Ukončené věci	343	340	331	339	361	610	436
Probíhající věci	787	792	872	999	1 174	1 033	1 029

[1] Není-li uvedeno jinak, tato tabulka a tabulky na následujících stranách zohledňují zvláštní řízení. Za „zvláštní řízení" jsou považována: odpor proti rozsudku (článek 41 statutu ES; článek 122 jednacího řádu SPS); námitky třetí osoby (článek 42 statutu ES; článek 123 jednacího řádu Soudu); obnova řízení (článek 44 statutu ES; článek 125 jednacího řádu Soudu); výklad rozsudku (článek 43 statutu ES; článek 129 jednacího řádu Soudu); určení nákladů řízení (článek 92 jednacího řádu Soudu); právní pomoc (článek 96 jednacího řádu Soudu) a oprava rozsudku (článek 84 jednacího řádu Soudu).

2. *Zahájené věci* – Povaha řízení (2000–2006)[1]

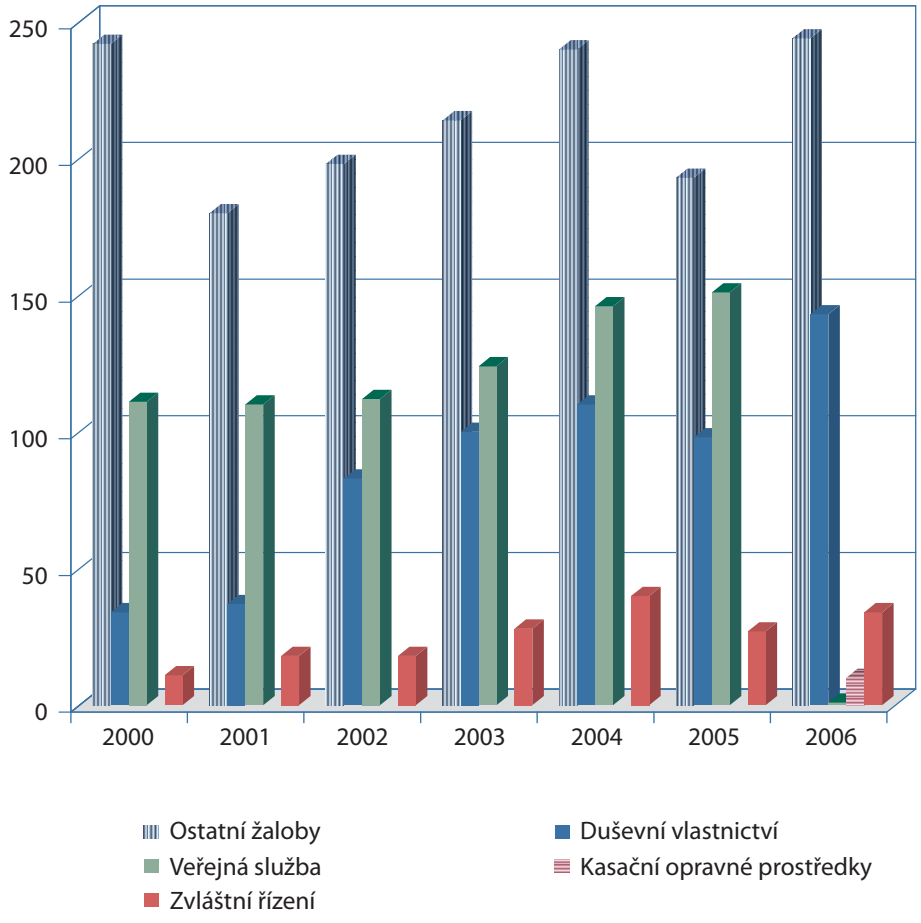

	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006
Ostatní žaloby	242	180	198	214	240	193	244
Duševní vlastnictví	34	37	83	100	110	98	143
Veřejná služba	111	110	112	124	146	151	1
Kasační opravné prostředky							10
Zvláštní řízení	11	18	18	28	40	27	34
Celkem	**398**	**345**	**411**	**466**	**536**	**469**	**432**

[1] V této tabulce a tabulkách na následujících stranách znamená poznámka „ostatní žaloby" veškeré žaloby podané fyzickými nebo právnickými osobami, jiné než žaloby úředníků Evropských společenství a žaloby týkající se duševního vlatnictví.

3. *Zahájené věci* – Povaha žalob (2000-2006)

Rozdělení v roce 2006

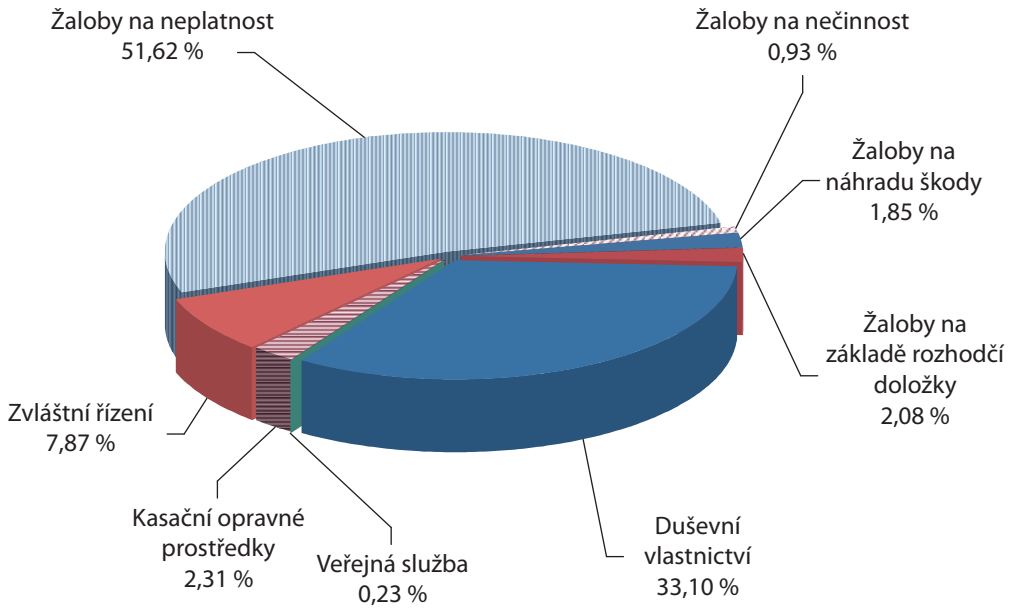

	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006
Žaloby na neplatnost	219	134	172	174	199	160	223
Žaloby na nečinnost	6	17	12	13	15	9	4
Žaloby na náhradu škody	17	21	12	24	18	16	8
Žaloby na základě rozhodčí doložky		8	2	3	8	8	9
Duševní vlastnictví	34	37	83	100	110	98	143
Veřejná služba	111	110	112	124	146	151	1
Kasační opravné prostředky							10
Zvláštní řízení	11	18	18	28	40	27	34
Celkem	**398**	**345**	**411**	**466**	**536**	**469**	**432**

4. *Zahájené věci* – Předmět žalob (2000–2006)

	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006
Celní unie	14	2	6	5	11	2	
Daně			1	5			1
Doprava		2	1	1	3		1
Duševní vlastnictví	34	37	83	101	110	98	145
Energie		2		2			1
Evropské občanství	2						
Hospodářská a měnová politika						1	2
Hospodářská soutěž	36	36	61	43	36	40	81
Institucionální právo	24	16	17	26	33	28	15
Kultura	2	1					3
Obchodní politika	8	4	5	6	12	5	18
Politika rybolovu	5	6	3	25	3	2	
Právo podniků	4	6	3	3	6	12	11
Přidružení zámořských zemí a území	6	6		1			
Přistoupení nových států				1	1		
Regionální politika		1	6	7	10	12	16
Rozhodčí doložka		2	1			2	3
Sbližování právních předpisů		2	1	3	1		
Sociální politika	7	1	3	2	5	9	3
Společná zahraniční a bezpečnostní politika	1	3	6	2	4		5
Společný celní tarif	1	2			1		2
Spravedlnost a vnitřní věci		1	1			1	
Státní podpory	80	42	51	25	46	25	28
Svoboda usazování	7	1			1		
Vlastní zdroje Společenství						2	
Vnější vztahy	8	14	8	10	3	2	2
Volný pohyb osob	1	3	2	7	1	2	4
Volný pohyb služeb							1
Volný pohyb zboží	2	1			1		
Výzkum, informace, vzdělávání, statistiky	1	3	1	3	6	9	5
Zemědělství	18	17	9	11	25	21	18
Životní prostředí a spotřebitelé	14	2	8	14	30	18	21
Celkem Smlouva o ES	**275**	**213**	**277**	**303**	**349**	**291**	**386**
Celkem Smlouva o ESUO	**1**	**4**	**2**	**11**			
Celkem Smlouva o ESAE			**2**		**1**		**1**
Služební řád úředníků	111	110	112	124	146	151	11
Zvláštní řízení	11	18	18	28	40	27	34
CELKEM OBECNĚ	**398**	**345**	**411**	**466**	**536**	**469**	**432**

5. *Ukončené věci* – Povaha řízení (2000–2006)

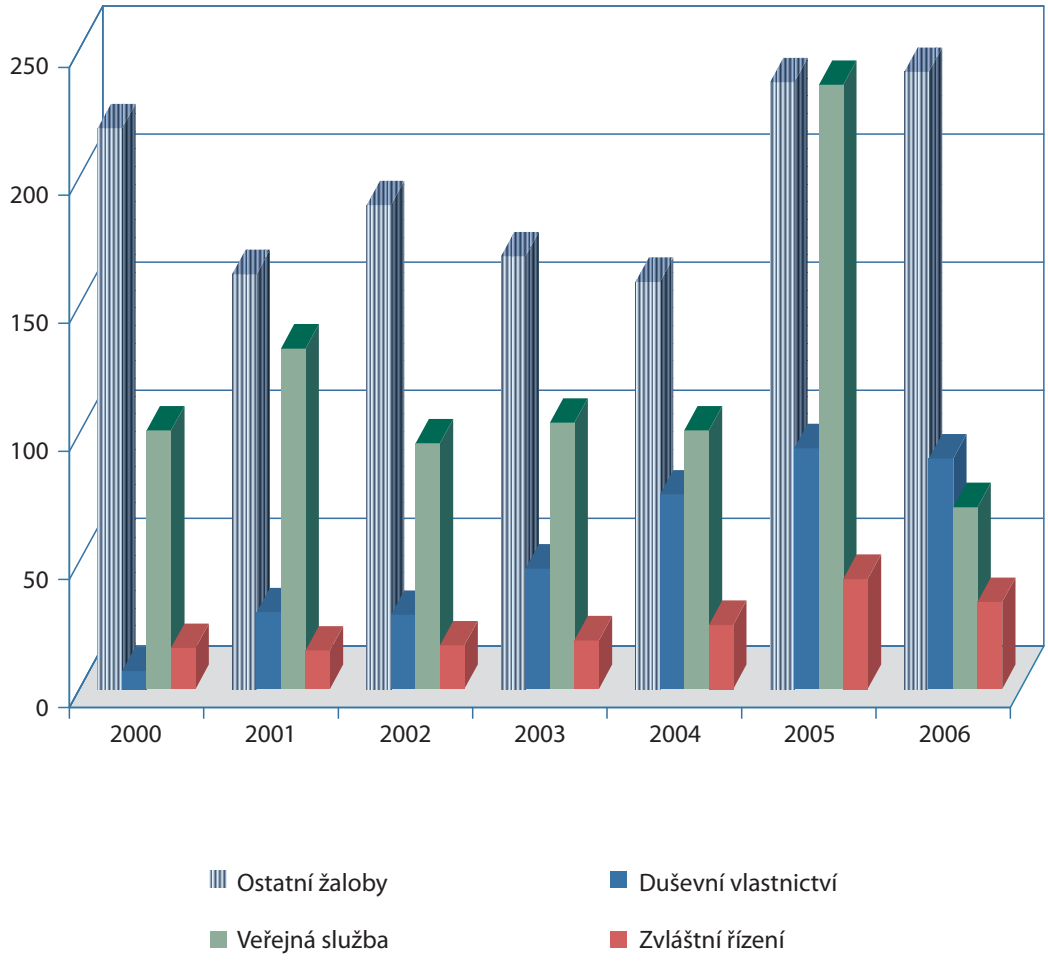

	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006
Ostatní žaloby	219	162	189	169	159	237	241
Duševní vlastnictví	7	30	29	47	76	94	90
Veřejná služba	101	133	96	104	101	236	71
Zvláštní řízení	16	15	17	19	25	43	34
Celkem	**343**	**340**	**331**	**339**	**361**	**610**	**436**

6. *Ukončené věci* – Předmět žalob (2006)

	Rozsudky	Usnesení	Celkem
Celní unie	2		2
Daně		1	1
Doprava		2	2
Duševní vlastnictví	50	41	91
Energie		3	3
Hospodářská a měnová politika		1	1
Hospodářská soutěž	33	9	42
Institucionální právo	4	10	14
Obchodní politika	5	8	13
Politika rybolovu	24		24
Právo podniků	3	3	6
Přidružení zámořských zemí a území		2	2
Přistoupení nových států		1	1
Regionální politika	3	4	7
Sociální politika	1	4	5
Společná zahraniční a bezpečnostní politika	3	1	4
Státní podpory	14	40	54
Vlastní zdroje Společenství		2	2
Vnější vztahy	3	2	5
Volný pohyb osob		4	4
Výzkum, informace, vzdělávání, statistiky	1	2	3
Zemědělství	11	14	25
Životní prostředí a spotřebitelé	3	16	19
Celkem Smlouva o ES	**160**	**170**	**330**
Celkem Smlouva o ESUO	**1**		**1**
Služební řád úředníků	61	10	71
Zvláštní řízení	5	29	34
CELKEM OBECNĚ	**227**	**209**	**436**

7. *Ukončené věci* – Předmět žalob (2000–2006)
(rozsudky a usnesení)

	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006
Celní unie	5	15	18	3	3	7	2
Daně				5	1		1
Doprava	2		2	2	1	1	2
Duševní vlastnictví	7	30	29	47	76	94	91
Energie							3
Evropské občanství	1	1					
Hospodářská a měnová politika							1
Hospodářská soutěž	61	21	40	38	26	35	42
Institucionální právo	31	19	15	20	16	35	14
Kultura			2	1			
Obchodní politika	17	5	6	6	1	7	13
Politika rybolovu	1	7	2	2	6	2	24
Právo podniků	4	4	4	2	2	6	6
Přidružení zámořských zemí a území	1	2	6	4		4	2
Přistoupení nových států				1			1
Regionální politika	5		1		4	4	7
Rozhodčí doložka	2			1	2	1	
Sbližování právních předpisů			2	1	3		
Sociální politika	18	2	2	1	4	6	5
Společná zahraniční a bezpečnostní politika		3			2	5	4
Společný celní tarif		3		2			
Spravedlnost a vnitřní věci			1	1		1	
Státní podpory	35	12	31	26	54	53	54
Svoboda usazování	3	4	2			1	
Vlastní zdroje Společenství							2
Vnější vztahy	6	2	6	11	7	11	5
Volný pohyb osob	1	2		8	2	1	4
Volný pohyb služeb	1						
Volný pohyb zboží			2		1	1	
Výzkum, informace, vzdělávání, statistiky	1		2	4		1	3
Zemědělství	14	47	28	21	15	34	25
Životní prostředí a spotřebitelé	7		12	9	4	19	19
Celkem Smlouva o ES	**223**	**179**	**213**	**216**	**230**	**329**	**330**
Celkem Smlouva o ESUO	**3**	**10**	**4**		**5**	**1**	**1**
Celkem Smlouva o ESAE		**1**	**1**			**1**	
Služební řád úředníků	101	135	96	104	101	236	71
Zvláštní řízení	16	15	17	19	25	43	34
CELKEM OBECNĚ	**343**	**340**	**331**	**339**	**361**	**610**	**436**

8. *Ukončené věci* – Soudní kolegia (2000–2006)

Rozdělení v roce 2006

	2000			2001			2002			2003			2004			2005			2006		
	Rozsudky	Usnesení	Celkem	Rozsudky	Usnesení	Celkem	Rozsudky	Usnesení	Celkem	Rozsudky	Usnesení	Celkem	Rozsudky	Usnesení	Celkem	Rozsudky	Usnesení	Celkem	Rozsudky	Usnesení	Celkem
Velký senát																6		6			
Senáty složené z pěti soudců	84	28	112	17	25	42	48	16	64	18	21	39	18	46	64	28	34	62	22	33	55
Senáty složené ze tří soudců	96	117	213	135	145	280	144	113	257	146	131	277	141	135	276	181	329	510	198	157	355
Samosoudce	11	4	15	10	2	12	5	1	6	14	1	15	13	1	14	7		7	7		7
Předseda Soudu		3	3		6	6		4	4		8	8		7	7		25	25		19	19
Celkem	**191**	**152**	**343**	**162**	**178**	**340**	**197**	**134**	**331**	**178**	**161**	**339**	**172**	**189**	**361**	**222**	**388**	**610**	**227**	**209**	**436**

9. *Ukončené věci* – Délka trvání řízení v měsících (2000–2006)[1]
(rozsudky a usnesení)

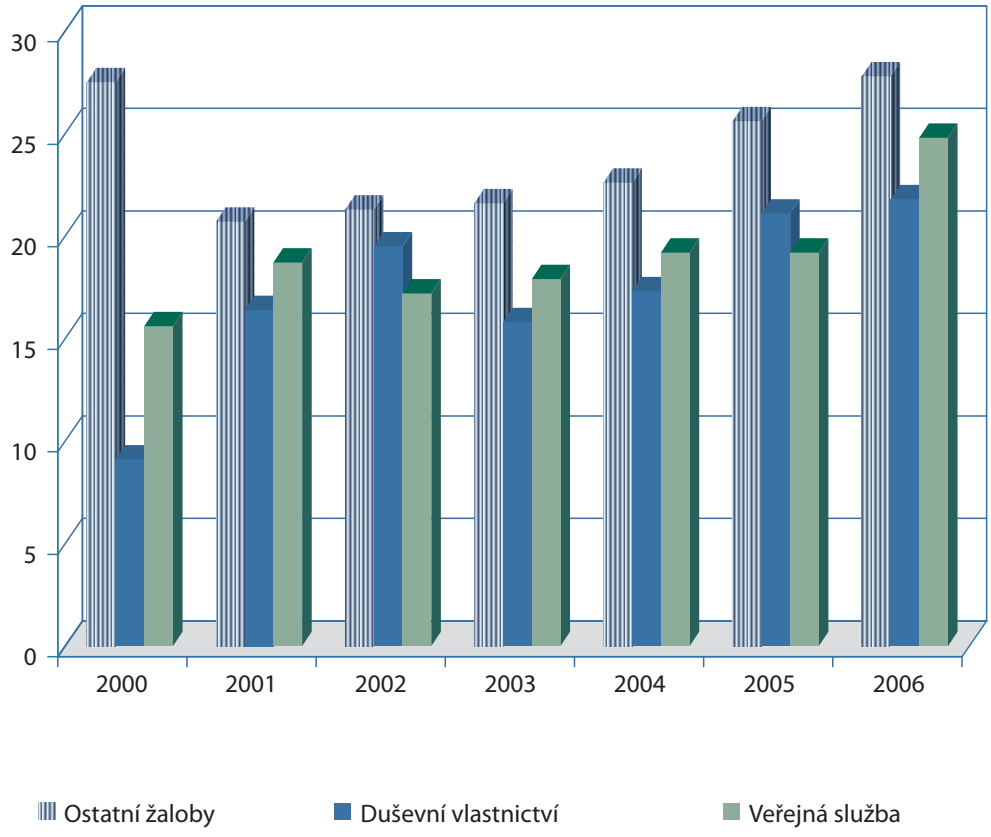

	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006
Ostatní žaloby	27,5	20,7	21,3	21,6	22,6	25,6	27,8
Duševní vlastnictví	9,1	16,4	19,5	15,8	17,3	21,1	21,8
Veřejná služba	15,6	18,7	17,2	17,9	19,2	19,2	24,8

[1] Výpočet průměrné délky trvání řízení nezohledňuje: věci, ve kterých bylo rozhodnuto mezitímním rozsudkem; zvláštní řízení, věci postoupené Soudním dvorem v návaznosti na změnu rozdělení pravomocí mezi Soudním dvorem a Soudem; věci postoupené Soudem v návaznosti na začátek fungování Soudu pro veřejnou službu.

Délka trvání je vyjádřena v měsících a v desetinách měsíce.

10. *Věci probíhající k 31. prosinci* – Povaha řízení (2000–2006)

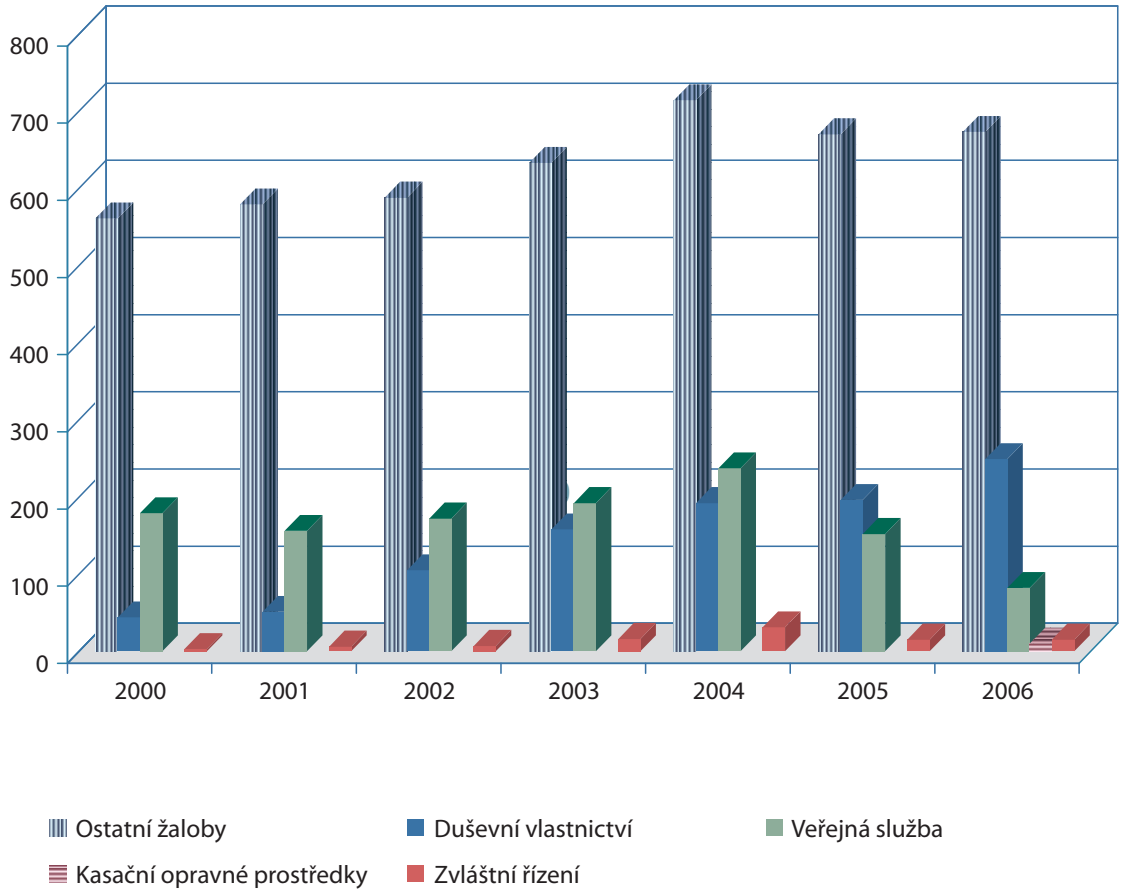

	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006
Ostatní žaloby	561	579	588	633	714	670	673
Duševní vlastnictví	44	51	105	158	192	196	249
Veřejná služba	179	156	172	192	237	152	82
Kasační opravné prostředky							10
Zvláštní řízení	3	6	7	16	31	15	15
Celkem	**787**	**792**	**872**	**999**	**1 174**	**1 033**	**1 029**

11. *Věci probíhající k 31. prosinci* – Předmět žalob (2000–2006)

	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006
Celní unie	33	20	8	10	18	13	11
Daně			1	1			
Doprava	1	3	2	1	3	2	1
Duševní vlastnictví	44	51	105	159	193	197	251
Energie		2	2	4	4	4	2
Evropské občanství	1						
Hospodářská a měnová politika						1	2
Hospodářská soutěž	78	93	114	119	129	134	173
Institucionální právo	27	24	26	32	49	42	43
Kultura	2	3	1				3
Obchodní politika	16	15	14	14	25	23	28
Politika rybolovu	8	7	8	31	28	28	4
Právo podniků	4	6	5	6	10	16	23
Přidružení zámořských zemí a území	11	15	9	6	6	2	
Přistoupení nových států					1	1	
Regionální politika		1	6	13	19	27	36
Rozhodčí doložka		2	3	2		1	3
Sbližování právních předpisů		2	1	3	1	1	1
Sociální politika	4	3	4	5	6	9	7
Společná zahraniční a bezpečnostní politika	3	3	9	11	13	8	9
Společný celní tarif	3	2	2		1	1	3
Spravedlnost a vnitřní věci		1	1				
Státní podpory	177	207	227	226	218	190	164
Svoboda usazování	5	2			1		
Vlastní zdroje Společenství						2	
Vnější vztahy	9	21	23	22	18	9	6
Volný pohyb osob		1	3	2	1	2	3
Volný pohyb služeb							1
Volný pohyb zboží	2	3	1	1	1		
Výzkum, informace, vzdělávání, statistiky	1	4	3	2	8	16	18
Zemědělství	144	114	95	85	95	82	74
Životní prostředí a spotřebitelé	15	17	13	18	44	43	44
Celkem Smlouva o ES	**588**	**622**	**686**	**773**	**892**	**854**	**910**
Celkem Smlouva o ESUO	**14**	**8**	**6**	**17**	**12**	**11**	**10**
Celkem Smlouva o ESAE	**1**		**1**	**1**	**2**	**1**	**2**
Služební řád úředníků	181	156	172	192	237	152	92
Zvláštní řízení	3	6	7	16	31	15	15
CELKEM OBECNĚ	**787**	**792**	**872**	**999**	**1 174**	**1 033**	**1 029**

12. *Věci projednávané k 31. prosinci* – Soudní kolegium (2000–2006)

Rozdělení v roce 2006

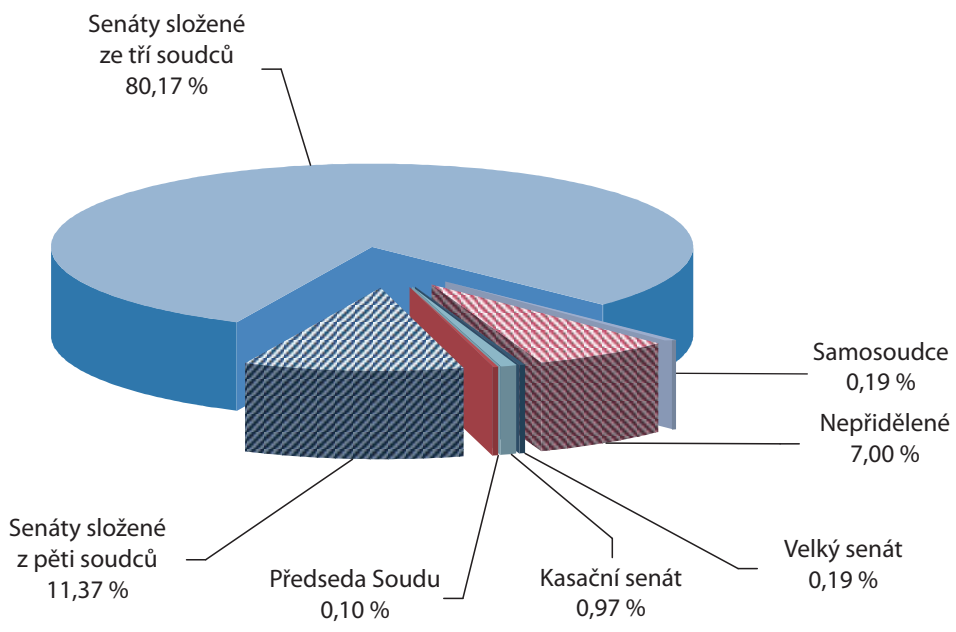

	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006
Velký senát					6	1	2
Kasační senát							10
Předseda Soudu							1
Senáty složené z pěti soudců	247	264	276	251	187	146	117
Senáty složené ze tří soudců	512	479	532	691	914	846	825
Samosoudce	5	3	8	6	1	4	2
Nepřidělené	23	46	56	51	66	36	72
Celkem	**787**	**792**	**872**	**999**	**1 174**	**1 033**	**1 029**

13. *Různé* – Vydaná předběžná opatření (2000–2006)

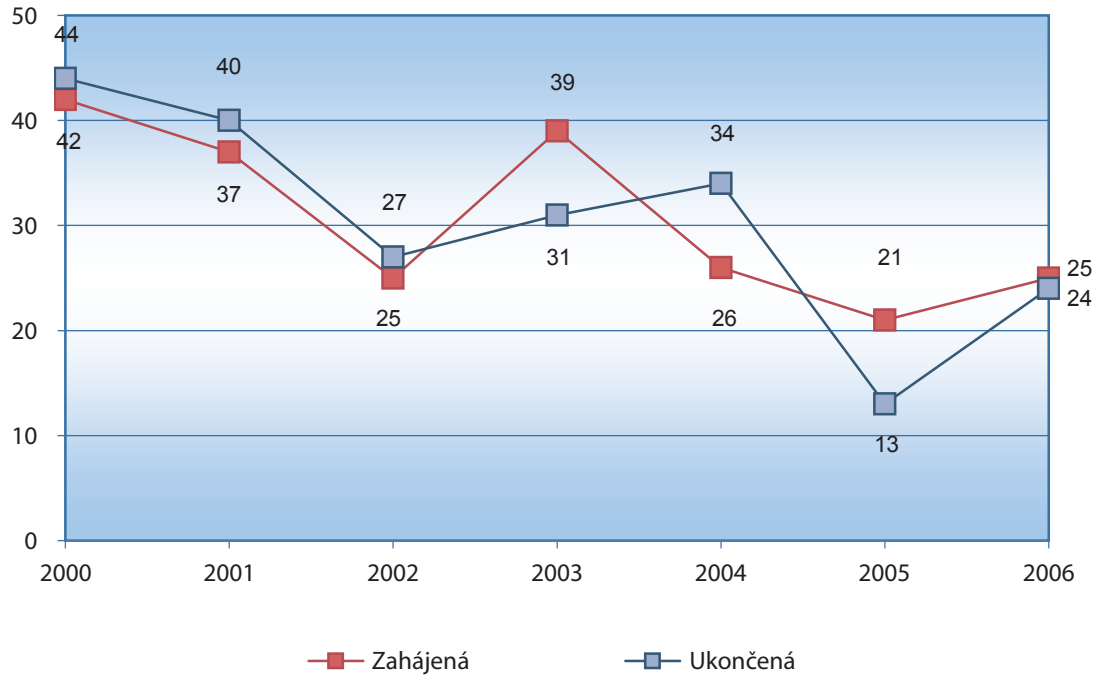

Rozdělení v roce 2006

	Zahájená řízení o předběžných opatřeních	Ukončená řízení o předběžných opatřeních	Směr rozhodnutí		
			Zamítnutí	Souhlas	Výmaz/ nevydání rozhodnutí ve věci
Doprava	1	1	1		
Hospodářská soutěž	1	3	2	1	
Institucionální právo	2	1	1		
Obchodní politika	1	1	1		
Právo podniků	2	5	1	1	3
Sociální politika	1				
Státní podpory	4	4	4		
Výzkum, informace, vzdělávání, statistiky	1				
Zemědělství	5	1	1		
Životní prostředí a spotřebitelé	7	6	5		1
Celkem Smlouva o ES	**25**	**22**	**16**	**2**	**4**
Služební řád úředníků		2	1		1
CELKEM OBECNĚ	**25**	**24**	**17**	**2**	**5**

14. *Různé* – Zrychlená řízení (2001–2006)

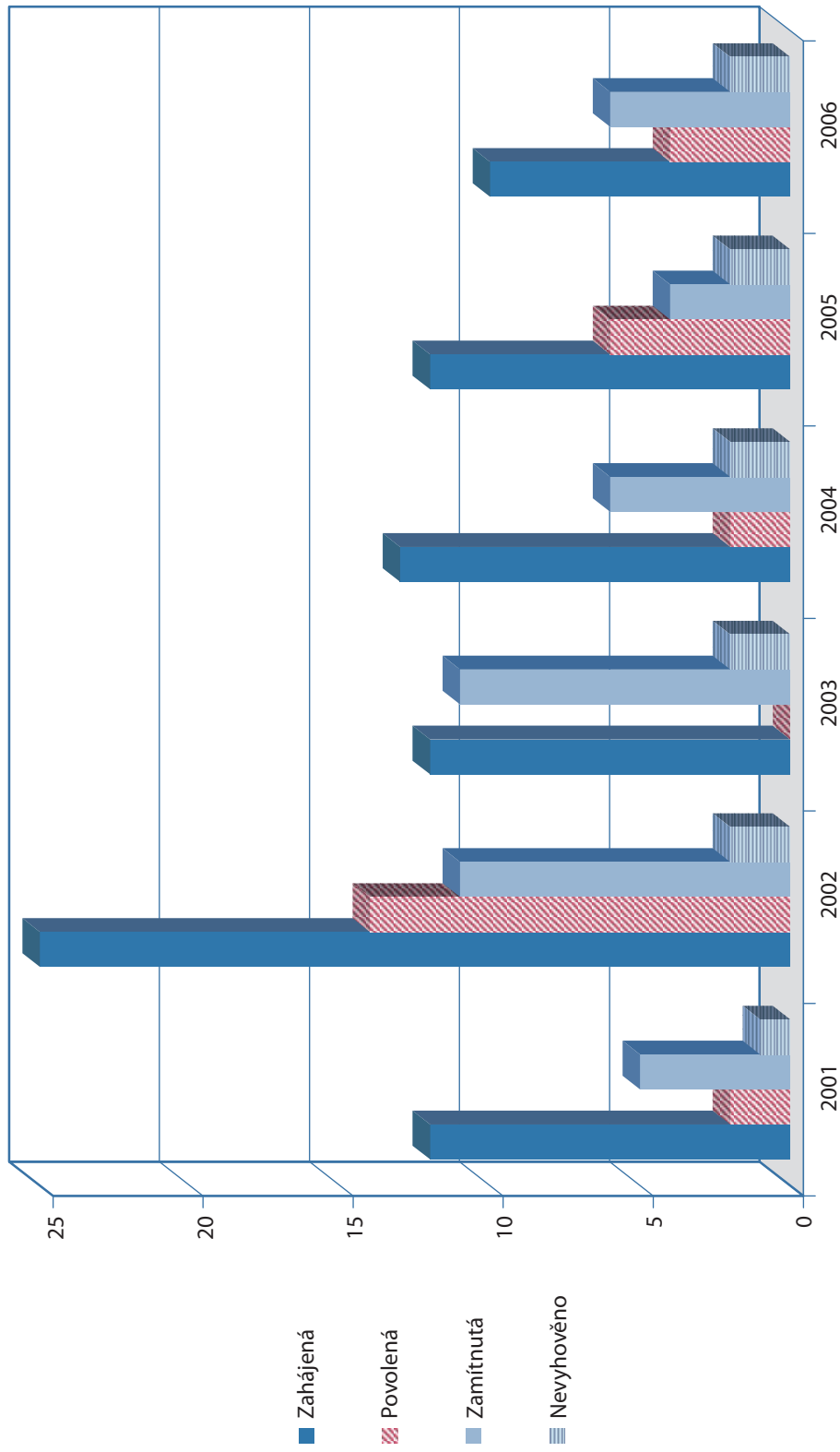

	2001				2002				2003				2004				2005				2006			
	Zahájená	Směr rozhodnutí			Zahájená	Směr rozhodnutí			Zahájená	Směr rozhodnutí			Zahájená	Směr rozhodnutí			Zahájená	Směr rozhodnutí			Zahájená	Směr rozhodnutí		
		Povolená	Zamítnutá	Nevyhověno		Povolená	Zamítnutá	Nevyhověno		Povolená	Zamítnutá	Nevyhověno		Povolená	Zamítnutá	Nevyhověno		Povolená	Zamítnutá	Nevyhověno		Povolená	Zamítnutá	Nevyhověno
Doprava													1			1								
Hospodářská soutěž	1				15	13	2	1	1		1		3				2	3	2		4	2	2	
Institucionální právo	3		1	1	2		3		5		4		1		2		1		1					
Obchodní politika	1		1		1		1																	
Politika rybolovu													1	1										
Právo podniků													4	1	2		3	2	1	1				
Přistoupení nových států																								
Služební řád úředníků	3		3		2		1	1					1		1									
Společná zahraniční a bezpečnostní politika	1						1																	
Státní podpory	3	2			2		3		3		2	1									1			
Vlastní zdroje Společenství																	2							2
Vnější vztahy					1	1			1		1													
Volný pohyb osob													1			1								
Výzkum, informace, vzdělávání, statistiky					1							1												
Zemědělství					1				1		2						2				2	1	3	
Životní prostředí a spotřebitelé									1		1		1		1		2	1		1	3	1	1	
Celkem	**12**	2	5	1	**25**	14	11	2	**12**	0	11	2	**13**	2	6	2	**12**	6	4	2	**10**	4	6	2

Zrychlené projednání věci před Soudem prvního stupně může být odsouhlaseno na základě článku 76a jednacího řádu. Toto ustanovení je použitelné od 1. února 2001. Do kategorie nevyhověno" spadají následující případy: zpětvzetí žádosti, zpětvzetí a případy, kdy je o žalobě rozhodnuto usnesením předtím, než je rozhodnuto o žádosti o projednání věci ve zrychleném řízení.

15. *Různé* – Rozhodnutí Soudu, proti kterým byl podán opravný prostředek (1989–2006)

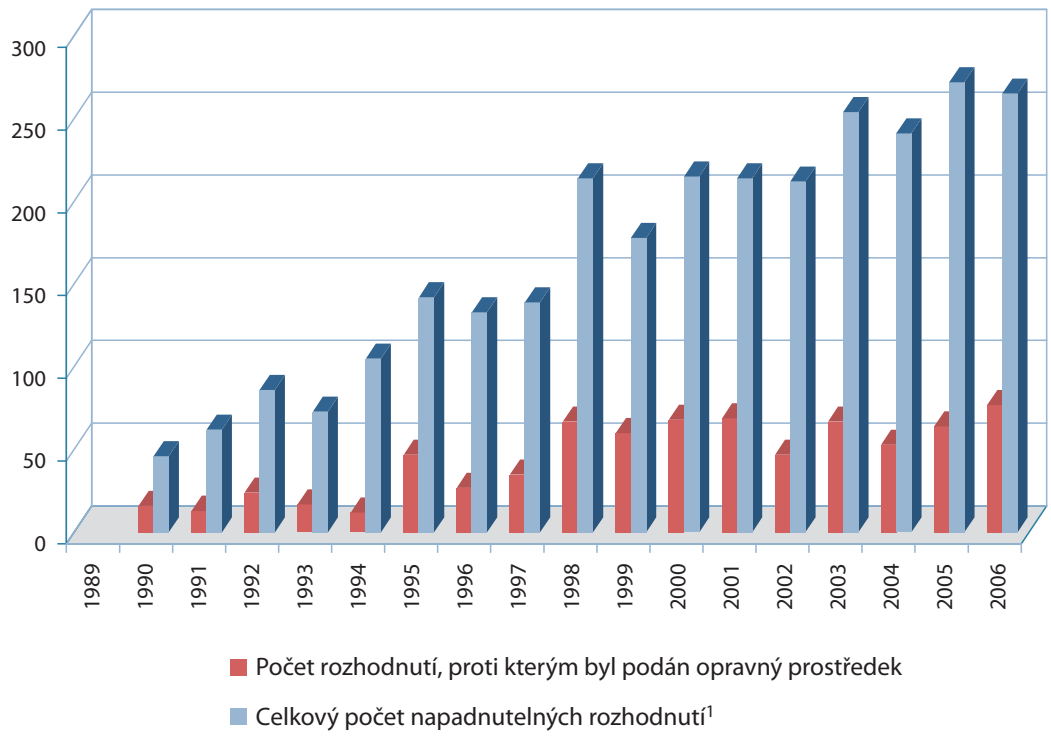

	Počet rozhodnutí, proti kterým byl podán opravný prostředek	Celkový počet napadnutelných rozhodnutí[1]	Procentní podíl rozhodnutí, proti kterým byl podán kasační opravný prostředek
1989			
1990	16	46	35 %
1991	13	62	21 %
1992	24	86	28 %
1993	17	73	23 %
1994	12	105	11 %
1995	47	142	33 %
1996	27	133	20 %
1997	35	139	25 %
1998	67	214	31 %
1999	60	178	34 %
2000	68	215	32 %
2001	69	214	32 %
2002	47	212	22 %
2003	67	254	26 %
2004	53	241	22 %
2005	64	272	24 %
2006	77	265	29 %

[1] Celkový počet napadnutelných rozhodnutí – rozsudky, usnesení o nepřípustnosti, o předběžných opatřeních, o nevydání rozhodnutí ve věci a o zamítnutí vedlejšího účastenství – pro které byla stanovena lhůta pro podání opravného prostředku nebo byl opravný prostředek podán.

16. *Různé* – Rozdělení kasačních opravných prostředků podle povahy řízení

	1989			1990			1991			1992			1993			1994			1995			1996			1997		
	Kasační opravné prostředky	Napadnutelná rozhodnutí	Kasační opravné prostředky v %	Kasační opravné prostředky	Napadnutelná rozhodnutí	Kasační opravné prostředky v %	Kasační opravné prostředky	Napadnutelná rozhodnutí	Kasační opravné prostředky v %	Kasační opravné prostředky	Napadnutelná rozhodnutí	Kasační opravné prostředky v %	Kasační opravné prostředky	Napadnutelná rozhodnutí	Kasační opravné prostředky v %	Kasační opravné prostředky	Napadnutelná rozhodnutí	Kasační opravné prostředky v %	Kasační opravné prostředky	Napadnutelná rozhodnutí	Kasační opravné prostředky v %	Kasační opravné prostředky	Napadnutelná rozhodnutí	Kasační opravné prostředky v %	Kasační opravné prostředky	Napadnutelná rozhodnutí	Kasační opravné prostředky v %
Ostatní žaloby				2	8	25 %	5	16	31 %	15	31	48 %	6	17	35 %	7	44	16 %	38	91	42 %	15	59	25 %	22	86	26 %
Duševní vlastnictví																											
Veřejná služba				14	38	37 %	8	46	17 %	8	54	15 %	10	55	18 %	5	61	8 %	9	51	18 %	12	74	16 %	13	53	25 %
Dílčí součet				16	46	35 %	13	62	21 %	23	85	27 %	16	72	22 %	12	105	11 %	47	142	33 %	27	133	20 %	35	139	25 %
Zvláštní řízení										1	1	100 %	1	1	100 %												
Celkem				16	46	35 %	13	62	21 %	24	86	28 %	17	73	23 %	12	105	11 %	47	142	33 %	27	133	20 %	35	139	25 %

	1998			1999			2000			2001			2002			2003			2004			2005			2006		
	Kasační opravné prostředky	Napadnutelná rozhodnutí	Kasační opravné prostředky v %	Kasační opravné prostředky	Napadnutelná rozhodnutí	Kasační opravné prostředky v %	Kasační opravné prostředky	Napadnutelná rozhodnutí	Kasační opravné prostředky v %	Kasační opravné prostředky	Napadnutelná rozhodnutí	Kasační opravné prostředky v %	Kasační opravné prostředky	Napadnutelná rozhodnutí	Kasační opravné prostředky v %	Kasační opravné prostředky	Napadnutelná rozhodnutí	Kasační opravné prostředky v %	Kasační opravné prostředky	Napadnutelná rozhodnutí	Kasační opravné prostředky v %	Kasační opravné prostředky	Napadnutelná rozhodnutí	Kasační opravné prostředky v %	Kasační opravné prostředky	Napadnutelná rozhodnutí	Kasační opravné prostředky v %
Ostatní žaloby	48	120	40 %	45	118	38 %	58	132	44 %	40	115	35 %	32	134	24 %	51	134	38 %	41	114	36 %	37	120	31 %	46	146	32 %
Duševní vlastnictví				1	1	100 %	1	7	14 %	13	25	52 %	6	20	30 %	7	33	21 %	7	45	16 %	16	71	23 %	18	59	31 %
Veřejná služba	18	93	19 %	14	59	24 %	8	75	11 %	15	73	21 %	9	58	16 %	9	87	10 %	5	82	6 %	11	81	14 %	13	60	22 %
Dílčí součet	66	213	31 %	60	178	34 %	67	214	31 %	68	213	32 %	47	212	22 %	67	254	26 %	53	241	22 %	64	272	24 %	77	265	29 %
Zvláštní řízení	1	1	100 %				1	1	100 %	1	1	100 %															
Celkem	67	214	31 %	60	178	34 %	68	215	32 %	69	214	32 %	47	212	22 %	67	254	26 %	53	241	22 %	64	272	24 %	77	265	29 %

17. Různé – Výsledky opravných prostředků (2006)
(rozsudky a usnesení)

	Zamítnuté opravné prostředky	Úplné nebo částečné zrušení bez vrácení	Úplné nebo částečné zrušení s vrácením	Výmaz/nevydání rozhodnutí ve věci	Celkem
Celní unie	1				1
Duševní vlastnictví	12			2	14
Hospodářská soutěž	10	5		1	16
Institucionální právo	5				5
Regionální politika	1				1
Řízení				1	1
Sbližování právních předpisů	1				1
Služební řád úředníků	6	3		1	10
Sociální politika	4				4
Spravedlnost a vnitřní věci	1				1
Státní podpory	3				3
Vnější vztahy	1				1
Volný pohyb osob	1				1
Volný pohyb služeb	1				1
Zemědělství	3		1		4
Životní prostředí a spotřebitelé	1				1
Celkem	**51**	**8**	**1**	**5**	**65**

18. *Různé* – Obecný vývoj (1989–2006)

Zahájené, ukončené, probíhající věci

	Zahájené věci[1]	Ukončené věci[2]	Věci probíhající k 31. prosinci
1989	169	1	168
1990	59	82	145
1991	95	67	173
1992	123	125	171
1993	596	106	661
1994	409	442	628
1995	253	265	616
1996	229	186	659
1997	644	186	1 117
1998	238	348	1 007
1999	384	659	732
2000	398	343	787
2001	345	340	792
2002	411	331	872
2003	466	339	999
2004	536	361	1 174
2005	469	610	1 033
2006	432	436	1 029
Celkem	**6 256**	**5 227**	

[1] 1989: Soudní dvůr postoupil 153 věcí nově zřízenému Soudu prvního stupně.

1993: Soudní dvůr postoupil 451 věcí z důvodu prvního rozšíření pravomocí Soudu prvního stupně.

1994: Soudní dvůr postoupil 14 věcí z důvodu druhého rozšíření pravomocí Soudu prvního stupně.

2004–2005: Soudní dvůr postoupil 25 věcí z důvodu třetího rozšíření pravomocí Soudu prvního stupně.

[2] 2005–2006: Soud prvního stupně postoupil 118 věcí nově zřízenému Soudu pro veřejnou službu.

Kapitola III

Soud pro veřejnou službu Evropské unie

A – Činnost Soudu pro veřejnou službu v roce 2006

Autor: předseda Paul J. Mahoney

Rok 2006 je prvním úplným rokem fungování Soudu pro veřejnou službu Evropské unie.

Během tohoto roku věnoval Soud značnou část své činnosti pokračování práce na svém návrhu jednacího řádu, která byla zahájena během prvních měsíců jeho existence v roce 2005. Návrh vzešlý z těchto úvah a konzultací[1] vedených Soudem byl po fázi spolupráce se Soudem prvního stupně Evropských společenství a po dohodě se Soudním dvorem Evropských společenství předložen dne 19. prosince 2006 ke schválení Radě Evropské unie. Soud bude mít tedy pravděpodobně svůj vlastní jednací řád od druhého pololetí roku 2007.

Co se týče soudní části činnosti Soudu, statistiky ukazují, že mu bylo předloženo 148 žalob, což představuje mírný pokles vůči počtu žalob podaných v oblasti veřejné služby v roce 2005, během kterého bylo podáno 164 žalob (151 k Soudu prvního stupně a 13 k Soudu během období od 12. do 31. prosince 2005). Od jeho vytvoření bylo přímo Soudu předloženo 161 věcí, ke kterým je třeba přičíst 118 věcí převedených od Soudu prvního stupně. Soudu bylo tedy od začátku jeho činnosti předloženo 279 věcí.

53 věcí bylo ukončeno v roce 2006, z nichž 2 rozsudky vydanými plénem. Je si třeba povšimnout dosti zřetelného zrychlení rytmu přijímání rozhodnutí ukončujících řízení v druhé části roku, postupně jak docházelo k ukončení písemné části řízení ve věcech převedených Soudem prvního stupně. Krom toho lze konstatovat v poměrném vyjádření dosti vysoký počet zrušení, jelikož 10 rozsudků znělo v tomto smyslu. 10 rozhodnutí Soudu bylo předmětem kasačního opravného prostředku k Soudu prvního stupně.

Zmínky si zasluhuje, že ve značném počtu věcí bylo řízení přerušeno usneseními přijatými na základě čl. 8 odst. 3 prvního pododstavce přílohy I statutu Soudního dvora, zejména v očekávání vynesení rozhodnutí Soudu prvního stupně ve věcech Centeno Mediavilla a další v. Komise, T-58/05, jakož i Angé Serrano a další v. Parlament, T-47/05, týkajících se zařazení/přeřazení do platové třídy po vstupu v platnost nového služebního řádu úředníků Evropských společenství. Soudem tak bylo v roce 2006 vydáno 68 usnesení o přerušení.

První rok soudní činnosti Soudu se rovněž vyznačoval jeho úsilím odpovědět na výzvu Rady, vyjádřenou v sedmém bodě odůvodnění jejího rozhodnutí 2004/752/ES a přejatou v čl. 7 odst. 4 přílohy I statutu Soudního dvora, usnadnit smírné narovnání v každém stadiu řízení. Soudci zpravodajové tak v několika věcech předložili účastníkům řízení k úvaze návrhy smírného narovnání. Čtyři spory bylo možno ukončit usneseními o vyškrtnutí, která konstatovala, že mezi účastníky řízení došlo k dohodě v důsledku smírného narovnání z podnětu Soudu.

[1] V rámci svých přípravných prací Soud provedl konzultace, především se zástupci orgánů, výborů zaměstnanců a odborů. Setkání s vedoucími správních útvarů bylo za tímto účelem zorganizováno dne 26. ledna 2006. Dne 8. února 2006 následovalo setkání s odborovými a profesními organizacemi a s jejich advokáty.

V této fázi by bylo samozřejmě předčasné přistoupit k bilanci praxe smírného narovnání nebo činit závěry o Soudu vlastní tendenci v judikatuře. Následující rozbory se omezí na poskytnutí krátkého přehledu o hlavních rozhodnutích vynesených Soudem a budou se týkat nejprve některých obecných aspektů řízení (I) a posléze soudní agendy v oblasti přezkumu legality (II), návrhů na předběžná opatření (III) a konečně žádostí o poskytnutí právní pomoci (IV).

I. *Procesní aspekty*

Ve svém prvním rozsudku Falcione v. Komise vydaném plénem dne 26. dubna 2006[2] Soud rozhodl, že režimem nákladů řízení použitelným až do vstupu v platnost jeho vlastního jednacího řádu bude režim Soudu prvního stupně, s cílem zaručit procesním subjektům dostatečnou předvídatelost při použití pravidel týkajících se nákladů řízení, na základě zásady řádného výkonu spravedlnosti.

Zdůraznění zasluhují dvě rozhodnutí vydaná na základě článku 8 přílohy I statutu Soudního dvora. Ve věci Marcuccio v. Komise[3] prohlásil Soud svou nepříslušnost na základě čl. 8 odst. 3 druhého pododstavce přílohy I statutu Soudního dvora, jelikož měl za to, že tato věc má stejný předmět jako dvě věci předložené Soudu prvního stupně. Usnesením Gualtieri v. Komise[4] Soud rozhodl, že spor mezi Komisí Evropských společenství a přiděleným národním expertem nepředstavuje spor mezi Společenstvím a jeho zaměstnanci ve smyslu článku 236 ES. Soud měl tedy za to, že není příslušný pro rozhodování o této žalobě, a postoupil ji Soudu prvního stupně na základě čl. 8 odst. 2 přílohy I statutu Soudního dvora.

II. *Soudní agenda v oblasti přezkumu legality*

A. Přípustnost žalob podaných na základě článků 236 ES a 152 AE

1. Akty, proti kterým lze podat žalobu

V usnesení Lebedef a další v. Komise[5] Soud upřesnil, že podmínky užívaní nástrojů výpočetní techniky správy, pokud jde o jazyk provozního systému a programů osobních počítačů, představují opatření vnitřní organizace služby a nejsou akty nepříznivě zasahujícími do právního postavení ve smyslu čl. 90 odst. 2 a čl. 91 odst. 1 služebního řádu.

2 Rozsudek Soudu ze dne 26. dubna 2006, Falcione v. Komise, F-16/05, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí.

3 Usnesení Soudu ze dne 25. dubna 2006, Marcuccio v. Komise, F-109/05, dosud nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí.

4 Usnesení Soudu ze dne 9. října 2006, Gualtieri v. Komise, F-53/06 (probíhá řízení o kasačním opravném prostředku T-413/06 P), dosud nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí.

5 Usnesení Soudu ze dne 14. června 2006, Lebedef a další v. Komise, F-34/05, dosud nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí.

2. Lhůta pro podání žaloby

V rozsudku Grünheid v. Komise[6] odmítl Soud námitku nepřípustnosti vycházející ze skutečnosti, že stížnost, podaná na základě čl. 90 odst. 2 služebního řádu, byla podána více než tři měsíce poté, co se žalobkyně dozvěděla, po předání měsíční výplatní pásky, o existenci rozhodnutí o konečném zařazení do platové třídy, a prohlásil tak žalobu směřující proti tomuto rozhodnutí za přípustnou. V tomto ohledu Soud rozhodl, že i když je pravdou, že předání měsíční výplatní pásky způsobuje začátek běhu lhůty pro podání stížnosti a žaloby proti správnímu rozhodnutí, pokud tato páska jasně ukazuje existenci a dosah tohoto rozhodnutí, je tomu jinak pokud jde o rozhodnutí, kterým orgán oprávněný ke jmenování (OOJ) provádí konečné zařazení nově přijatého úředníka, jehož dosah značně překračuje stanovení čistě peněžních nároků, jejichž konkretizace pro dané období je předmětem výplatní pásky. Bez sdělení rozhodnutí o konečném zařazení písemně a s odůvodněním podle článku 25 služebního řádu by totiž uložení povinnosti dotyčnému úředníkovi podat stížnost nejpozději tři měsíce od přijetí první výplatní pásky, která ukazuje toto zařazení, znamenalo zbavit veškerého obsahu čl. 25 druhý pododstavec a čl. 26 druhý a třetí pododstavec služebního řádu, jejichž účelem je právě umožnit úředníkům skutečně se dozvědět o rozhodnutích týkajících se zejména jejich správního postavení a uplatnit svá práva zaručená služebním řádem.

Svým rozsudkem Combescot v. Komise[7] Soud rozhodl, že výslovné rozhodnutí o zamítnutí stížnosti, přijaté ve lhůtě čtyř měsíců od podání stížnosti, ale neoznámené před uplynutím lhůty pro podání žaloby, nemůže v souladu s čl. 90 odst. 2 druhým pododstavcem služebního řádu bránit vzniku mlčky učiněného rozhodnutí o zamítnutí. Pokud by totiž bylo nutno mít za to, že přijetí výslovného rozhodnutí o zamítnutí ve lhůtě čtyř měsíců od podání stížnosti je překážkou vzniku mlčky učiněného rozhodnutí, i když výslovné rozhodnutí nebylo oznámeno v této lhůtě dotyčnému úředníkovi, nemohl by tento úředník podat žalobu na neplatnost na základě čl. 91 odst. 3 druhé odrážky první věty služebního řádu. Takový důsledek by byl v rozporu s účelem posledně uvedeného ustanovení, jehož cílem je zaručit soudní ochranu úředníkům v případě nečinnosti nebo mlčení správy. Přijaté, ale neoznámené rozhodnutí tak nemůže představovat „odpověď" ve smyslu čl. 90 odst. 2 druhého pododstavce služebního řádu.

Ve svém usnesení Schmit v. Komise[8] Soud poté, co připomenul judikaturu, podle které, pokud jde o výpočet lhůty pro podání stížnosti proti aktu nepříznivě zasahujícímu do právního postavení, musí být čl. 90 odst. 2 služebního řádu vykládán v tom smyslu, že uvedená stížnost je „podána", jakmile dojde orgánu, upřesnil, že i když skutečnost, že správa označila dokument jí zaslaný rejstříkovým razítkem, neumožňuje určit s jistotou den podání tohoto dokumentu, představuje nicméně důvod, plynoucí z řádného výkonu správy, který umožňuje domnívat se, až do předložení důkazu o opaku, že jí uvedený

6 Rozsudek Soudu ze dne 28. června 2006, Grünheid v. Komise, F-101/05, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí.

7 Rozsudek Soudu ze dne 19. října 2006, Combescot v. Komise, F-114/05 (probíhá řízení o kasačním opravném prostředku T-414/06 P), dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí.

8 Usnesení Soudu ze dne 15. května 2006, Schmit v. Komise, F-3/05, dosud nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí.

dokument došel uvedeného dne. V případě sporu je úkolem úředníka, aby předložil veškeré důkazy, jako např. stvrzenku vydanou správou nebo potvrzení o přijetí dopisu zaslaného doporučeně, které mohou vyvrátit domněnku založenou na rejstříkovém razítku, a tak prokázat, že stížnost byla skutečně podána v jiný den.

B. Meritorní otázky

Úvodem je třeba zdůraznit různorodost otázek, kterými se Soud zabýval. Soud tak zkoumal zejména důsledky přechodu na euro pro nároky úředníků na důchod, pokud posledně uvedení převedou do systému Společenství nároky nabyté u vnitrostátního důchodového systému[9], kritéria, podle kterých někteří úředníci mohou na základě čl. 9 odst. 2 přílohy VIII služebního řádu získat předčasný důchod bez snížení nároku na důchod[10], případ nařízení nemocenské dovolené z úřední povinnosti úředníkovi Komise z psychiatrických důvodů[11], několik věcí týkajících se uznání nemoci jako nemoci z povolání[12], finanční ustanovení úmluvy, kterou se stanoví pracovní podmínky a platové poměry konferenčních tlumočníků[13]. Je rovněž třeba uvést, že jedna věc týkající se zaplacení přesčasových hodin zaměstnanci kategorie A byla předmětem postoupení plénu, ale byla ukončena vyškrtnutím z rejstříku po dohodě, ke které došlo mezi účastníky řízení[14]. Soud se rovněž zabýval žalobami zpochybňujícími legalitu rozhodnutí o rozvázání smluv dočasných zaměstnanců[15], rozhodnutí výběrových komisí odmítajících připustit kandidáty ke zkouškám[16] nebo odmítajících zapsat kandidáta na seznam kandidátů vhodných pro přijetí[17], rozhodnutí přijatých v rámci řízení o jmenování[18],

9 Rozsudek Soudu ze dne 14. listopadu 2006, Chatziioannidou v. Komise, F-100/05, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí.

10 Rozsudek Soudu ze dne 12. září 2006, De Soeten v. Rada, F-86/05, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí.

11 Rozsudek Soudu ze dne 13. prosince 2006, De Brito Sequeira Carvalho v. Komise, F-17/05, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí.

12 Viz zejména rozsudek Soudu ze dne 12. července 2006, D v. Komise, F-18/05 (probíhá řízení o kasačním opravném prostředku T-262/06 P), dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí.

13 Rozsudek Soudu ze dne 14. prosince 2006, André v. Komise, F-10/06, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí.

14 Usnesení Soudu ze dne 13. července 2006, Lacombe v. Rada, F-9/05, dosud nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí.

15 Viz zejména rozsudky Soudu ze dne 26. října 2006, Landgren v. ETF, F-1/05 (probíhá řízení o kasačním opravném prostředku T-404/06 P), dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, a ze dne 14. prosince 2006, Kubanski v. Komise, F-88/05, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí.

16 Rozsudek Soudu ze dne 15. června 2006, Mc Sweeney a Armstrong v. Komise, F-25/05, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí.

17 Rozsudek Soudu ze dne 13. prosince 2006, Neophytou v. Komise, F-22/05, dosud nezveřejněn ve Sbírce rozhodnutí.

18 Rozsudek Soudu ze dne 14. prosince 2006, Economidis v. Komise, F-122/05, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí.

posudků o vývoji služebního postupu[19], jakož i rozhodnutí o nepovýšení[20]. V této souvislosti si zasluhují zvláštní pozornosti 2 rozsudky vydané Soudem.

Svým rozsudkem Landgren v. ETF[21], vydaným plénem, Soud rozhodl, že jednostranné rozvázání smlouvy dočasného zaměstnance na dobu neurčitou nepodléhá pouze dodržení výpovědní doby uvedené v čl. 47 odst. 2 pracovního řádu ostatních zaměstnanců, ale musí být rovněž odůvodněno. K zaručení dostatečné ochrany před neoprávněným propuštěním, zvláště pokud se jedná o smlouvu na dobu neurčitou nebo pokud, jedná-li se o smlouvu na dobu určitou, k propuštění dojde před jejím uplynutím, je totiž nutné umožnit jednak zúčastněným ověřit, zda byly jejich oprávněné zájmy respektovány, nebo poškozeny, jakož i posoudit účelnost předložení soudu, a jednak umožnit soudu vykonávat jeho přezkum, což znamená uznat existenci povinnosti odůvodnění, kterou má příslušný orgán. Uznání takové povinnosti nevylučuje, aby měl příslušný orgán širokou posuzovací pravomoc v oblasti propouštění, a aby byl tedy přezkum soudu Společenství omezen na ověření neexistence zjevné nesprávnosti nebo zneužití pravomoci. V uvedené věci bylo rozhodnutí o propuštění zrušeno, neboť bylo stiženo zjevně nesprávným posouzením.

Ve svém rozsudku Economidis v. Komise[22] Soud s ohledem na přijetí vedoucího odboru v platové třídě AD 9/AD 12 rozhodl, že rozhodnutí Komise o středních vedoucích pracovnících je protiprávní v rozsahu, v němž umožňuje, aby platová třída pro zaměstnání, které budou zastávat, byla určena po srovnávacím přezkoumání kandidatur, a tím nezbytně ovlivňuje objektivní povahu řízení.

III. *Návrhy na předběžná opatření*

V roce 2006 byly podány dva návrhy na předběžná opatření. Ve věci Bianchi v. ETF[23] byl návrh zamítnut z důvodu neexistence naléhavosti, zatímco ve věci Dálnoky v. Komise[24] byl zamítnut z důvodu zjevné nepřípustnosti, *prima facie*, žaloby v hlavním řízení.

19 Viz rovněž rozsudek Soudu ze dne 14. prosince 2006, Caldarone v. Komise, F-74/05, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí.

20 Viz např. rozsudek Soudu ze dne 30. listopadu 2006, Balabanis a Le Dour v. Komise, F-77/05, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí.

21 Výše uvedený rozsudek Landgren v. ETF.

22 Výše uvedený rozsudek Economidis v. Komise.

23 Usnesení předsedy Soudu ze dne 31. května 2006, Bianchi v. ETF, F-38/06 R, dosud nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí.

24 Usnesení předsedy Soudu ze dne 14. prosince 2006, Dálnoky v. Komise, F-120/06 R, dosud nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí.

IV. *Žádosti o poskytnutí právní pomoci*

Předseda Soudu rozhodl v průběhu roku 2006 o 3 žádostech o poskytnutí právní pomoci, které byly všechny předloženy před podáním žaloby, v souladu s možností stanovenou v čl. 95 odst. 1 prvním pododstavci jednacího řádu Soudu prvního stupně, který se použije obdobně. Těmto žádostem nebylo vyhověno[25].

[25] Usnesení předsedy Soudu ze dne 27. září 2006, Nolan v. Komise, F-90/06 AJ, dosud nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí.
Usnesení předsedy Soudu ze dne 1. prosince 2006, Atanasov v. Komise, F-101/06 AJ, dosud nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí.
Usnesení předsedy Soudu ze dne 11. prosince 2006, Noworyta v. Parlament, F-128/06 AJ, dosud nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí.

B – Složení Soudu pro veřejnou službu

(Protokolární pořádek ke dni 1. ledna 2006)

Zleva doprava:

soudce H. Tagaras; soudkyně I. Boruta; předseda senátu H. Kreppel; předseda Soudu P. Mahoney; předseda senátu S. Van Raepenbusch; soudce H. Kanninen; soudce S. Gervasoni; vedoucí soudní kanceláře W. Hakenberg.

1. Členové Soudu pro veřejnou službu

(podle data nástupu do funkce)

Paul J. Mahoney

narozen v roce 1946; studia práv (Master of Arts, univerzita v Oxfordu, 1967; Master of Laws, University College London, 1969); vyučující, University College London (1967–1973); barrister (Londýn, 1972–1974); rada, vrchní rada u Evropského soudu pro lidská práva (1974–1990); profesor práv hostující na univerzitě ve Saskatchewan, Saskatoon, Kanada (1988); vedoucí personálního oddělení Rady Evropy (1990–1993); vedoucí odboru (1993–1995), náměstek vedoucího soudní kanceláře (1995–2001), vedoucí kanceláře Evropského soudu pro lidská práva (2001–září 2005); předseda Soudu pro veřejnou službu od 6. října 2005.

Horstpeter Kreppel

narozen v roce 1945; univerzitní studia v Berlíně, Mnichově, Frankfurtu nad Mohanem (1966–1972); první státní zkouška (1972); justiční čekatel ve Frankfurtu nad Mohanem (1972–1973 a 1974–1975); Collège d'Europe v Bruggách (1973–1974); druhá státní zkouška (Frankfurt nad Mohanem, 1976); zaměstnán na Spolkovém úřadě práce a jako advokát (1976); soudce u pracovního soudu (Spolková země Hesensko, 1977–1993); vyučující na Fachhochschule für Sozialarbeit ve Frankfurtu nad Mohanem a na Verwaltungsfachhochschule ve Wiesbadenu (1979–1990); národní expert u právní služby Komise Evropských společenství (1993–1996 a 2001–2005); atašé pro sociální věci na velvyslanectví Spolkové republiky Německo v Madridu (1996–2001); soudce u pracovního soudu ve Frankfurtu nad Mohanem (únor–září 2005); soudce Soudu pro veřejnou službu od 6. října 2005.

Irena Boruta

narozena v roce 1950; studium práv na univerzitě ve Wrocławi (1972), doktorka práv (Lodž, 1982); advokátka u advokátní komory Polské republiky (od roku 1977); hostující badatelka (univerzita v Paříži X, 1987–1988; univerzita v Nantes, 1993–1994); expertka Solidarity (1995–2000); profesorka v oboru pracovního práva a sociálního práva na univerzitě v Lodži (1997–1998 a 2001–2005), profesorka na Vyšší obchodní škole ve Varšavě (2002), profesorka pracovního práva a práva sociálního zabezpečení na Univerzitě kardinála Stefana Wyszynskiho ve Varšavě (2002–2005); náměstkyně ministra práce a sociálních věcí (1998–2001); členka vyjednávacího výboru pro přistoupení Polské republiky k Evropské unii (1998–2001); zástupkyně polské vlády u Mezinárodní organizace práce (1998–2001); autorka několika publikací o evropském pracovním a sociálním právu; soudkyně Soudu pro veřejnou službu od 6. října 2005.

Heikki Kanninen

narozen v roce 1952; diplom na Škole vyšších obchodních studií v Helsinkách a na právnické fakultě univerzity v Helsinkách; referendář u Nejvyššího správního soudu Finska; generální sekretář výboru pro reformu právní ochrany ve veřejné správě; vrchní rada u Nejvyššího správního soudu; generální sekretář výboru pro reformu správních věcí, poradce na ředitelství pro legislativu ministerstva spravedlnosti; náměstek vedoucího kanceláře Soudního dvora ESVO; referendář u Soudního dvora Evropských společenství; soudce u Nejvyššího správního soudu (1998–2005); člen přezkumné komise pro uprchlíky; místopředseda výboru pro rozvoj finských soudních orgánů; soudce Soudu pro veřejnou službu od 6. října 2005.

Haris Tagaras

narozen v roce 1955; diplom v oboru právo (univerzita v Soluni, 1977); zvláštní diplom v oboru evropského práva (Institut evropských studií svobodné univerzity v Bruselu, 1980); doktor práv (univerzita v Soluni, 1984); právník lingvista u Rady Evropských společenství (1980–1982); badatel ve středisku mezinárodního a evropského hospodářského práva v Soluni (1982–1984); rada u Soudního dvora Evropských společenství a u Komise Evropských společenství (1986–1990); profesor v oboru práva Společenství, mezinárodního práva soukromého a lidských práv na univerzitě Panteion v Aténách (od roku 1990); externí spolupracovník pro evropské věci na ministerstvu spravedlnosti a člen Stálého výboru pro Luganskou úmluvu (1991–2004); člen Národní komise pro hospodářskou soutěž (1999–2005); člen Národní komise pro telekomunikace a pošty (2000–2002); člen advokátní komory v Soluni, advokát u kasačního soudu; zakládající člen Unie evropských advokátů (UAE); přidružený člen Mezinárodní akademie srovnávacího práva; soudce Soudu pro veřejnou službu od 6. října 2005.

Sean Van Raepenbusch

narozen v roce 1956; diplom v oboru právo (svobodná univerzita v Bruselu, 1979); zvláštní diplom v oboru mezinárodní právo (Brusel, 1980); doktor práv (1989); odpovědný za právní útvar Société anonyme du canal et des installations maritimes v Bruselu (1979–1984); úředník u Komise Evropských společenství (generální ředitelství pro sociální věci, 1984–1988); člen právní služby Komise Evropských společenství (1988–1994); referendář u Soudního dvora Evropských společenství (1994–2005); vyučující na univerzitním středisku v Charleroi (mezinárodní a evropské sociální právo, 1989–1991), na univerzitě v Mons-Hainaut (evropské právo, 1991–1997), na univerzitě v Lutychu (právo evropské veřejné služby, 1989–1991; institucionální právo Evropské unie, 1995–2005; evropské sociální právo, 2004–2005); četné publikace v oblasti evropského sociálního práva a ústavního práva Evropské unie; soudce Soudu pro veřejnou službu od 6. října 2005.

Stéphane Gervasoni

narozen v roce 1967; diplom na Institutu politických věd v Grenoblu (1988) a na École nationale d'administration (1993); člen Státní rady (soudní sekce, 1993–1997, sekce pro sociální věci, 1996–1997; maître des requêtes od roku 1996); přednášející na Institutu politických věd v Paříži (1993–1995); commissaire du gouvernement u zvláštní kasační komise v oblasti důchodů (1994–1996); právní poradce ministerstva pro veřejnou službu a města Paříže (1995–1997); generální sekretář na prefektuře departementu Yonne, sous–préfet okresu Auxerre (1997–1999); generální sekretář prefektury departementu Savojsko, sous-préfet okresu Chambéry (1999–2001); referendář u Soudního dvora Evropských společenství (září 2001– září 2005); řádný člen přezkumné komise NATO (od roku 2001); soudce Soudu pro veřejnou službu od 6. října 2005.

Waltraud Hakenberg

narozena v roce 1955; studia práv v Řezně a Ženevě (1974–1979); první státní zkouška (1979); postgraduální studia v oboru právo Společenství na Collège d'Europe v Bruggách (1979–1980); justiční čekatelka v Řezně (1980–1983); doktorka práv (1982); druhá státní zkouška (1983); advokátka v Mnichově a Paříži (1983–1989); úřednice Soudního dvora Evropských společenství (1990–2005); referendářka Soudního dvora Evropských společenství (kabinet soudce Janna, 1995–2005); vyučující na několika univerzitách v Německu, Rakousku, Švýcarsku a Rusku; honorární profesorka na univerzitě v Sársku (od roku 1999); členka různých právních výborů, sdružení a porot; četné publikace v oblasti práva a soudní agendy Společenství; vedoucí kanceláře Soudu pro veřejnou službu od 30. listopadu 2005.

2. Protokolární pořádky

od 1. ledna 2006 do 31. prosince 2006

p. P. Mahoney, předseda Soudu
p. H. Kreppel, předseda senátu
p. S. Van Raepenbusch, předseda senátu
pí I. Boruta, soudkyně
p. H. Kanninen, soudce
p. H. Tagaras, soudce
p. S. Gervasoni, soudce
pí W. Hakenberg, vedoucí soudní kanceláře

C – Soudní statistiky Soudu pro veřejnou službu

Obecná činnost Soudu pro veřejnou službu

1. Ukončené, zahájené, projednávané věci (2005–2006)

Zahájené věci

2. Procento počtu věcí podle hlavních žalovaných orgánů
3. Jednací jazyk
4. Počet žalobců (2005–2006)

Ukončené věci

5. Směr rozhodnutí
6. Rozsudky a usnesení – soudní kolegia

1. *Obecná činnost Soudu pro veřejnou službu –* Zahájené, ukončené, projednávané věci (2005-2006)

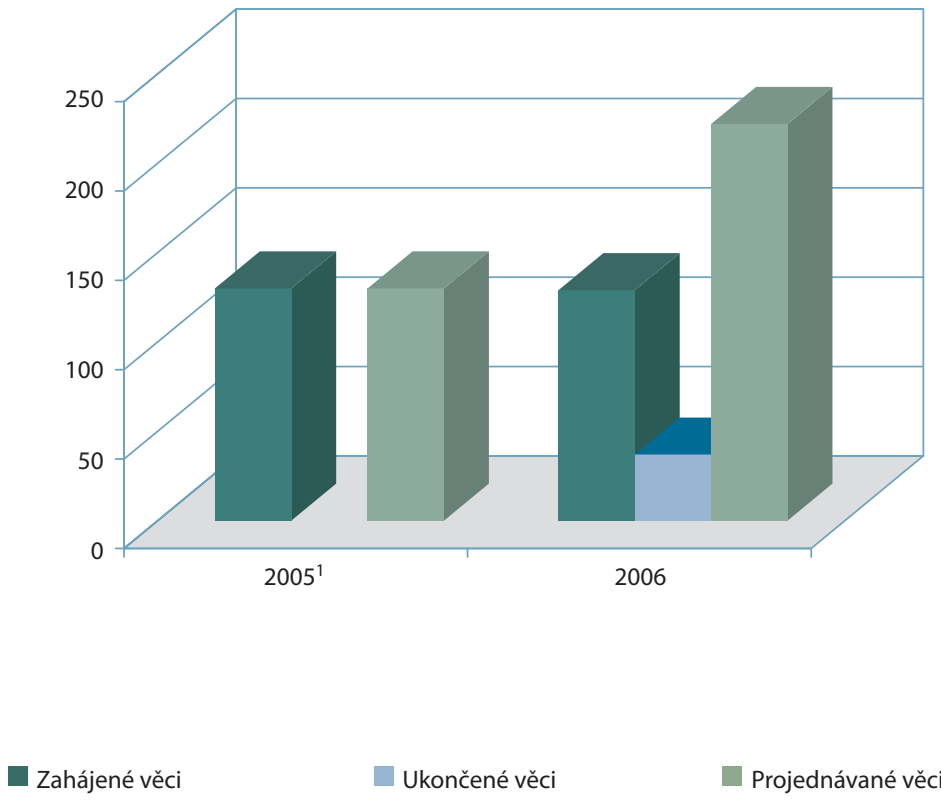

	2005[1]	**2006**
Zahájené věci	130	148
Ukončené věci	0	53
Projednávané věci	130	225

[1] Soud byl vytvořen rozhodnutím Rady 2004/752/ES, Euratom ze dne 2. listopadu 2004 o zřízení Soudu pro veřejnou službu Evropské unie (Úř.věst. L 333, s. 7).

Jeho soudní činnost ve vlastním slova smyslu byla zahájena dne 12. prosince 2005, dnem vyhlášení rozhodnutí předsedy Soudního dvora ze dne 2. prosince 2005, které uvádí, že Soud byl řádně zřízen, v Úředním věstníku Evropské unie (Úř. věst. L 325, s. 2).

Na konci roku 2005 postoupil Soud prvního stupně (SPS) Soudu pro veřejnou službu (SVS) 117 věcí a 13 věcí bylo předloženo přímo SVS.

2. *Zahájené věci* – Procentní podíl počtu věcí podle hlavních žalovaných orgánů

Procentní podíl zahájených věcí

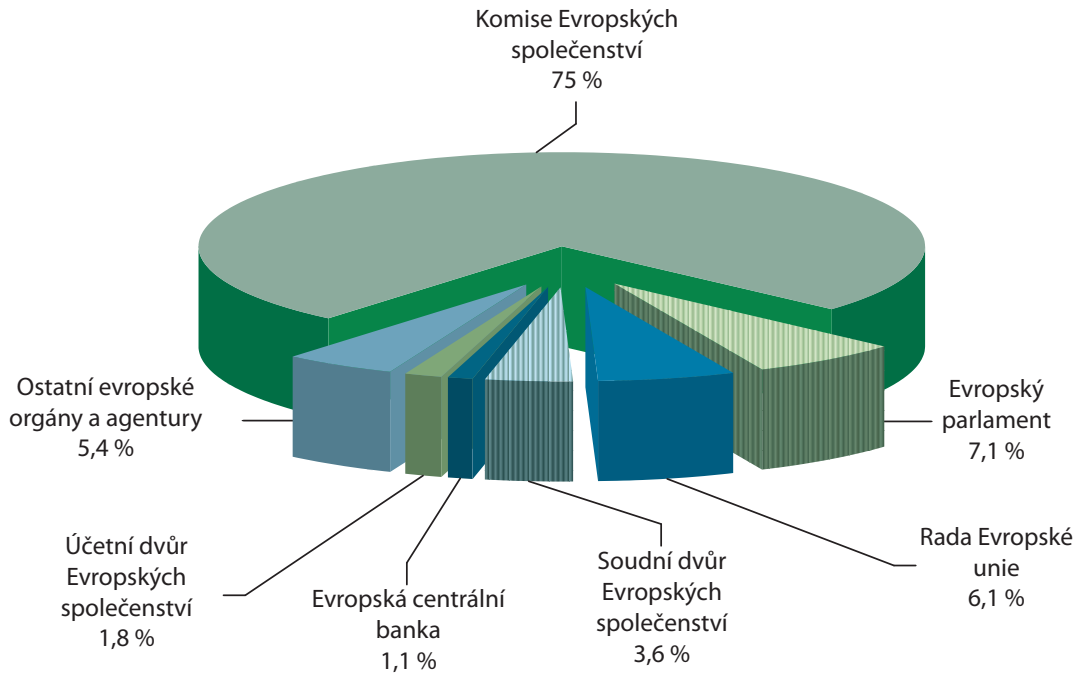

	Procentní podíl zahájených věcí	Procentní podíl celkového počtu zaměstnanců v jednotlivých orgánech[1]
Komise Evropských společenství	75 %[2]	62,9 %
Evropský parlament	7,1 %	15,0 %
Rada Evropské unie	6,1 %	8,9 %
Soudní dvůr Evropských společenství	3,6 %	4,5 %
Evropská centrální banka	1,1 %	3,5 %
Účetní dvůr Evropských společenství	1,8 %	2,0 %
Ostatní evropské orgány a agentury	5,4 %	3,1 %
Celkem	**100,0 %**	**100,0 %**

[1] Zdroj: http://eur–lex.europa.eu/budget/data/D2006_VOL1/CS/nmc–grseqAP2000182/index.html

[2] Tento podíl zahrnuje rovněž žaloby směřující proti EPSO (Evropskému úřadu pro výběr personálu, organizačně přičleněnému ke Komisi), a sice žaloby podané kandidáty z výběrových řízení. Jedná se tedy o osoby, které (zatím) nejsou zaměstnanci orgánů.

3. *Zahájené věci* – Jednací jazyk

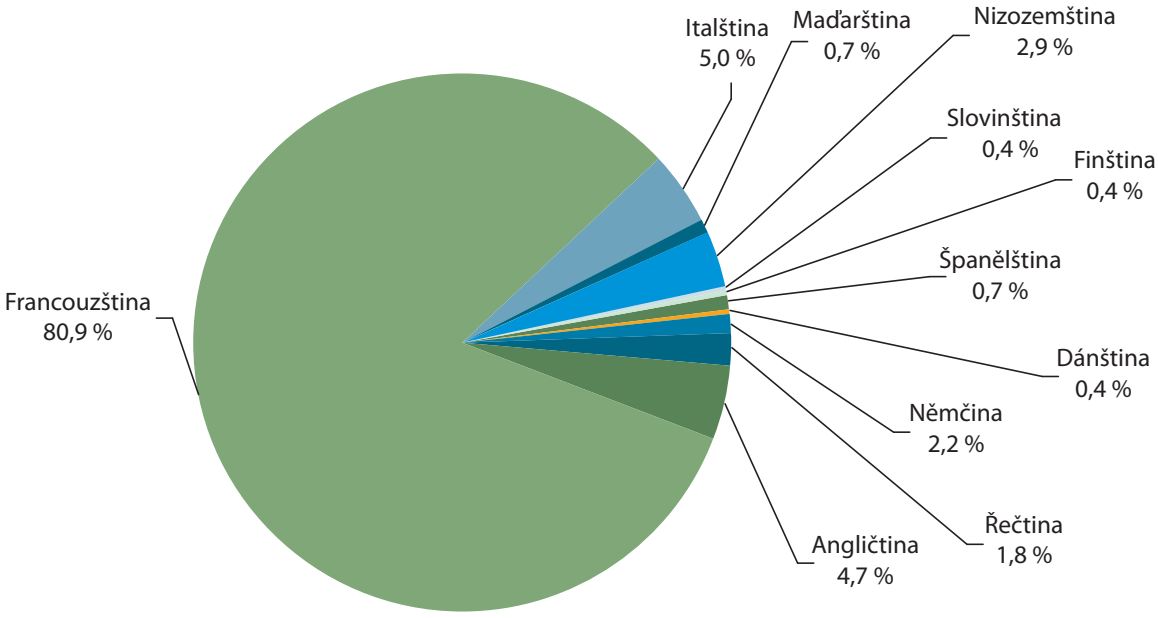

Jednací jazyk	Počet věcí
Španělština	2
Dánština	1
Němčina	6
Řečtina	5
Angličtina	13
Francouzština	225
Italština	14
Maďarština	2
Nizozemština	8
Slovinština	1
Finština	1
Celkem	**278**

Jednací jazyk odpovídá jazyku, ve kterém byla podána žaloba, nikoliv mateřskému jazyku nebo státní příslušnosti žalobce.

4. *Zahájené věci* – Počet žalobců – 2005-2006

Zahájené věci sdružující nejvyšší počet žalobců v jedné věci

Počet žalobců ve věci[1]	Oblasti[2]
484	Služební řád – Důchod – Převedení nároků z důchodového pojištění nabytých v Belgii
483	Služební řád – Důchod – Převedení nároků z důchodového pojištění nabytých v Belgii
309	Služební řád – Důchod – Použití koeficientu stanoveného na základě průměrných životních nákladů ve státě bydliště
164	Služební řád – Důchod – Převedení nároků z důchodového pojištění nabytých v Belgii
164	Služební řád – Důchod – Převedení nároků z důchodového pojištění nabytých v Belgii
143	Služební řád – Jmenování – Kandidáti zapsaní na seznam kandidátů vhodných na přijetí před vstupem nového služebního řádu v platnost
59	Služební řád – Povýšení – Hodnotící období 2005 – Doplňující platové třídy stanovené novým služebním řádem
36	Služební řád – Povýšení – Hodnotící období 2005 – Doplňující platové třídy stanovené novým služebním řádem
29	Služební řád – Jmenování – Kandidáti zapsaní na seznam kandidátů vhodných na přijetí před vstupem nového služebního řádu v platnost
21	Služební řád – Smluvní zaměstnanci – Oprava zařazení a odměny

Celkový počet žalobců ve všech zahájených věcech

Celkový počet žalobců	Celkový počet zahájených věcí
2 403	278

[1] Žalobci, kteří podali několik žalob, jsou započítáni za každou podanou žalobu zvlášť.

[2] V následujícím textu „služební řád" označuje služební řád úředníků Evropských společenství a pracovní řád ostatních zaměstnanců Evropských společenství.

5. *Ukončené věci* – Směr rozhodnutí[1]

Služební řád úředníků a pracovní řád ostatních zaměstnanců orgánů	Rozsudky Směr rozhodnutí						
	Zrušení rozhodnutí nebo uložení povinnosti žalovanému	Zamítnutí žaloby	Usnesení (zjevně nepřípustné nebo neopodstatněné žaloby)	Smírné narovnání po zásahu SVS	Vyškrtnutí z jiného důvodu	Postoupení věci Soudu prvního stupně	Celkem
Přidělení/Přeřazení		1					1
Odměna a příspěvky	1	2	1	4	3		11
Hodnocení/Povýšení	2	1	4		2		9
Výběrové řízení	1	2					3
Důchody a příspěvky v invaliditě	2	1	2		1		6
Sociální zabezpečení/ Nemoc z povolání/ Úrazy	1	1	2			1	5
Ukončení smlouvy zaměstnance	1						1
Pracovní podmínky			1				1
Disciplinární řízení			1				1
Přijímání/Jmenování/Zařazení do platové třídy	2	2	2		2		8
Pracovní podmínky/Dovolené	1						1
JINÉ oblasti než veřejná správa						1	1
Celkem	**11**	**10**	**13**	**4**	**8**	**2**	**48 ***

[1] K tomuto počtu je třeba připočíst 3 ukončené věci v oblasti bezplatné právní pomoci a 2 usnesení o předběžných opatřeních.

6. *Ukončené věci* – Rozsudky a usnesení – Soudní kolegia

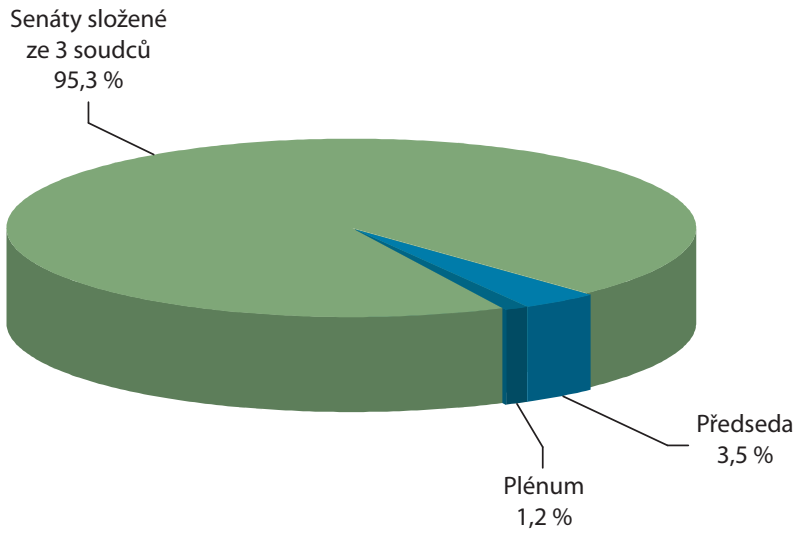

	Rozsudky	Usnesení ukončující řízení[1]	Ostatní usnesení	Celkem
Plénum	2	0	0	2
Senáty složené ze 3 soudců	19	26	118	163
Předseda	0	6	0	6
Celkem	**21**	**32**	**118**	**171**

[1] Judikující usnesení ukončující řízení, včetně usnesení o vyškrtnutí v důsledku smírného narovnání mezi účastníky řízení na základě zásahu Soudu pro veřejnou službu (jiná než usnesení ukončující řízení vyškrtnutím z jiných důvodů).

Kapitola IV

Setkání a návštěvy

A – Oficiální návštěvy a události u Soudního dvora, Soudu prvního stupně a Soudu pro veřejnou službu

16. ledna	Delegace „Steering Committee of the European Network of Councils for the Judiciary“ (ENCJ)
19. ledna	J. E. p. Edouard Malayan, velvyslanec Ruské federace v Lucemburském velkovévodství
26. ledna	J. E. p. Pavol Šepelák, velvyslanec České republiky v Lucemburském velkovévodství
3. února	p. Acevedo Peralta, advokát a notář v Salvadoru
6.–7. února	Delegace Nejvyššího soudu Litevské republiky
9. února	J. E. p. Mitsuaki Kojima, velvyslanec Japonska v Lucemburském velkovévodství, a p. Hisashi Owada, soudce u Mezinárodního soudního dvora
9. února	J. E. p. Konstantin Zhigalov, velvyslanec Kazašské republiky v Belgickém království a Lucemburském velkovévodství
6. března	p. Nikiforos Diamandouros, Evropský veřejný ochránce práv
9. března	J. E. p. Václav Klaus, prezident České republiky
13.–14. března	Delegace Centrale Raad van Beroep, Nizozemské království
22. března	p. Andris Guļāns, předseda Nejvyššího soudu Lotyšské republiky
3. dubna	Delegace Evropského soudu pro lidská práva
4. května	Delegace ministerstva spravedlnosti Vietnamské socialistické republiky
15.–16. května	Delegace Tribunal Constitucional Španělského království
18. května	Delegace parlamentu Litevské republiky
1. června	J. E. pí Ann Louise Wagner, velvyslankyně Spojených států amerických v Lucemburském velkovévodství
7. června	Delegace Caribbean Community Secretariat
12. června	p. Günter Gloser, ministr pro evropské záležitosti Spolkové republiky Německo
16.–17. června	Oslava 20. výročí Unie evropských advokátů na Soudním dvoře
19.–20. června	Delegace Evropského parlamentu (maďarští poslanci)
4. července	pí Monika Harms, Generalbundesanwältin beim Bundesgerichtshof

14. července	J. E. p. László Sólyom, prezident Maďarské republiky
22. září	p. Claude Wiseler, ministr pro veřejné práce Lucemburského velkovévodství
27.–28. září	Delegace Středoamerického soudního dvora
28. září	J. E. p. Hubertus von Morr, velvyslanec Spolkové republiky Německo v Lucemburském velkovévodství
2. října	J. E. p. Dionyssios Kodellas, velvyslanec Řecké republiky v Lucemburském velkovévodství
3. října	Delegace Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu v Alicante
11. října	J. E. p. Rocco Antonio Cangelosi, stálý zástupce Italské republiky při Evropské unii
12. října	p. Gregorio Garzón Clariana, právní poradce Evropského parlamentu
19. října	Návštěva Soudu ESVO
23. října	Instalace výstavy připomínající události v říjnu 1956 v Maďarsku
26. října	J. E. p. Kazuhito Tatebe, velvyslanec Japonska v Lucemburském velkovévodství
17. listopadu	J. E. p. Heinz Fischer, prezident Rakouské republiky
22. listopadu	pí Hansine Napwaniyo Donli, předsedkyně Soudního dvora Hospodářského společenství západoafrických států (ECOWAS)
23. listopadu	J. E. p. Alain Kundycki, velvyslanec Belgického království v Lucemburském velkovévodství
27. listopadu	p. Guy Canivet, první předseda francouzského kasačního soudu
5.–6. prosince	Informační dny pro nové členy Soudního dvora
7. prosince	J. E. pí Vaira Vīķe-Freiberga, prezidentka Lotyšské republiky
7. prosince	M. Dimitris Dimitriadis, předseda Evropského hospodářského a sociálního výboru
7.–8. prosince	Informační dny pro nové členy Soudu prvního stupně
7.–8. prosince	pí Albertine Anne Honorine Lipou Massala, výkonná tajemnice správního soudu Africké rozvojové banky

B – Studijní návštěvy

Rozdělení podle typů skupin

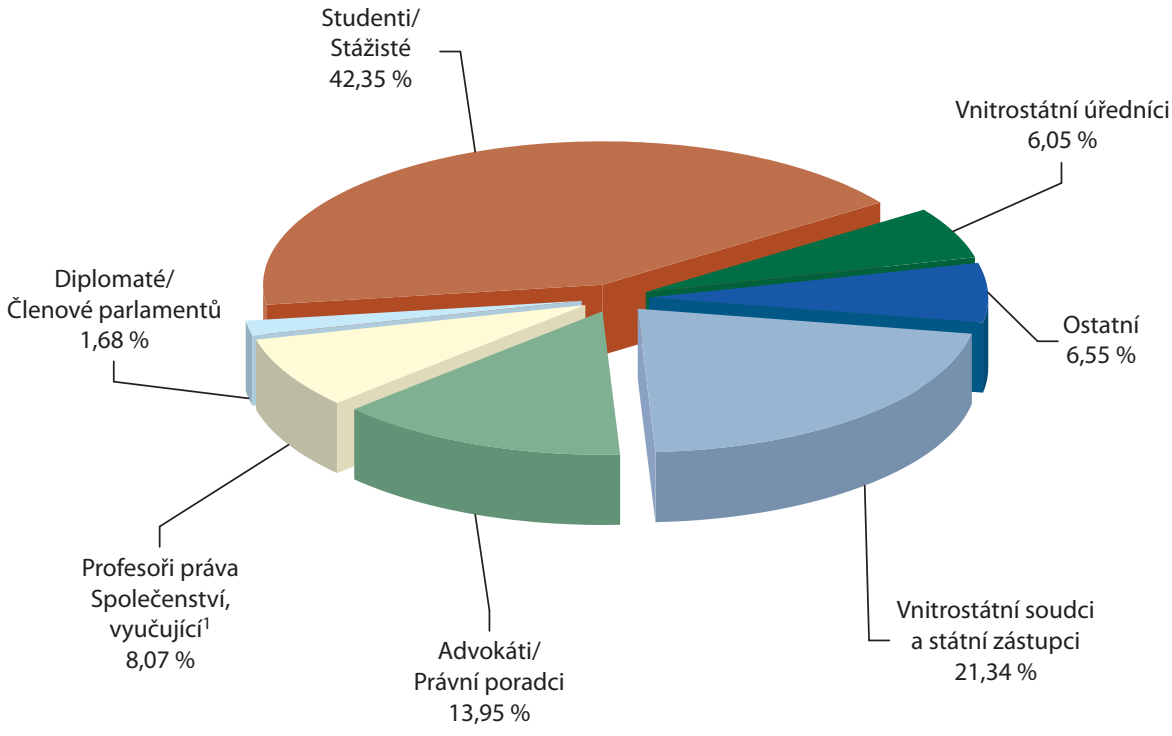

	Vnitrostátní soudci a státní zástupci	Advokáti/ Právní poradci	Profesoři práva Společenství, vyučující[1]	Diplomaté/ Členové parlamentů	Studenti/ Stážisté	Vnitrostátní úředníci	Ostatní	Celkem
Počet skupin	127	83	48	10	252	36	39	595

[1] Jiní než profesoři doprovázející skupiny studentů.

Studijní návštěvy – Rozdělení podle jednotlivých členských států[1]

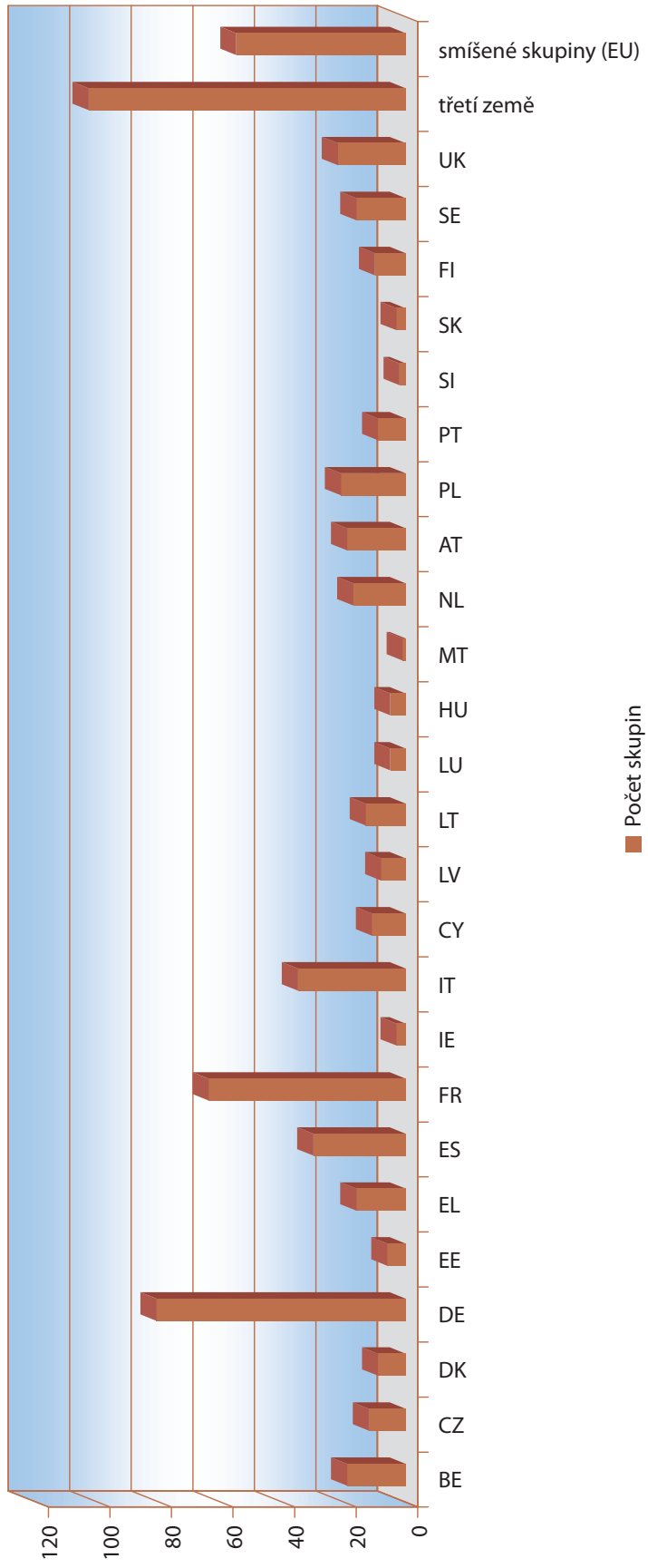

	Počet návštevníků								Počet skupin
	Vnitrostátní soudci a státní zástupci	Advokáti/ Právní poradci	Profesoři práva Společenství, vyučující[1]	Diplomaté/ Členové parlamentů	Studenti/ Stážisté	Vnitrostátní úředníci	Ostatní	Celkem	
BE	20	43	10		227		56	**356**	**19**
CZ			15	12	32		20	**79**	**12**
DK	16		14		207	28		**265**	**9**
DE	270	362	2	17	1 030	105	320	**2 106**	**81**
EE	66							**66**	**6**
EL	160	34			101	43		**338**	**16**
ES	422	52			143	68		**685**	**30**
FR	225	192			1 142		217	**1 776**	**64**
IE	7				58			**65**	**3**
IT		55	25	25	364		28	**497**	**35**
CY	8	9	3		6			**26**	**11**
LV	21			7				**28**	**8**
LT			13		15			**28**	**13**
LU			2		65			**67**	**5**
HU		11			53			**64**	**5**
MT	2							**2**	**1**
NL		109			330		19	**458**	**17**
AT	7	77	1	29	210	23	41	**388**	**19**
PL	234	336	3		117			**690**	**21**
PT			5		53			**58**	**9**
SI				6				**6**	**2**
SK	2				30			**32**	**3**
FI	21	49			61	22	9	**162**	**10**
SE	114	61		2	67	13		**257**	**16**
UK	112	69			274	3		**458**	**22**
třetí země	181	74	15	3	1 516	84	49	**1 922**	**103**
smíšené skupiny (EU)	156	140			955	325	81	**1 657**	**55**
Celkem	**2 044**	**1 673**	**108**	**101**	**7 056**	**714**	**840**	**12 536**	**595**

[1] Jiní než profesoři doprovázející skupiny studentů.

Studijní návštěvy – Vnitrostátní soudci a státní zástupci

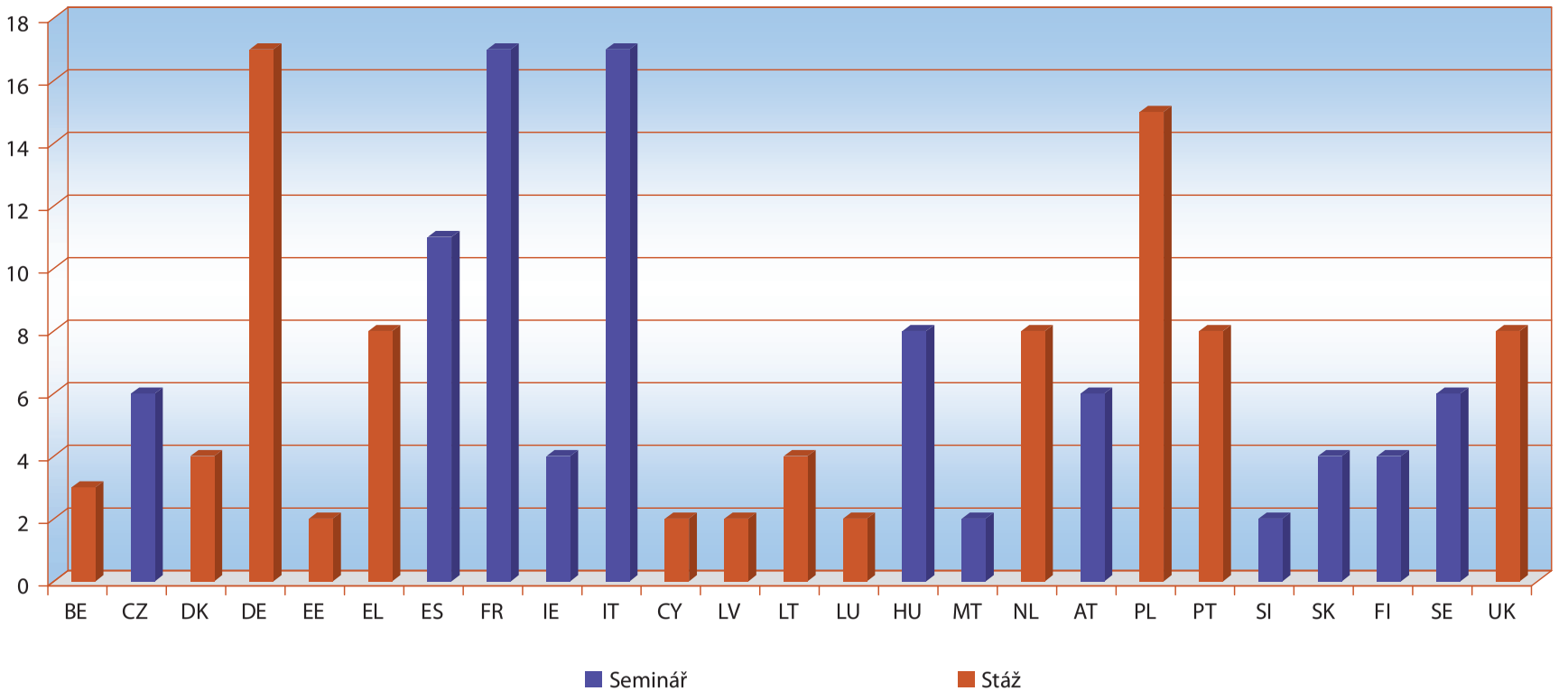

	BE	CZ	DK	DE	EE	EL	ES	FR	IE	IT	CY	LV	LT	LU	HU	MT	NL	AT	PL	PT	SI	SK	FI	SE	UK	Celkem
Seminář		6					11	17	4	17					8	2		6			2	4	4	6		87
Stáž	3		4	17	2	8					2	2	4	2			8		15	8					8	83

C – Slavnostní zasedání

10. ledna	Slavnostní zasedání u příležitosti odchodu generálního advokáta F. Jacobse a soudce C. Gulmana z funkcí, jakož i nástupu L. Bay Larsena do funkce soudce a E. Sharpston do funkce generální advokátky
17. března	Slavnostní zasedání u příležitosti částečné obměny členů Účetního dvora Evropských společenství
3. května	Slavnostní zasedání u příležitosti odchodu A. La Pergoly z funkce soudce Soudního dvora a nástupu A. Tizzana do funkce soudce Soudního dvora, P. Mengozziho do funkce generálního advokáta Soudního dvora, jakož i E. Moavera Milanesiho do funkce soudce Soudu prvního stupně
6. října	Slavnostní zasedání u příležitosti částečné obměny členů Soudního dvora, jakož i nástupu do funkce nových soudců Soudu prvního stupně

D – Návštěvy a účast na oficiálních akcích

Soudní dvůr

2. ledna	Zastoupení Soudního dvora na novoroční recepci pořádané belgickým kasačním soudem v Bruselu
6. ledna	Účast delegace Soudního dvora na slavnostním zasedání kasačního soudu v Paříži
18. ledna	Účast delegace Soudního dvora na Rechtspolitischen Neujahrsempfang 2006, na pozvání ministryně spravedlnosti Brigitte Zypries v Berlíně
20. ledna	Zastoupení Soudního dvora na slavnostním zasedání „Hoge Raad“ v Haagu u příležitosti odchodu z funkce generálního prokurátora
20. ledna	Účast delegace Soudního dvora na slavnostním zasedání Evropského soudu pro lidská práva a účast na semináři „Výkon a účinky rozsudků Evropského soudu pro lidská práva: role soudů“ ve Štrasburku
27. ledna	Zastoupení Soudního dvora na slavnostním zahájení soudního roku Corte suprema di cassazione v Římě
2.–4. února	Oficiální návštěva Soudního dvora u Bundesverfassungsgericht v Karlsruhe
7. února	Zastoupení Soudního dvora na bohoslužbě a oficiálním ceremoniálu pořádaných na památku p. Johannese Raua, bývalého prezidenta Spolkové republiky Německo v Berlíně
22. února	Účast předsedy Soudního dvora na setkání s premiérem Jean-Claudem Junckerem, jehož předmětem byly otázky spolupráce Soudního dvora Evropských společenství s Evropským soudem pro lidská práva v Lucemburku
16.–17. března	Zastoupení Soudního dvora na 3. kongresu „European Commercial Judges Forum“ v Hamburku
5. dubna	Zastoupení Soudního dvora na zasedání ústavního soudu Polské republiky ve Varšavě
10.–11. dubna	Zastoupení Soudního dvora na diskusi u mezinárodního kulatého stolu na téma „Vztah mezi ústavním a evropským právem v Evropské unii“ pořádané Ústavním soudem Maďarské republiky ve spolupráci s Benátskou komisí Rady Evropy a nadací „Budapest Forum for Europe“ v Budapešti

18.–19. dubna	Účast předsedy Soudního dvora na konferenci o subsidiaritě „Evropa začíná u nás“ pořádané rakouským předsednictvím Rady Evropské unie ve spolupráci s rakouským parlamentem a Dolními Rakousy v St. Pölten (Dolní Rakousy)
22. dubna	Účast předsedy Soudního dvora na oficiálním ceremoniálu pořádaném u příležitosti 50. výročí ústavního soudu Italské republiky v Římě
21.–24. května	Oficiální návštěva delegace Soudního dvora ve Finsku
22. května	Zastoupení Soudního dvora na sympoziu „Veinte años de España en las Comunidades Europeas. La evolución jurisprudencial del derecho“ pořádaném l'Asociación Española para el Estudio del Derecho Europeo, u příležitosti 80. narozenin bývalého soudce Soudního dvora p. Díeze de Velasco v Madridu
28. května	Účast předsedy Soudního dvora, na pozvání premiéra, na akci pořádané u příležitosti 25. výročí přistoupení Řecka k Evropské unii v Aténách
28.–30. května	Zastoupení Soudního dvora na schůzi správní rady a sympoziu pořádaném Sdružením státních rad a nejvyšších správních soudů v Lipsku
1. června	Zastoupení Soudního dvora, na pozvání prezidenta Italské republiky, na ceremoniálu pořádaném u příležitosti státního svátku v Římě
12.–13. června	Účast delegace Soudního dvora na druhém sympoziu sítě předsedů nejvyšších soudů Evropské unie ve Varšavě
16.–17. června	Zastoupení Soudního dvora na 5. konferenci Association of European Competition Law Judges ve Wustrau
29. června–1. července	Účast delegace Soudního dvora na oslavě 15. výročí Ústavního soudu Bulharské republiky v Sofii
24. července	Účast předsedy Soudního dvora na recepci pořádané prezidentem Řecké republiky u příležitosti 32. výročí obnovení republiky v Aténách
18. září	Účast předsedy Soudního dvora na večeři pořádané p. Köhlerem, prezidentem Spolkové republiky Německo, na počest prezidenta Řecké republiky p. Papouliase v Berlíně
28. září	Zastoupení Soudního dvora na ceremoniálu, během kterého byla předána Soudnímu dvoru zlatá medaile k 50. výročí založení Colegio oficial de Graduados Sociales de Madrid v Madridu
28.–30. září	Účast delegace Soudního dvora na ceremoniálech k 10. výročí Mezinárodního tribunálu pro mořské právo v Hamburku

1.–2. října	Účast delegace Soudního dvora na Opening of the Legal Year, pořádaném Lord Chancellor v Londýně
2. října	Účast delegace Soudního dvora na Verfassungstag (slavnostní připomenutí zahájení činnosti rakouského Ústavního soudu, za přítomnosti prezidenta Rakouské republiky) ve Vídni
2. října	Zastoupení Soudního dvora na recepci pořádané stálým zástupcem Kyperské republiky při Evropské unii u příležitosti 46. výročí nezávislosti Kyperské republiky v Bruselu
3. října	Zastoupení Soudního dvora na oficiálních ceremoniálech pořádaných k Tag der Deutschen Einheit v Kielu
17. října	Zastoupení Soudního dvora, na pozvání předsedy rakouského Ústavního soudu, na diskusi u kulatého stolu ve Vídni, u kterého byli zastoupeni předsedové ústavních soudů Polska, Maďarska, Slovinska, Chorvatska, Česka a Slovenska, na téma „Důsledky členství v Evropské unii pro ústavní soudy“
25.–27. října	Zastoupení Soudního dvora na konferenci pořádané Benátskou komisí Rady Evropy a Ústavním soudem Ruské federace v Moskvě
1. listopadu	Přijetí vyznamenání „Grande Croix de l'Ordre de Makarios III“ předsedou Soudního dvora od J. E. prezidenta Kyperské republiky v Nikósii
1.–4. listopadu	Účast předsedy a delegace Soudního dvora na kongresu FIDE na Kypru
20. listopadu	Zastoupení Soudního dvora na schůzi správní rady Sdružení státních rad a nejvyšších správních soudů Evropské unie v Bruselu
6. prosince	Zastoupení Soudního dvora na recepci pořádané prezidentkou Finské republiky u příležitosti finského svátku nezávislosti v Helsinkách
7.–10. prosince	Zastoupení Soudního dvora na konferenci pořádané ústavním soudem Lotyšské republiky u příležitosti státních oslav jeho 10. výročí v Rize

Soud prvního stupně

27. ledna	Účast předsedy Soudu prvního stupně na oficiální recepci v Kodani na počest p. Clause Gulmanna, soudce Soudního dvora
8.–9. února	Účast a přednáška předsedy Soudu prvního stupně na diskusi u kulatého stolu v rámci „2006 International Cartel Workshop“ pořádané International Bar Association's Legal Practice Division and Antitrust Section v Londýně

30. března	Přednáška předsedy Soudu prvního stupně na konferenci „Manuel Chrysoloras“, pořádané Centrem pro evropské veřejné právo v Aténách
4.–5. května	Účast a přednáška předsedy Soudu prvního stupně na konferenci „Challenges in Nordic Cases“, pořádané Akademií skandinávských právníků v Helsinkách
10.–11. května	Účast a přednáška předsedy Soudu prvního stupně na konferenci „XIIIth St. Gallen International Competition Law Forum ICF“, pořádané univerzitou v St. Gallenu
19. května	Účast předsedy Soudu prvního stupně na evropské konferenci 2006 o evropské perspektivě, pořádané Komisí Evropských společenství a Evropským parlamentem
27. června	Účast předsedy Soudu prvního stupně na oficiální večeři pořádané dánským ministrem spravedlnosti u příležitosti odchodu p. Clause Gulmanna z funkce
3. července	Účast předsedy Soudu prvního stupně na letní recepci Evropské právní akademie v Trevíru
7. srpna	Předání vyznamenání „Commandeur 1er grade“ předsedovi Soudu prvního stupně Její Výsostí královnou Dánska v Kodani
23. října	Účast předsedy Soudu prvního stupně na setkání v Londýně s p. Rt Hon the Lord Brown of Eaton-under-Heywood (Chairman) a Dr. Chrisem K. Kersem (Legal Adviser) v rámci průzkumu vedeného House of Lords ohledně případného zřízení „Evropského soudu pro hospodářskou soutěž“
23. října	Účast předsedy Soudu prvního stupně na debatě a jeho přednáška v Londýně v rámci konference, pořádané The Jevons Institute na University College London, na téma „A Competition Court of the EU?“
31. října	Přednáška předsedy Soudu prvního stupně na téma „ne bis in idem“ v dánské společnosti pro právo hospodářské soutěže („Dansk Forening for Konkurrenceret“) v Kodani
13. listopadu	Účast předsedy Soudu prvního stupně na diskusi u kulatého stolu v Trevíru, v rámci konference pořádané Evropskou právní akademií („ERA“) v kongresovém centru ERA, na téma „State Aid and Taxation: Regional Devolution in Tax Matters in the Perspective of State Aid“
23.–24. listopadu	Účast a přednáška předsedy Soudu prvního stupně na konferenci ve Vilniusu na téma „The Impact of the Jurisprudence of the European Court of Justice and the Court of First Instance on European and National Legal Orders“, pořádané Výborem pro evropské záležitosti Seimas Litevské republiky

Soud pro veřejnou službu

23.–25. listopadu	Účast předsedy Soudu pro veřejnou službu P. J. Mahoneyho a soudce H. Tagarase na sympoziu Unie evropských advokátů věnovaném tématu „Nové hranice pro budování Evropské unie: efektivita a účinnost systému soudnictví“ v Benátkách

Zkrácené schéma organizační struktury

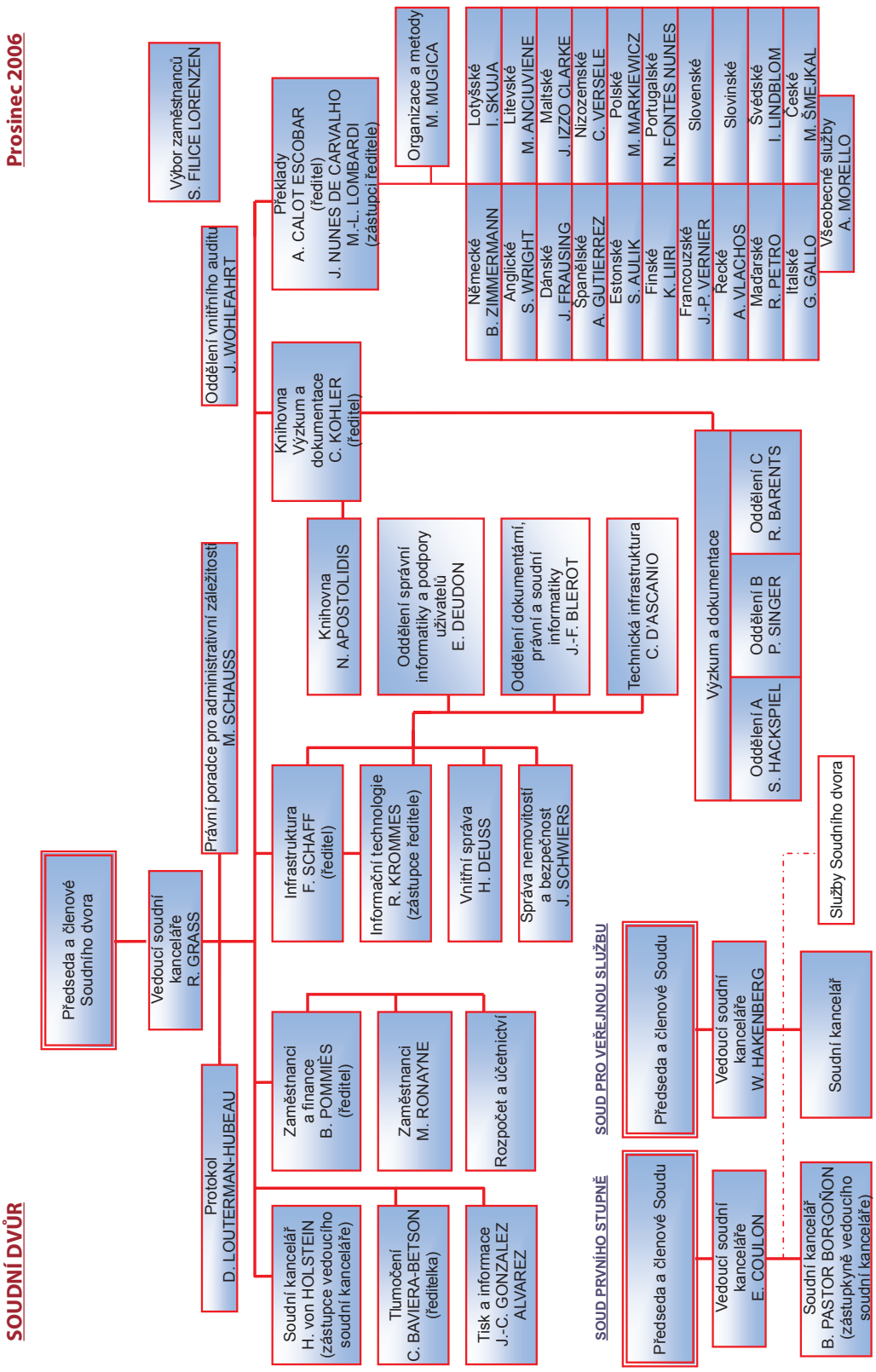

Kontaktní údaje Soudního dvora

Kontaktní údaje Soudního dvora jsou následující:

Soudní dvůr Evropských společenství

Poštovní adresa:	L-2925 Luxembourg
Telefon:	(352) 43 03-1
Telex soudní kanceláře:	2510 CURIA LU
Telegrafní adresa:	CURIA
Fax Soudního dvora:	(352) 43 03-2600
Fax odboru tisku a informací:	(352) 43 03-2500
Fax vnitřního odboru – Oddělení publikací:	(352) 43 03-2650
Internetová adresa Soudního dvora:	www.curia.europa.eu

Soudní dvůr Evropských společenství

Výroční zpráva 2006 – Přehled činnosti Soudního dvora Evropských společenství, Soudu prvního stupně Evropských společenství a Soudu pro veřejnou službu Evropské unie

Lucemburk: Úřad pro úřední tisky Evropských společenství

2007 — 231 stran — 21 x 29,7 cm

Číslo katalogu: QD-AG-07-001-CS-C

ISBN 92-829-0840-2

ISSN 1830-1886

Úřad pro úřední tisky
Publications.europa.eu

ISBN 92-829-0840-2

9 789282 908402